

TẢN HOAN

XUÂN PHONG LỰU HỎA

Review by
Lâm Phi

Design by
Vân Tần

Mục lục

- [1. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 1: Trờ Về](#)
- [2. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 2: Mối Tình Đầu](#)
- [3. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 3: Để Ý](#)
- [4. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 4: Gửi Gắm](#)
- [5. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 5: Thiên Nhai](#)
- [6. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 6: Đường Lộn Xộn](#)
- [7. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 7: Ban Đêm](#)
- [8. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 8: Ngoài Lạnh Trong Nóng](#)
- [9. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 9: Thân Cận](#)
- [10. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 10: Đi Đạo Phố](#)
- [11. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 11: Vừa Lòng](#)
- [12. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 12: Nghiện](#)
- [13. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 13: Mưa To](#)
- [14. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 14: Đêm Tối](#)
- [15. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 15: Không Đau](#)
- [16. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 16: Chung Tình](#)
- [17. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 17: Bánh Ngọt](#)
- [18. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 18: Bạc Thang](#)
- [19. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 19: Hẹn Hò \(1\)](#)
- [20. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 19+2: Hẹn Hò \(2\)](#)
- [21. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 19+3: Hẹn Hò \(3\)](#)
- [22. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 20: Đêm Khuya](#)
- [23. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 21: Dã Chiến](#)
- [24. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 22: Ghen](#)
- [25. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 23: Giao Thừa](#)
- [26. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 24: Động Thủ](#)
- [27. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 25: Năm Mới](#)
- [28. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 26: Dưới Ánh Trăng](#)
- [29. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 27: Muốn Hôn](#)

- [30. Xuân Phong **Lưu Hỏa** - Chương 28: Khách Sáo](#)
- [31. Xuân Phong **Lưu Hỏa** - Chương 29: Hôn Em](#)
- [32. Xuân Phong **Lưu Hỏa** - Chương 30: Kiều Ngạo](#)
- [33. Xuân Phong **Lưu Hỏa** - Chương 31: Tình Cờ Gặp Mặt](#)
- [34. Xuân Phong **Lưu Hỏa** - Chương 32: Sợ Bà](#)
- [35. Xuân Phong **Lưu Hỏa** - Chương 33](#)
- [36. Xuân Phong **Lưu Hỏa** - Chương 34: Ấp Ủ](#)
- [37. Xuân Phong **Lưu Hỏa** - Chương 35: Nhập Vai](#)
- [38. Xuân Phong **Lưu Hỏa** - Chương 36: Tân Hôn](#)

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

1. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 1: Trở Về

Sân bay, khí lạnh kéo đến không ngừng, đánh tan buồn ngủ cùng một mõi.

Khương Nghiên mặc một cái áo choàng dài, chỗ xắn lên trên cánh tay không một tiếng động rơi xuống.

Cô ngáp một cái, xắn lại tay áo, tình cờ nhìn thấy chỗ ngồi bên cạnh, có một bé trai đang nằm bò ra.

Cậu bé dùng ánh mắt tò mò, đánh giá cô.

Khương Nghiên cởi áo choàng, gấp lại ngay ngắn, giả vờ trở về bên chiếc balo quân phục màu xanh biếc.

Không khí chán chường luôn làm cho người ta buồn ngủ, cô dứt khoát lấy ra một cái Ipad, nhập wifi của sân bay, vào xem chút tin tức.

Ánh mắt liếc qua, thấy cậu bé kia lại gần, chăm chú nhìn ngó máy tính bảng trong tay cô, thần sắc có vẻ hiếu kỳ.

Khương Nghiên mặc dù không thích bị dòm ngó một cách trắng trợn như vậy, nhưng cô cũng không đặc biệt ghét, đối phương dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ.

Không tiếp tục để ý tới nhóc đó nữa.

Khương Nghiên mở tin tức khách hàng, xem tin tức quốc tế.

Quân phản loạn tổ chức chiêu mộ lính đánh thuê, đối với Nepal, phía đông nội thành Asor (1) điên cuồng tiến hành công kích vũ trang, quân chính phủ đã đánh lui đợt công kích, nhưng vẫn tổn thất không ít binh lực, hơn nữa là dân chúng nội thành Arrasso (2), thương vong nặng nề.

Khương Nghiên mới từ Asor trở về, thời gian xảy ra tin tức này đúng lúc không lâu sau khi cô lên máy bay.

Sân bay đã bị quân phản loạn chiếm đóng, bất kể là người Hoa hay là người Mỹ, hiện tại cũng đã bị giữ lại, không có cách nào rời đi.

Chậm thêm một ngày, khẳng định cô sẽ không toàn mạng trở về.

Thầm may mắn, thoát được một kiếp.

Đứa bé mập mạp ầm ỉ càn quấy: "Mẹ, con muốn chơi trò chơi!"

Người phụ nữ bên cạnh dường như là mẹ đứa bé kia, vỗ về nói: "Đồng Đồng ngoan, chờ chúng ta về đến nhà, mẹ mua cho con."

"Không! Con muốn chơi ngay bây giờ!"

Thấy mẹ không để ý tới mình, đứa bé kia chỉ vào máy tính trong tay Khương Nghiên: "Cháu muốn chơi máy chơi game của cô!"

Khương Nghiên tháo kính râm, nhìn về phía đứa bé.

Bộ dáng ước chừng sáu bảy tuổi, mỡ núng nính trên mặt dòn lại khiến ánh mắt híp tịt thành một đường nhỏ, thân hình to lớn, mặc một bộ quần áo trẻ em hiệu Brand màu xanh lá cây đậm.

Khương Nghiên giơ Ipad: "Cái này hả?"

Đứa bé kia gật đầu lia lịa, hợp tình hợp lý: "Dạ, cháu muốn chơi!"

Cô đưa máy tính bảng sang, đứa bé kia phấn khích đưa tay ra đón, chưa kịp chạm tới, Khương Nghiên chợt thu tay về, đứa bé chụp vào khoảng không, suýt chút nữa từ trên ghế ngã xuống.

Khương Nghiên mím chặt khóe môi nín cười, không ai chú ý đến cô.

Đứa bé kia ăn vạ, trực tiếp ngồi xuống mặt đất, ầm ỹ: "Con muốn chơi máy chơi game! Con muốn chơi!"

Tiếng ồn ào của đứa trẻ quấy nhiễu đến hành khách xung quanh, trên mặt mọi người lộ ra vẻ bất mãn, chán ghét.

Mẹ nhóc béo ngồi đối diện Khương Nghiên, mặc một bộ quần áo đẹp đẽ, trông khá giả nhưng không có tí phong cách nào, thậm chí thật là kém.

Cô ấy hướng Khương Nghiên khẽ mỉm cười, không ảnh hưởng nói: "Nó còn nhỏ, không hiểu chuyện, cô cho nó mượn chơi một chút có sao đâu."

Ừ, có lý.

Khương Nghiên giơ Ipad trong tay lên, hỏi đứa bé: "Cháu muốn chơi?"

Đứa bé kia trong đôi mắt ánh lên tia khát vọng, gật đầu lia lịa.

Ipad của Khương Nghiên, trừ tin tức của khách hàng và một số app chiếu phim, chương trình ứng dụng không có nhiều, trò chơi lại càng không có.

Nhưng cô vẫn điều chỉnh âm lượng đến lớn nhất, đưa cho đứa bé kia.

Sau khi đạt được mong muốn, đứa trẻ vội vàng chạy đến ngồi xuống bên cạnh mẹ, sợ Khương Nghiên đổi ý.

Nhóc con vui vẻ chơi máy tính bảng, yên lặng.

Nó xem tin tức mà chẳng hiểu gì, cảm thấy rất vô vị, thoát ra ngoài, nhấp mở giao diện chiếu phim.

Ứng dụng chiếu phim có vài video, tiêu đề có tiếng Anh, cũng có tiếng Nhật, thậm chí còn có tiếng Pháp, nhóc béo bấm bừa vào một video.

Loa phát thanh đột nhiên truyền đến từng tiếng thở gấp của phụ nữ, đồng thời còn có tiếng đàn ông trầm thấp thở dốc.

Âm thanh vang lên tựa như tiếng sấm rền, ở phòng nghỉ Vip yên tĩnh nhanh chóng lan rộng.

Không khí trong nháy mắt trở nên vi diệu.

Hành khách xung quanh vội vàng liếc qua nhóc béo, quăng tới mẹ thẳng nhóc ánh mắt dị thường.

Người mẹ trẻ bị dọa đến mặt mũi trắng bệch.

"Con đang xem gì vậy?! Đang nhìn cái gì vậy hả?! Không được phép nhìn!"

Người mẹ giành lấy Ipad trong tay đứa con, muốn tắt âm lượng, nhưng lại không biết thao tác thế nào, mày mò một hồi, gấp đến mức mặt đỏ tía tai.

Có hành khách phát ra tiếng cười giễu cợt, có người lại cảm thấy thẹn, bình tĩnh rời mắt đi chỗ khác.

Người mẹ kia dốc sức ba bò chín trâu, cuối cùng cũng đóng được củ khoai lang bỏng tay này.

Cô tức giận trả lại máy tính bảng cho Khương Nghiên.

Khương Nghiên cười lạnh một tiếng, cất Ipad vào trong chiếc balo quân phục màu xanh biếc bên người.

Đứa bé kia bị đoạt mất máy tính, lại ồn ào, người mẹ đánh mạnh một cái lên lưng nhóc béo, hung ác mắng: "Đó không phải đồ của con!"

Nhóc béo gào khóc.

Rốt cuộc hành khách xung quanh có người không chịu được, đứng dậy chỉ trích người mẹ này.

"Đây là nơi công cộng."

"Có thể trật tự một chút được không?"

"Sao lại dạy dỗ đứa nhỏ ở đây?"

Người mẹ kia vừa rồi đã bị mất mặt, bây giờ lại bị người khác chỉ trích, mặt đỏ như củ cải, lôi kéo đứa trẻ nhà mình, mặt mũi xám xịt rời khỏi phòng Vip.

Khương Nghiên đeo kính râm lên lần nữa, muốn nghỉ ngơi thêm một chút, nhưng lúc này lại không còn buồn ngủ, đứng dậy, đi tới bên cạnh cửa sổ gần mặt đất, ngắm nhìn cánh máy bay trắng cách đó không xa, gọi điện thoại cho Đoàn Nam.

"Alo?"

Một giọng nói trầm thấp mà giàu từ tính vang lên.

"Em về đến sân bay thủ đô rồi."

"Anh về trước em hai tiếng."

"Hả, sao nhanh vậy?" Khương Nghiên nhìn đồng hồ: "Em còn phải đổi chuyến bay, dự là hai giờ sau, mới có thể đến sân bay Giang Thành."

"Không sao, anh đi tìm một nhà tắm, tắm rửa thơm tho sạch sẽ rồi, sẽ đến gặp em."

Khương Nghiên thậm chí có thể tưởng tượng ra anh đang đeo tai nghe Bluetooth, tay hờ hững đặt trên vô lăng, khoe miệng như có như không mỉm cười.

Dáng anh lái xe, rất gợi cảm.

"Lần này em trở về ngôi nhà ở bao lâu?"

"Em không đi nữa." Khương Nghiên trả lời.

"Hả?"

Đoàn Nam cao giọng: "Ban đầu, là ai khóc suốt mướt lên máy bay, nói cái gì mà không bao giờ... trở về nữa, trừ khi anh dừng hi sinh, hồn về cố hương, bây giờ mới có ba năm, muốn nuốt lời hả?"

Nhớ đến lần đầu lên máy bay, đứt từng khúc gan khúc ruột, giờ nhìn lại dường như đã qua mấy đời.

Mà giờ phút này, Khương Nghiên đứng ở đại sảnh sân bay, lại rất thản nhiên, vân đạm phong khinh.

Cô cây ngay không sợ chết đứng: "Tiểu nữ, tư lợi bội ước (3), anh có ý kiến?"

"Không có ý kiến, anh Đoàn Nam của em, cái gì cũng không dám có ý kiến, nhưng mà có ít người, lại mài dao soàn soạt, đợi em cả ba năm."

"....."

"Anh Lục của em có đơn xin từ Bắc Kinh triệu tập tới."

"....."

Tám giờ tối, sân bay Giang Thành.

Trước khoang máy bay, gió lớn rít gào đập vào lỗ tai.

Khương Nghiên đột nhiên có chút hoảng hốt.

Những năm gần đây, vì muốn thu thập tư liệu trực tiếp, cho dù là nguy hiểm nhất, dầu sôi lửa bỏng, cô đều mạnh mẽ xông lên.

Nhưng bây giờ, đi được một bước này, cô thậm chí có chút sợ hãi.

"Thưa cô." Bên tai cô vang lên một giọng nói dịu dàng: "Cô có đi xuống được không ạ?"

"Tôi xin lỗi." Khương Nghiên đeo kính râm, vuốt lại cổ áo gió màu nâu nhạt, đi ra khỏi khoang máy bay.

Lúc chờ hành lý, anh bạn trẻ trong quầy phục vụ lặng lẽ nhìn Khương Nghiên một cái, sau đó vờ như cùng mọi người bên cạnh nói chuyện, lại liếc về phía cô.

Rốt cuộc, khi anh liếc trộm cô đến lần thứ ba, Khương Nghiên quay đầu, nhìn thẳng vào anh.

Anh bạn trẻ không nhịn được đỏ mặt.

"Tôi đi tìm phòng rửa tay, cậu có thể giúp tôi trông hành lý được không?"

Khương Nghiên đi tới, dịu dàng hỏi anh bạn ở quầy phục vụ.

"Không có... Không có gì."

Anh tay chân luống cuống đem hành lý của cô để vào bên trong quầy phục vụ.

Phòng rửa tay đèn sáng trưng, lúc Khương Nghiên bước vào, đúng lúc nhân viên vệ sinh cầm cây lau nhà đi ra ngoài.

Đứng trước gương, cô hít sâu, chậm chạp lấy túi trang điểm ra, bắt đầu make up lại.

Người con gái trong gương, khuôn mặt sắc bén, đường nét rõ ràng, tinh xảo.

Vẻ đẹp của Khương Nghiên, là sức hút tỏa ra bốn phía, không chút rụt rè.

Một ánh mắt, khuynh quốc khuynh thành.

Thỏi son vẽ lên bờ môi gợi cảm của cô, cẩn thận tỉ mỉ, thái độ đối với trang điểm thận trọng giống y như lúc cô viết tin tức báo cáo.

Không nghĩ đến, đúng lúc này cửa phòng vệ sinh bị người ta một cước đá văng ra.

Đột nhiên có người đàn ông vẻ mặt hốt hoảng xông đến, tay đang đánh son của Khương Nghiên run lên, để lại một vệt son đỏ kéo dài từ khóe miệng đến bên má.

"Anh có nhầm hay không, đây là nhà vệ sinh nữ mà!"

Cô còn chưa dứt lời, trong nháy mắt, bị một con dao lạnh như băng kề sát cổ.

Người cầm dao ước chừng hai mươi mấy tuổi, vóc người cao gầy, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt lẩn tránh, trong nét tàn nhẫn mang theo vài phần khùng hoảng.

Lông mi Khương Nghiên run rẩy, bàn tay đặt ngang trước ngực, giọng yếu ớt: "Đại ca, nhà về sinh tặng cho anh, tôi đi..."

"Không được động đây, nếu không tao giết mày!"

9 giờ, buổi tối, sân bay quốc tế Giang Thành.

Cuối chân trời mây đen cuộn cuộn kéo đến, dấu hiệu trời sắp đổ mưa lớn.

Dải cách ly màu vàng bay phấp phồng trong cơn giông, trên sân bay, tất cả xe taxi cùng xe tư nhân đều phải sơ tán.

Từ trong bóng đêm dày đặc, xe cảnh sát hú còi lao đến, dừng ở cửa T2 của sân bay.

Cửa xe bật mở, một người đàn ông mặc cảnh phục màu đen bước xuống, cơ thể cường tráng.

Anh sỏi bước, đi về phía sân bay, mày nhú chặt, đôi mắt sâu hun hút sắc bén như một ngôi sao lạnh lẽo.

"Đó là một người nghiện." Người vừa nói là đội trưởng đội điều tra phá án - Tần Lâm.

Lục Lâm đeo găng tay màu trắng, ngón tay thon dài, nhận lấy bản đồ phân bố điều khiển của sân bay trong tay Tần Lâm, trầm mặc lắng nghe.

"Tên bắt cóc này lên cơn nghiện trong khu nghỉ ngơi, hành khách xung quanh cảm thấy rất khác thường, cảnh sát sân bay đã bao vây chặn lại, hấn ta hoảng hốt chạy bừa, chạy vào phòng vệ sinh. Lúc đó, trong phòng vệ sinh lại có một cô gái, tên nghiện này cưỡng chế cô ấy, uy hiếp cảnh sát để hấn rời đi, nếu không sẽ làm thương tổn con tin."

"Vị trí ở đâu?"

Cảnh sát Tần Lâm chỉ vào một chỗ trên bản đồ: "Gần băng chuyền hành lý số 4."

Lục Lâm lấy bút máy màu đen từ trong túi, trực tiếp dùng hàm răng cắn mở nắp bút, đánh dấu lên mấy vị trí trên bản đồ.

Mấy nhân viên cảnh sát chạy tới, nghe theo sự sắp xếp của anh.

"Vì cơn nghiện phát tác nên hiện tại tâm tình kẻ bắt cóc rất kích động, bất cứ lúc nào sinh mạng của con tin cũng sẽ rơi vào nguy hiểm, chúng ta cần tốc chiến tốc thắng."

Giọng anh rộng rãi, pha một chút từ tính.

"Chúng ta không nên xông lên một loạt, tất cả đều phải đặt tính mạng con tin lên đầu, đội phòng thủ / tấn công thế nào rồi?"

"Thưa sếp, đã vào vị trí."

"Nhanh chóng chuẩn bị chuyên gia đàm phán đến hiện trường." Ánh mắt anh trong trẻo, quét qua mọi người, nói ngắn gọn: "Tất cả cởi bỏ cảnh phục, đổi thành trang phục thường, trà trộn vào đám đông cho tôi."

"Rõ!"

Lúc này, vài nam cảnh sát hình sự thay cảnh phục sang quần áo thường, trà trộn vào đám đông hỗn loạn trong sân bay.

"Lúc nào có thể xác nhận thân phận con tin?" Lục Lâm nhanh chóng xem bản đồ.

Tần Lâm nói: "Tôi đã xác định được rồi."

Lúc này Lục Lâm mới ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc: "Nhanh vậy sao?"

Tần Lâm giải thích: "Trước đó, nữ hành khách và nhân viên phục vụ sân bay từng có tiếp xúc, hành lý còn gửi lại cho cậu ta trông giúp, trên hành lý có thông tin cá nhân."

Lục Lâm nghiêng mặt qua, chợt nhìn thấy một nam nhân viên phục vụ sân bay cao gầy, đang lấy lời khai.

Cậu ta có vẻ kích động, mặt đỏ tía tai: "Cô ấy là một đại mỹ nhân, rất xinh đẹp. Haiz! Tôi muốn xin số điện thoại của cô ấy, chú cảnh sát à, mọi người nhất định phải cứu được cô ấy, tất cả đều nhờ cậu vào các vị!"

Lục Lâm dời mắt, thấy cách đó không xa, có một vali da tinh tế nhỏ màu đen, một mình trơ trọi, để ở ven đường.

Trong nháy mắt, tim của anh đột nhiên thít chặt.

Tần Lâm cầm lấy bảng thông tin mới được in ra, đi tới: "Thân phận con tin đã được xác định, tên là Khương Nghiên, 27 tuổi, làm phóng viên, từ Nepal tới Bắc Kinh, chuyển bay chuyển về Giang Thành, số hiệu máy bay Air China 434."

Anh ta ngẩng đầu, nhìn xung quanh: "Đội trưởng Lục, ta phải làm như thế nào bây giờ?"

Cảnh sát Tiểu Ưông cầm trong tay một bộ cảnh phục màu đen, ngẩng đầu lên, nói với Tần Lâm: "Đội trưởng Lục đã tự mình ra trận rồi ạ."

Hết chương 1

(1), (2): Hai từ này nguyên văn là 阿索勒 và 阿勒索, pinyin là Ā suǒ lēi và Ā lèsuǒ. Tố đoán đây là 2 huyện của Nepal vì ngay phía trước tác giả đang nói đến Nepal, nhưng đến khi tố tra trên google thì Nepal lại không có 2 huyện này. Tố nghĩ có lẽ tác giả đổi tên để tránh dính đến chính trị hoặc tố dịch nhầm, tạm thời đành phải ghi như vậy, nếu có ai biết chính xác là gì thì giúp tố với ạ.

(3): Vì được lợi ích cá nhân mà thất hứa.

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

2. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 2: Mỗi Tình Đầu

Khương Nghiên cố gắng khống chế hô hấp của mình, cảm giác mỗi một nhịp tim, đều vang vọng vào màng nhĩ, đập thành thịch.

Lưỡi dao sắc bén kề sát khuôn mặt nhợt nhạt của cô, lưỡi dao lạnh như băng, lạnh lẽo thấm qua da, từng chút lại từng chút nện vào tim của cô.

Thân thể cô run rẩy mãnh liệt, nhưng đồng thời, có thể cảm nhận được tay của tên bắt cóc đang phát run.

Khương Nghiên thuận theo động tác của tên đó, di chuyển một chút. Lưỡi dao đang kề trên mặt của cô, cô không dám thả lỏng.

Xung quanh thấp thoáng phóng viên bị tên bắt cóc thô bạo cưỡng ép dịch sang hai bên, nhường chỗ cho hắn ta đi đến cửa khoang cất cánh của sân bay.

Bên cạnh còn có rất nhiều hành khách đang hoảng loạn.

Bên ngoài, đèn pha của xe cảnh sát chiếu sáng rực rỡ, kẻ bắt cóc kích động, khàn giọng hét to: "Thả tao đi, thả tao đi, nếu không tao sẽ giết cô ta."

Thấy mọi người tụ tập xung quanh, hắn ta nửa bước cũng không đi được, không thể làm gì khác, đành phải một tay cưỡng chế Khương Nghiên, một tay cầm dao khua khoắng, xua tan đám đông.

Hành khách liên tiếp lui về phía sau, không dám đến gần.

Khương Nghiên đang định thở ra một hơi, đột nhiên cảm giác được dưới cổ lạnh như băng, tên bắt cóc trực tiếp cầm dao kề sát vào động mạch cổ của cô!

Nếu con dao này ấn xuống sâu hơn vài millimet nữa, có thể sẽ đổ máu.

Khương Nghiên nín thở, không dám nhúc nhích.

Ánh mắt cô vô tình liếc sang đám đông.

Trong đám đông đó, có một người đàn ông.

Anh mặc một chiếc áo vest màu đen, thân hình cao lớn thẳng tắp, nét mày rét lạnh, da trắng, ánh mắt sâu thẳm, con ngươi tối đen như mực.

Giống như một ngôi sao tĩnh lặng trong bóng đêm.

Trái tim Khương Nghiên không kiểm soát được, bắt đầu đập dữ dội, dường như ánh đèn trên cao vô cùng rực rỡ, khiến cô sinh ra một loại cảm giác không chân thực.

Ánh mắt của cô dính chặt lấy bóng người Lục Lẫm trong đám đông.

Hô hấp gần như đình chỉ.

Khương Nghiên bị tên bắt cóc cường ép đi, thời điểm đi qua Lục Lẫm, cô đột nhiên dừng bước, không nhúc nhích.

"Mày nhanh cái chân lên!" Kẻ bắt cóc đẩy mạnh cô.

Khương Nghiên nghiêng răng, kiên quyết không đi một bước nào về phía trước.

Tên bắt cóc nóng nảy: "Nhanh lên! Nếu không tao..."

Hắn ta còn chưa kịp dứt lời, trong đám đông, Lục Lâm đột nhiên lẩn lên phía trước, canh đúng góc độ, túm chặt cổ tay kẻ bắt cóc, mạnh mẽ gấp về phía sau.

"Keng" một tiếng, con dao rơi xuống đất.

Anh đâm xuống, mạnh mẽ rơi vào đầu tên bắt cóc, đồng thời tay phải nắm được cổ tay trái của hắn ta, tay trái đưa ra phía trước, vòng qua vai phải của hắn, giữ chặt gáy, một chiêu cuối cùng, đầu gối húc mạnh vào bụng của hắn.

Tên bắt cóc đổ ầm xuống đất, không còn sức chống đối.

Động tác anh lưu loát, làm liền một mạch, khiến cho những người vây xung quanh có cảm giác như đang xem một bộ phim bom tấn.

Âm thanh vỗ tay tán thưởng liên tiếp vang lên.

Đội cảnh sát mặc thường phục trong đám đông xông ra, hợp sức đè kẻ bắt cóc xuống đất, không cho hắn động đậy.

Khương Nghiên thoát khỏi cường chế, như con cá dẩy chết, nhanh nhẹn trốn ra sau lưng Lục Lâm.

Cảm giác phía sau có chút khác thường, Lục Lâm quay đầu lại, thấy cô mạnh mẽ ôm chặt eo của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào lưng anh.

Phấn trang điểm trên mặt, mồ hôi, giọt lệ vương trên khóe mắt, tất cả đều chui lên áo của anh.

Cách một lớp vải mỏng, Lục Lâm có thể cảm nhận được thân thể nhỏ bé của cô đang run rẩy không ngừng.

Ngay lúc đó, phổi đột nhiên như thiếu oxy, cách vài giây, anh mới nhớ phải hít thở.

"Khương Nghiên." Anh đọc lên tên của cô, âm thanh nồng đượm giọng mũi: "Em còn dám trở lại..."

Khương Nghiên đứng im ôm eo anh như cũ, không chịu buông tay.

"Dọa chết tôi rồi, cảm ơn anh, chú cảnh sát."

Vài nhân viên cảnh sát xung quanh nhìn hai người bằng ánh mắt thích thú, trong mắt các nữ cảnh sát còn pha chút ghen tị.

Cảnh sát Tần Lâm không nhận được cảm thán: "Bây giờ làm cảnh sát nhân dân thực sự không dễ dàng nha, không chỉ bảo vệ an toàn tính mạng và tài sản của quần chúng nhân dân, còn phải bán sức để an ủi quần chúng bị kinh sợ."

Cảnh sát Tiểu Uông - bạn học thời đại học của Lục Lâm đi tới, vỗ vỗ bả vai Tần Lâm: "Anh nghĩ xem Lục Lâm ở lại Giang Thành, những năm gần đây giới thiệu cho tên đó rất nhiều đối tượng nhưng không một ai thành công, anh có biết nguyên nhân vì sao không?"

Tần Lâm nhìn kỹ người vẫn đang ôm chặt Lục Lâm, mặc cho anh kéo ra, Khương Nghiên vẫn không chịu buông tay.

"Chẳng lẽ cô ấy..."

"Cô ấy là bạn gái cũ của Lục Lâm." Tiểu Uông nghiêm túc: "Năm xưa, khi cô ấy lên máy bay, Lục Lâm suýt chút nữa đã chết..."

Ánh mắt Tần Lâm phức tạp, nhìn sang một lần nữa.

Lục Lâm hít sâu, dường như cảm xúc đã bình tĩnh lại. Cuối cùng, anh nắm lên bàn tay đang ôm chặt eo anh của Khương Nghiên, từng chút từng

chút gỡ bỏ đầu ngón tay mảnh khảnh của cô.

Anh xoay người lại, giơ cổ tay mảnh mai của Khương Nghiên lên, giống như xách gà con, kéo cô đến trước mặt.

Hai người gần trong gang tấc, hô hấp nóng bỏng đan xen nhau.

Khương Nghiên nhắm mắt lại, khuôn mặt còn nét sợ hãi, nhưng lại cố gắng giữ bình tĩnh, thấp giọng kêu:

"Lục Lục."

Ánh mắt Lục Lâm sắc bén như muốn giết người, hận không thể đem cô ăn vào trong bụng.

"Nếu không..." Cô còn chưa dứt lời, bỗng nhiên Lục Lâm đưa tay lại gần.

Khương Nghiên trong lòng run rẩy, nhắm mắt, theo bản năng muốn nghiêng mặt tránh né.

Tay anh vén lọn tóc đang rủ xuống của cô, xoa mặt cô, bụng ngón tay thô ráp đột nhiên dùng sức, lau đi toàn bộ lớp trang điểm tinh xảo trên mặt cô.

Cái miệng nhỏ chúm chím của cô bị chà lau cong lên đầy hờn dỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó.

Lông mi, má hồng, phấn kẻ lông mày, nhũ mắt, còn cả son môi, toàn bộ đều bị lau sạch.

Khương Nghiên phản kháng kịch liệt, nhưng một cái tay khác của Lục Lâm nắm chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, trói chặt thân thể, khiến cô dán chặt lên cái bụng bằng phẳng săn chắc của anh, hoàn toàn không cho cô cơ hội phản kháng.

Khương Nghiên vội vàng: "Lục Lãm, anh, nếu anh còn không buông tay, tôi sẽ đem chuyện anh mặc quần lót chữ T kể ra..."

Vài đồng chí cảnh sát vốn muốn xông ra ngăn cản hành động thô bạo kia của Lục Lãm, nhưng vừa nghe đến những lời này, mọi người đồng loạt dừng bước, mở to mắt, khát vọng nhìn Khương Nghiên.

Nói tiếp nào, nói tiếp đi chứ, quần lót chữ T hử hoi nhé!

Phấn mắt, mascara, dưới tay Lục Lãm đã biến Khương Nghiên thành bảo vật quốc gia gấu trúc.

Ngu ngốc, trông thực sự rất ngu ngốc.

Hành động của Lục Lãm giống như một loại trừng phạt, sau khi làm xong tất cả điều này, anh cúi đầu nhìn tay mình một chút, đen xì một mảng.

Anh thở ra một tiếng khinh thường, hừ lạnh: "Thật là xấu xí."

Khương Nghiên:.....

"Cảnh sát bây giờ, thật là thô lỗ."

Khi lấy lời khai ở sở cảnh sát, Khương Nghiên tỏ vẻ không hài lòng, tương đối tức giận.

Trước mặt nhiều người như vậy, Lục Lãm lại lau phấn trang điểm của cô, loại hành vi này chẳng khác nào cởi sạch quần áo cô trước mặt công chúng, sau khi cởi sạch, lại còn đánh giá một câu rất không khách quan: "Dáng người thật tệ".

Lục Lãm mặt lạnh từ phòng làm việc đi ra ngoài.

Khương Nghiên chớp chớp đôi mắt đào hoa liếc về phía anh, nhưng lại nói với đồng chí cảnh sát đối diện: "Cảnh sát Tiểu Uông, anh giúp tôi nói với đội trưởng Lục của các anh, tính mạng, tài sản cùng sự tín nhiệm của quần chúng nhân dân, nặng như Thái Sơn."

Tiểu Uông là một cảnh sát trẻ, mới 26 tuổi, vóc dáng thanh tú, da trắng nõn, nhìn qua trông rất ngây thơ thành thật, nhưng trong mắt lại tràn ngập vẻ thông minh lanh lợi.

Cậu cất quyển sổ ghi chép trong tay, hướng về phía Lục Lãm đang tựa vào cánh cửa, trung khí mười phần cất cao giọng nói: "Báo cáo đội trưởng Lục! Quần chúng nhân dân nhờ tôi chuyển lời lại với anh, tính mạng, tài sản cùng sự tín nhiệm của bạn gái nặng như Thái Sơn."

Khương Nghiên khẽ nhếch miệng, tán dương nhìn Tiểu Uông, trên mặt Tiểu Uông mang vẻ hiểu rõ mười mươi, mỉm cười, nháy mắt với cô.

Mà Lục Lãm cầm cốc giấy, mặt không thay đổi đi tới bên cạnh máy đun nước.

"Sùng sục", máy đun nước sôi.

Anh bưng cốc nước nóng, cơ thể thon dài chậm rãi đứng thẳng, thờ ơ liếc về phía Khương Nghiên.

Khương Nghiên sau khi tẩy trang, trông rất thanh tú, lông mày tự nhiên cong cong, tựa như dáng núi mùa xuân.

"Tiểu Uông, nói với quần chúng nhân dân, ở trong mắt tôi, tình cảm với bạn gái cũ nhẹ tựa lông hồng."

Khương Nghiên nắm chặt cốc nước trong tay, sắc mặt vẫn như cũ.

Tiểu Uông dừng một chút, hô lớn với Khương Nghiên: "Báo cáo chị dâu, đội trưởng Lục nói, mỗi tình đầu trong mắt anh ấy là bảo vật vô giá."

Hết chương 2

Suy nghĩ của tác giả:

Lục Lâm: Cậu phiên dịch tiếng nước nào vậy?

Tiểu Uông: Mỉm cười.

Khương Nghiên: Ôm ôm.

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

3. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 3: Đế Ý

Ngoài phòng vệ sinh, Khương Nghiên gọi điện thoại cho Đoàn Nam.

Trước đó, Đoàn Nam gọi liên tục cho cô 10 cuộc, điện thoại di động của cô đã đầy ắp cuộc gọi nhỡ. Vừa rồi ở trước mặt Lục Lãm, cô nhẫn nhịn, không nghe điện thoại.

Đoán chắc, lúc này Đoàn Nam đã lo gần chết.

"Anh vừa tới sân bay, nghe người ta nói có vụ bắt cóc, phóng viên tin tức đều tới rồi, em không sao chứ, có bị thương ở đâu không, đang ở đâu..."

Đoàn Nam ân cần hỏi thăm, Khương Nghiên cũng không biết phải trả lời câu nào trước, hạ giọng, phun ra ba chữ:

"Em không sao."

Cô mở vòi nước, đầu ngón tay dính nước, xoa một chút lên khóe miệng.

"Bây giờ em đang ở đâu, anh tới đón em."

"Không cần đâu, anh cứ về nhà trước đi, em cũng hơi mệt, hẹn gặp anh hôm khác."

Khương Nghiên thấy trong gương, Lục Lãm đi qua sau lưng cô. Bóng lưng anh thon dài cao ráo, đứng thẳng tắp sừng sững như cây thông.

Mắt nhìn thẳng, vững như núi Thái.

Khương Nghiên nhanh chóng cúp điện thoại, hướng anh quát lên: "Anh Lục Lục, đi vệ sinh mà không rửa tay à?"

Đúng lúc đó, có hai nữ cảnh sát từ trong phòng vệ sinh đi ra ngoài, nghe thấy vậy, che miệng cười trộm.

Lục Lãm dừng bước, sắc mặt lạnh lẽo.

Khương Nghiên vẫn mở nước, để nước chảy ào ào.

Cô nghiêm trang nói: "Anh, đi vệ sinh xong phải rửa tay."

Mấy nữ cảnh sát vội vã rời đi.

Lục Lãm bình thường ở sở cảnh sát đều chứng ra bộ dáng lạnh lùng bất khả xâm phạm, chưa từng bao giờ bị đùa giỡn như vậy, các cô ấy sau khi đi xa, không nhận được quay đầu lại nhìn, nhìn xem Lục Lãm có phản ứng gì.

Lục Lãm chỉ yên lặng trong chốc lát, trở về bồn rửa tay, mở một vòi nước khác, giơ tay ra.

Vừa nãy anh vào nhà vệ sinh, chẳng qua chỉ là hút một điếu thuốc.

Khương Nghiên xê dịch, nghiêng lại gần anh, đến khi cách anh một khoảng bằng miệng cốc thì dừng lại.

Trong lúc hít thở còn có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt còn sót lại.

Lục Lãm rửa tay xong lại không đi. Hai người cứ như vậy giằng co, đứng đó một lúc lâu.

Xung quanh yên tĩnh, tiếng hít thở của hai người, giờ phút này có thể nghe rất rõ ràng. Một trầm ổn, một rối loạn.

Lục Lãm dời mắt về phía sau, ánh đèn trên hành lang ấm áp, làm nổi bật góc mặt xinh xắn cùng làn da căng mịn của cô. Môi của cô còn vương lại một ít nước, cũng không rõ ràng.

Hai người sau mười giây, Khương Nghiên mở vòi nước một lần nữa, bàn tay làm hình cái bát, chứa đầy nước, hất lên tay Lục Lãm.

Thấy Lục Lãm không có phản ứng gì, lá gan của cô ngày càng lớn, cầm tay trái của anh, thả dưới vòi nước, từng chút từng chút giúp anh rửa lại.

Lục Lãm trầm giọng nói: "Quần chúng nhân dân, cô đang làm gì vậy?"

"Em đang giúp chú cảnh sát rửa tay." Khương Nghiên mặt không thay đổi trả lời.

Lục Lãm đột nhiên trở tay, cầm lấy năm ngón tay mềm mại của cô, dùng sức nắm chặt, sức lực lớn đến mức dường như muốn bóp nát xương tay của cô.

Khương Nghiên sợ hết hồn: "Anh Lục Lục..."

Còn chưa dứt lời, anh đã nặng nề vứt bỏ tay cô.

Đúng vậy, là vứt bỏ.

Anh rút khăn giấy ra lau sạch sẽ.

"Cô trở về từ lúc nào?"

"Em mới về."

"Không phải chính cô nói, mãi mãi sẽ không trở lại sao?"

Anh giễu cợt, khinh thường lắm lắm: "Cả đời của cô, thật ngắn."

"Bởi vì suýt chút nữa em đã chết."

Lục Lắm đang định rời đi, bỗng nhiên dừng lại.

"Lúc ấy quân phản loạn xông vào bệnh viện, y tá đã giấu em ở trong miếu thờ, em cứ thế, trơ mắt nhìn đám người kia điên cuồng như dã thú, cường hiếp rồi giết chết tất cả phụ nữ trong bệnh viện."

Khương Nghiên vẻ mặt nhàn nhạt: "Chỉ cần nhìn thấy phụ nữ, ánh mắt bọn chúng đều sáng lên."

"Tóm lại đều là sợ hãi." Cô trầm giọng nói: "Anh Lục Lục, em sợ chết, em cũng sợ bị cường hiếp, trừ anh ra, em không muốn ngủ với bất kì người đàn ông nào khác, em đoán người khác cũng sẽ không dịu dàng được như anh, vừa khiến em đau, lại vừa nhẹ nhàng an ủi em."

Lục Lắm nắm chặt tay thành nắm đấm, nhưng lại lập tức buông lỏng ra, tâm làm sao cũng không bình tĩnh lại được.

Từng có vô số đêm anh cười nghĩ đến cảnh tượng gặp lại của hai người, suy nghĩ thật kỹ nên trả thù cô như thế nào, nên châm chọc ra sao... Giờ phút này, đối mặt với sự lúng túng của bọn họ, Lục Lắm đến một câu cũng không thể thốt ra...

Trái tim vẫn rất đau đớn.

Chỉ muốn ấn cô vào trong ngực, hung hăng hôn cô rồi lại dịu dàng an ủi. Nhưng, cuối cùng anh vẫn lựa chọn cất bước, rời đi.

Khương Nghiên dùng nước vỗ vỗ mặt một lần nữa, dưới ánh đèn tán loạn, cảm giác mỗi mét của cô lại ủa đến.

Cô lấy di động ra, gọi điện cho người bạn thân Đường Tâm.

Đêm về khuya, trước cửa sổ cảnh sát.

Lục Lãm khởi động máy, chuẩn bị lái xe rời đi thì nhìn thấy Khương Nghiên cô đơn đứng ở cửa cảnh cục.

Gió đêm lay động, cô không nhìn được rùng mình một cái.

Chiếc áo gió mỏng manh cũng không thể giúp cô thoát được cơn ớn lạnh khi màn đêm buông xuống vào cuối hè, đôi chân dài trắng nõn của cô bước lên giày cao gót, đứng một mình trên phố, bên cạnh còn đặt hai chiếc vali.

Bộ dáng ngẩn người này, trông ngu ngốc chết đi được.

Tiểu Ưông đang ngồi trên ghế phụ lái thấy thế, nghiêm túc nói: "Đội trưởng Lục, chúng ta phải đảm bảo an toàn tính mạng, tài sản của quần chúng nhân dân, là một cảnh sát tốt, tôi không thể để con gái một thân một mình trên phố như thế này được."

Lục Lãm không nói gì, nên Tiểu Ưông vươn đầu ra, vẫy vẫy tay với Khương Nghiên: "Chị dâu, đội trưởng Lục nói anh ấy muốn đưa chị về nhà!"

Lục Lãm:.....

Khương Nghiên nở nụ cười kiêu diễm, cô nói cần người ra xách hành lý.

Sau đó, quả thật như Lục Lãm đoán, cô không thêm động đậy.

Từ Nepal đến Bắc Kinh rồi lại đến Giang Thành, ngàn dặm xa xôi, cô đều phải vác theo đồng hành lý bên cạnh, dù sao vẫn là con gái chân yếu tay mềm.

Tiểu Uông quay đầu nói với Lục Lâm: "Đội trưởng Lục, phụ nữ gặp khó khăn, chúng ta là cảnh sát nhân dân, nên ra tay tương trợ đúng hay không?"

Lục Lâm liếc mắt.

"Vậy thì cậu đi đi."

Tiểu Uông tuân lệnh, xuống xe, chạy chậm tới bên cạnh Khương Nghiên, vóc người anh cường tráng, một tay đã nâng được vali của Khương Nghiên lên.

"Chị dâu, đội trưởng Lục nhờ tôi tới giúp chị."

Khương Nghiên cười khanh khách nói: "Anh để chính anh ấy tới giúp tôi đi."

"Hả?"

Tiểu Uông còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ nghe thấy một tiếng gầm, xe Lục Lâm đã khởi động, lái đi.

"Này! Đội trưởng Lục! Này!"

Tiểu Uông khiêng hành lý, quẹt miệng, tủi thân: "Chị dâu, nhà tôi cách đây vài cây số đấy."

Khương Nghiên rất thích cậu thanh niên này, một tiếng "Chị dâu", gọi đến lòng cô mềm nhũn.

"Anh chờ đi."

Không tới mấy phút đồng hồ, một... chiếc xe thể thao màu đỏ chiếu sáng rực rỡ lái đến cổng sở cảnh sát.

Tiểu Uông nói: "Wow! Thật là ngẫu nha!"

Từ trong xe, một người phụ nữ đi ra, vóc người tinh tế cao gầy, quần jean bó sát, áo ghile, tóc ngắn, trang điểm tinh xảo, khí chất nổi bật.

Cô là bạn thân của Khương Nghiên, Đường Tầm.

"Bảo bối à, mau lên xe."

Khương Nghiên vẫy tay với Tiểu Uông, Tiểu Uông khiêng hành lý của Khương Nghiên để vào cốp xe, ngồi xuống ghế sau, Khương Nghiên thì ngồi vào ghế phụ lái.

"Ngồi cho vững nhé các đồng chí."

Xe "Vút" một tiếng, phóng như bay ra ngoài.

Tiểu Uông không kịp chuẩn bị tinh thần, thiếu chút nữa bị dọa phát bệnh tim.

Cậu run rẩy.

Khương Nghiên nhắc nhở: "Ngồi phía sau cậu là đồng chí cảnh sát, thế mà còn dám đi bão (1)."

Đường Tầm liếc sang kính chiếu hậu, cười nói: "Ồ, chú cảnh sát, thất kính rồi."

Khương Nghiên trong lòng buồn cười, Đường Tầm so với Tiểu Uông còn lớn hơn hẳn mấy tuổi, cũng dám mặt dày gọi người ta là chú.

Tiểu Uông đỏ mặt: "Cảnh sát vì nhân dân, đi chậm thôi, an toàn là số một."

"Được được, tất cả đều nghe theo lời chỉ huy của đồng chí cảnh sát."
Đường Tầm đi chậm lại.

"Khương nhi, cậu làm gì mà vừa xuống máy bay đã phải vào cục cảnh sát rồi, cậu trộm dầu hỏa của Chính phủ hay là phản bội quân đặc nhiệm thế?"

Khương Nghiên dựa đầu vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần: "Đồng chí Tiểu Ưng, anh nói cho chị đây một chút sự việc nghìn cân treo sợi tóc, chị... Chị của anh gặp nguy mà không sợ hãi, anh dũng chống lại kẻ địch như thế nào."

Suýt chút nữa nói thành chị dâu, chỉ sợ Đường Tầm mà nghe thấy sẽ cười đến rụng răng, nguy hiểm thật nguy hiểm thật.

Tiểu Ưng không làm cô thất vọng, bằng tài nhanh mồm nhanh miệng hơn hai mươi năm của mình, chọc cho Đường Tầm cười khanh khách không ngừng.

"Lúc đó thực sự rất mạo hiểm kích thích nhé, chị Nghiên của tôi trước mặt tên bắt cóc gặp nguy mà không sợ hãi, hét to một tiếng, mọi người không cần lo cho tôi, ngàn vạn lần không được thả tên cường đạo này ra!"

"Nhưng đội trưởng Lục của chúng tôi nói: Không được, tính mạng con tin nặng như Thái Sơn, chức trách của cảnh sát nhân dân chúng tôi chính là bảo vệ an toàn tính mạng, tài sản của nhân dân, con tin, em yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ bảo vệ em!"

"Chị ấy nói, đội trưởng Lục Lục, em không nghĩ rằng anh lại để ý em như vậy."

"Đội trưởng Lục Lục nói, Khương nhi, hôm nay có tôi ở đây, ai cũng không thể làm hại đến em!"

.....

Đường Tầm cười đến ngã ngựa ra sau: "Ông đây nghe chẳng khác gì đang xem phim anh hùng cầu huyết của Hollywood?"

Tiểu Ưông trong lòng cũng cảm thấy không sai, hoan hô rải đầy một đường, nhưng phi lao đành phải theo lao, Khương Nghiên không nói được lời nào.

Cô ngắm cảnh vật chạy qua cửa sổ, trong con người bao phủ cảnh đêm đen tịch mịch nặng nề.

Bên đường có đôi tình nhân đang ôm nhau, cũng có tên nát rượu đang say ngủ, có người đi lại vội vã, có người yên ổn bước đi chậm rãi...

Đất nước thái bình.

Có anh bảo vệ, vạn nhà đều bình yên.

Hết chương 3

(1): Thuật ngữ trong đua xe, ý chỉ đi với tốc độ rất nhanh.

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

4. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 4: Gửi Gắm

Khương Nghiên nhạy bén nhận ra, trong nhà có người.

Những năm gần đây cô tạo thành thói quen, không dám ngủ sâu giấc, một khi nghe thấy còi cảnh sát réo lên, bất cứ lúc nào cũng phải sẵn sàng thức dậy, xông vào hầm trú ẩn. Chính vì vậy, chỉ cần có tiếng động rất nhỏ, cô sẽ giật mình tỉnh giấc.

Khương Nghiên trở mình ngồi dậy, mở mắt thấy chính là khuôn mặt anh tuấn phóng to của Đoàn Nam.

"A di đà Phật, nữ thí chủ suýt chút nữa đã dọa chết bản tăng rồi."

Anh đi giày Tây, tay chân chống lên cái giường mềm mại của cô, từ trên cao nhìn xuống.

Đoàn Nam có một đôi lông mày sắc nét tựa như họa, lông mi cong dài cụp xuống, khóe mắt đa tình còn có một cái nốt ruồi giống như giọt lệ.

Ban đầu buôn bán trắc trở, tổn thất nửa giang sơn, anh đến làm người trụ trì hỗ trợ chùa Nam Sơn trong ba tháng, khiến nhóm ni cô trẻ mỗi khi thấy anh lại đỏ mặt.

Sau khi trở về thành phố, anh Đông Sơn tái khởi (1), vì vậy hiện tại mới có tập đoàn Đoàn thị.

"Nữ thí chủ, ngài..."

Khương Nghiên đá một phát vào bụng Đoàn Nam, đập anh xuống giường.

"Tại sao anh lại có chìa khóa nhà của em?"

"Trong ba năm em đi, nhà đều do anh sắp xếp, mỗi tuần đều tới đây quét dọn."

Bảo sao, sau khi Khương Nghiên trở về, phát hiện trong nhà vẫn duy trì trạng thái như lúc cô rời đi, không dính một hạt bụi. Cứ tưởng là Đường Tâm tới đây dọn dẹp giúp, dù sao tin tức cô trở về, trước đó cũng chỉ nói cho Đường Tâm biết.

Đoàn Nam đi tới phía sau, muốn thu hẹp khoảng cách với cô, anh hít lấy hương thơm đầu gội tươi mát trên tóc cô, lẩm bẩm nói: "Anh thỉnh thoảng cũng tới đây, nhìn vật nhớ người."

Khương Nghiên không chút lưu tình đẩy anh ra, lười biếng đi ra phòng khách.

"Anh Đoàn Nam, giao chìa khóa ra đây cho em."

Đoàn Nam đuổi theo: "Em, cái người phụ nữ này, quá nhẫn tâm, nhất định phải tuyệt tình với thanh mai trúc mã cùng em lớn lên sao."

Khương Nghiên mặc kệ anh, đoạt lại cái chìa khóa, đi tới tủ quần áo, thay sang áo lót mình nhẹ nhàng thoải mái.

"Chỗ quần áo này là anh chuẩn bị cho em à?" Ánh mắt cô rơi trên loạt quần áo màu sắc sặc sỡ ở trong tủ, đây không phải là phong cách của cô, không có bộ nào có thể chọn được.

Đoàn Nam nghiêng người tựa vào cánh cửa, vẻ mặt thản nhiên.

"Anh nếu có thời gian, nhớ mang bạn gái tham gia nhiều show thời trang để nâng cao thẩm mỹ nhé?" Khương Nghiên tùy tiện ném ra một bộ: "Nhìn chẳng có tí thẩm mỹ nào cả."

Đoàn Nam luôn kiên quyết phủ nhận anh ấy có bạn gái, cách bạn gái còn thêm một "Cửa".

Khương Nghiên biết, Đoàn Nam chính là cái loại đào hoa, "Giữa trăm hoa khoe sắc, sương sớm không ướt vai"....

Làm bạn bè lâu năm, mặc dù miệng nói Đoàn Đoàn Nghiên Nghiên nồng nàn thân mật, nhưng cũng chỉ là tình bằng hữu, tiến xa hơn nữa, sẽ không được.

"Khương nhi, buổi tối có rảnh không, mọi người muốn tổ chức cho em một buổi đón gió tây trần."

Khương Nghiên nướng bánh mì thơm nức mũi, thờ ơ nói: "Hôm nay không được đâu."

"Vì sao thế?"

"Em muốn ra sân bay đón con em."

"....."

Đoàn Nam ngây ngốc một hồi lâu, sau đó trầm mặc hỏi: "Con em? Với ai... Với người nào hả?"

Khương Nghiên đặt bánh mì đã nướng chín vào khay, lại thờ ơ nói: "Còn có thể là ai nữa."

Đoàn Nam mở to hai mắt nhìn, chạy đến trước mặt Khương Nghiên, khóa chặt ánh mắt của cô: "Em đừng có dọa anh, anh Đoàn của em đã già rồi, không chịu được hù dọa đâu."

Khương Nghiên xoay người, cắt bánh mì nướng thành từng miếng nhỏ.

"Từ lúc nào?"

"Cách đây ba năm, em đi sang Nepal mới phát hiện đã có."

"....."

Nhìn Đoàn Nam mặt mày xanh mét, sau mấy phút, rốt cuộc Khương Nghiên không nhìn được, mặc dù cô vẫn còn nghiêm mặt, nhưng chỉ được trong chốc lát.

Thấy cô tủm tỉm cười, Đoàn Nam lập tức nhận ra mình đã bị chơi xỏ.

"Cái đệt!"

Khương Nghiên cười ha ha: "Đoàn trưởng lão, mấy năm không gặp, đã không phân biệt được thật giả rồi!"

Ba giờ chiều, sân bay Giang Thành, không ít người đang đứng ở cửa đón máy bay, đều đang chờ người thân trên chuyến bay sắp hạ cánh.

Cách đó không xa, trong tiệm cà phê, Đoàn Nam đi lấy nước, bước tới ngồi đối diện Khương Nghiên.

Hồi hộp chà xát hai tay.

"Con trai anh mấy tuổi rồi?"

"Em nhìn trang phục anh mặc thế này có được không, trông có đẹp trai hay không?"

"Anh mua cho con bộ đồ chơi, con sẽ thích à."

Mấy phút sau, Khương Nghiên dường như đã thấy được gì đó, bỗng nhiên đứng dậy, đi tới cửa ra.

"Mế Nặc."

Đoàn Nam ngẩng đầu, chỉ thấy một bé trai khoảng chừng năm sáu tuổi, đeo balo nhỏ đã sờn rách, đi ra.

Đứa bé da trắng nõn, mắt sâu hun hút, mang nét đặc thù của người châu Á, nhưng hai đầu lông mày lại có nét của người châu Âu, con người mang màu xanh thẫm trong veo như màu biển. Cậu bé đảo mắt quan sát xung quanh, ánh mắt có chút phòng bị, lại có chút tò mò.

Bộ dáng Tiểu chính thái (2) tương đối đáng yêu, vừa ra khỏi cửa đã hấp dẫn sự chú ý của không ít con gái.

"Wow, bé trai thật xinh xắn."

"Ôi, con lai kìa, ánh mắt thật đẹp."

Cậu bé dường như rất ngượng ngùng, vẫn luôn núp sau Khương Nghiên, rụt rè sợ hãi.

Lá gan rất nhỏ.

"Mế Nặc." Khương Nghiên giới thiệu với Đoàn Nam: "Con trai của em."

"Con trai, ba là ba của con." Đoàn Nam ngồi xổm người xuống, muốn nói cho bé biết: "Ba là ba Đoàn của con."

Mế Nặc lắc đầu, từ chối nhìn thẳng anh.

"Con còn sợ người lạ."

Khương Nghiên ngồi xổm người, sửa sang lại cổ áo cho Mễ Nặc, dịu dàng hỏi han bé, những chuyện đã xảy ra trên đường đi.

Mễ Nặc ghé vào bên tai Khương Nghiên, thấp giọng nói chuyện.

Hai đầu lông mày Khương Nghiên tràn ngập ý cười, dịu dàng sờ sờ cái đầu nhỏ của bé: "Đi nào, mẹ dẫn con đi ăn bữa tối."

Tại nhà hàng phương Tây, nghệ sĩ dương cầm đang chơi một bài piano của Richard Clayderman "Starry Sky".

Trên bàn ăn, Khương Nghiên nói với Đoàn Nam thân thế của Mễ Nặc.

Bố của Mễ Nặc là cảnh sát bảo an người châu Á, mẹ là y tá từng cứu cô một mạng. Bố Mễ Nặc từ rất sớm đã hy sinh trên chiến trường, bé đi theo mẹ, lớn lên ở bệnh viện chữ thập đỏ.

Sau này, trong khi Khương Nghiên dưỡng thương ở bệnh viện chữ thập đỏ, đã cùng bé trở thành bạn bè thân thiết. Mẹ Mễ Nặc đặc biệt quan tâm chăm sóc cho cô, khi quân phản loạn tấn công bệnh viện, y tá đã giấu Khương Nghiên cùng Mễ Nặc ở trong miếu thờ, nhờ vậy mà thoát được một kiếp.

Nhưng vì thế mà y tá đó đã bị giết, lúc ấy Khương Nghiên dùng tay che thật chặt miệng Mễ Nặc, không để cho bé kêu ra tiếng, bé cứ thế trơ mắt nhìn mẹ của mình bị đám cầm thú kia tàn bạo cưỡng hiếp, sau đó bắn chết.

Về sau, bé không khóc được một tiếng.

Khương Nghiên sợ hãi, oán giận ngẩng đầu, trên đầu có thần linh, vừa từ bi vừa thương xót.

Mở mắt ra chính là địa ngục trần gian.

Khi mẹ Mễ Nặc giúp Khương Nghiên trốn đi, cô ấy đã đặt tay Mễ Nặc vào trong tay cô, nắm thật chặt.

Một giây này, ánh mắt cô ấy vừa quyết tâm lại thống khổ. Khương Nghiên biết, đó là gửi gắm.

Khương Nghiên là người Trung Quốc, bất cứ lúc nào cô cũng có thể rời khỏi nơi đáng sợ này, cô cũng có thể mang Mễ Nặc rời đi, trở lại đất nước phương Đông xa xôi mà hòa bình ấy.

Sau khi y tá kia chết, Mễ Nặc không còn chỗ nương tựa, Khương Nghiên đành phải mang Mễ Nặc về cùng, dù sao, ơn cứu mạng nặng như Thái Sơn.

Từ nay về sau, Mễ Nặc họ Khương.

Chính là con trai của Khương Nghiên.

Sau khi nghe xong câu chuyện, thật lâu sau Đoàn Nam vẫn không nói gì, nhắc ly rượu vang đỏ lên, nốc cạn.

Anh nhìn Mễ Nặc một chút, đứa trẻ này trông rất thanh tú non nớt, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy thù hận sâu sắc, đó là hơi thở của sự chết chóc.

Cuối cùng, anh nhìn về phía Khương Nghiên.

Cô là người ngay thẳng, mặc dù xuất thân giàu có, nhưng lại có tình có nghĩa.

Từ nhỏ đến lớn, đều là như vậy.

"Khương nhi, em nói với con trai, con thích ăn cái gì thì cứ tự nhiên, ba Đoàn mời khách, không cần khách khí."

Đúng lúc này, Mễ Nặc ghé sát vào Khương Nghiên, thì thầm vào tai cô.

Đoàn Nam hỏi: "Con nói gì vậy em?"

Khương Nghiên cười cười: "Mễ Nặc nói, anh không giống ba nó."

"Ồ? Vậy ba nó trông thế nào?"

"Mễ Nặc có bố là cảnh sát bảo an." Khương Nghiên nhớ lại nói: "Em đã xem ảnh rồi, trông rất tuần tú."

Đoàn Nam nhướn mày, khoe mắt tràn đầy ý cười: "Nói về đẹp trai, không dám nói đùa, giá trị nhan sắc của ba Đoàn Đoàn, năm xưa ở đại học được công nhận là sinh viên đẹp trai nhất trường."

Mễ Nặc vừa khẽ nói với Khương Nghiên mấy câu, Đoàn Nam nói: "Tiểu Mễ Nặc, con muốn nói gì, nói ra cho ba Đoàn Đoàn nghe với."

Mễ Nặc sợ hãi lắc đầu.

Khương Nghiên mỉm cười giải thích cho anh: "Thằng bé còn sợ người lạ."

Đoàn Nam hỏi: "Con trai hiếu tiếng Trung à?"

Khương Nghiên gật đầu: "Từ nhỏ nó đã được mẹ dạy tiếng Trung rồi."

"Mẹ của con trai là người Trung Quốc?"

"Không phải, mẹ của nó là người Nepal."

Đoàn Nam không hiểu: "Vậy tại sao mẹ thằng bé lại dạy nó học tiếng Trung?"

"Mẹ thằng bé hi vọng con đến Trung Quốc." Khương Nghiên nói: "Đất nước không có khói lửa chiến tranh và tranh chấp."

Đoàn Nam trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt dịu dàng, nói: "Có mẹ Nghiên Nghiên cùng ba Đoàn Đào ở đây, sau này con cũng sẽ bình an."

Đoàn Nam đưa tay sờ sờ đầu cậu bé, nhưng Mễ Nặc né tránh ngay lập tức.

"Thằng bé không thích người khác chạm vào mình." Khương Nghiên mỉm cười giải thích: "Nó nói đầu của con chỉ ba mẹ mới có thể chạm vào."

"Hứ, sau này anh cũng sẽ là ba Đoàn Đoàn của Tiểu Mễ Nặc." Đoàn Nam nói với Mễ Nặc: "Ba Đoàn Đoàn có món quà muốn tặng con, chút nữa sẽ đưa cho Tiểu Mễ Nặc."

Lúc tính tiền, Khương Nghiên kiên trì AA (3) với Đoàn Nam, Đoàn Nam đã quá quen tác phong làm việc của Khương Nghiên, nếu như anh từ chối AA, chắc chắn Khương Nghiên sẽ không đi ăn cơm cùng anh nữa.

Đến khi Khương Nghiên cất ví tiền, quay đầu lại, lại phát hiện không thấy Mễ Nặc đâu.

Chớp mắt một cái đã không thấy người đâu rồi.

Khương Nghiên chạy như điên ra khỏi nhà hàng, lại thấy Đoàn Nam đứng sững sờ ở ven đường, trong tay của anh còn cầm khẩu súng đồ chơi, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Anh vô tội nhìn về phía Khương Nghiên: "Anh chỉ muốn tặng cho con một món đồ chơi."

Khương Nghiên không kịp nữa trách cứ Đoàn Nam vô ý, cô đuổi theo Mễ Nặc.

Lúc này, Mễ Nặc dường như đang lâm vào trạng thái sợ hãi cực độ, bé chạy như điên trên đường, vừa chạy vừa hét: "Evil! Evil!"

Trong miệng cậu bé lẩm bẩm liên tục từ đơn này.

Evil, ác ma.

Xung quanh đều là những khuôn mặt xa lạ, vội vàng tránh cậu bé, vẻ mặt kinh ngạc.

Khương Nghiên đuổi tới, hét to: "Mễ Nặc, đừng sợ, không có chuyện gì đâu con!"

Rẽ vào một con phố, Khương Nghiên đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy cạnh bồn hoa cách đó không xa, Mễ Nặc ôm chặt lấy bắp đùi một người đàn ông.

Hoàng hôn, người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát, huy chương ở đầu vai tỏa sáng rực rỡ huy hoàng.

Anh cúi đầu, lông mày nhíu một cái, bất đắc dĩ nhìn Mễ Nặc.

Không phải là ai khác, chính là Lục Lâm.

"Bố ời."

Mễ Nặc ôm chặt chân Lục Lâm, giọng nói non nớt gọi anh: "Bố ời."

Bố ời.

Khương Nghiên nhìn cảnh xa xa trong vườn hoa.

Lục Lãm mặc cảnh phục màu đen, cùng với bộ cảnh phục bố Mễ Nặc mặc trong tấm ảnh, hình dạng và cấu tạo thực sự có mấy phần tương tự.

Hết chương 4

Suy nghĩ của tác giả:

Lục Lãm:??? Con trai???

(1): Hay còn gọi là Đông Sơn quật khởi. Câu nói này tớ đã tra cả trên google lẫn Baidu của bên Trung mà vẫn không tìm được nguồn gốc rõ ràng. Tạm giải thích ý hiểu của câu này là tay trắng làm lại sự nghiệp. Có ai biết rõ thì chỉ tớ với ạ.

(2): Ý chỉ những chàng trai/ bé trai ngây thơ.

(3): Mỗi người trả một nửa số tiền.

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

5. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 5: Thiên Nhai

Lục Lãm ngồi xổm xuống, đặt bàn tay lên bả vai Mễ Nặc, trấn an cảm xúc thất thổ của bé: "Bạn nhỏ đừng sợ, chú sẽ bảo vệ con."

Trong lúc Lục Lãm trấn an đứa bé, Khương Nghiên nhìn thấy trong mắt anh có một tia dịu dàng hiếm gặp.

Đứng bên cạnh Lục Lãm là một nữ cảnh sát, cô ấy mềm mỏng hỏi: "Bạn nhỏ, xảy ra chuyện gì vậy, ba mẹ của cháu đâu?"

Mễ Nặc vươn đầu ngón tay trắng nõn mềm mại ra, chọc vào huy chương trên đầu vai Lục Lãm, bé nhận ra nó, huy chương khảm năm ngôi sao.

Đây là huy chương của bố.

"Bố ơi." Ánh mắt của bé dán chặt lên tấm huy chương, mang theo tình cảm lưu luyến thăm thiết.

Nữ cảnh sát có chút không vui: "Bạn nhỏ, chú ấy là chú cảnh sát, không phải là bố của cháu, ba mẹ của cháu đâu? Sao lại để cháu chạy linh tinh thế này?"

"Bố ơi!" Mễ Nặc bướng bỉnh nhắc lại, khi nữ cảnh sát đi đến dắt bé, bé dùng sức hất tay cô ấy ra, sau đó tự nhiên nắm lấy bàn tay ấm áp của Lục Lãm.

"Thằng bé là con của tôi." Khương Nghiên vội vã chạy tới.

Lục Lãm ngẩng đầu nhìn cô, đần người.

Mẽ Nặc vươn tay ôm lấy Khương Nghiên, hô lên: "Mẹ."

Nữ cảnh sát chau mày: "Sao cô không trông chừng đứa trẻ vậy? Chạy linh tinh trên đường cái, rất nguy hiểm!"

Khương Nghiên che chở Mẽ Nặc trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ lưng của bé, trấn an bé: "Không có người xấu tổn thương Mẽ Nặc đâu, ở đây rất an toàn."

"Bố." Mẽ Nặc chỉ vào huy chương trên đầu vai Lục Lãm, vội vàng nói với Khương Nghiên: "Bố!"

Cơ hội Mẽ Nặc gặp mặt bố, không có nhiều, ấn tượng khắc sâu nhất, chính là tấm huy chương năm sao.

Khương Nghiên thấp giọng nói với Lục Lãm: "Xin lỗi, bé nhận nhầm người, bố của thằng bé cũng là cảnh sát."

Con người Lục Lãm âm đạm.

"Con của cô à?"

"Ừ, nó tên là Mẽ Nặc."

Lục Lãm mấp máy đôi môi mỏng, trầm mặc một hồi, khó khăn nặn ra ba chữ: "Rất đáng yêu."

Ngay cả nữ cảnh sát bên cạnh cũng nghe ra lời nói của anh vô cùng miễn cưỡng, nào có người nào dùng khuôn mặt cứng đờ như muốn giết người, khen đứa bé nhà người ta đáng yêu bao giờ.

Nữ cảnh sát nói với Khương Nghiên: "Cô có muốn cùng chúng tôi về cục một chuyến, nói mọi chuyện cho rõ ràng không."

Lại chưa từng nghĩ Khương Nghiên một mực từ chối.

"Tôi sẽ đón con về, tâm trạng trẻ con không ổn định, không nên đến cục cảnh sát."

Nữ cảnh sát chần chờ một chút, kiên trì nói: "Nhưng đứa bé nhìn qua rất sợ hãi, cô thật sự là mẹ của cháu à?"

Cô ấy đánh giá Khương Nghiên, ánh mắt mang theo một tia dò xét không thân thiện.

Trông cô còn trẻ như vậy, không giống người đã làm mẹ.

Lúc này, Mễ Lặc kéo ống tay áo Khương Nghiên: "Mẹ ơi, về nhà thôi."

Khương Nghiên thu lại nụ cười, nói với nữ cảnh sát kia: "Con của tôi muốn về nhà rồi."

Nữ cảnh sát vẫn kiên trì như cũ: "Tốt nhất là cô nên về cục một chuyến, điều tra rõ ràng."

Khương Nghiên cười cười: "Cảnh sát Lục của các cô biết tôi, có thể cam đoan giúp tôi."

Nữ cảnh sát kinh ngạc nhìn về phía Lục Lãm: "Đội trưởng Lục, anh biết cô ấy à?"

Khương Nghiên chờ đợi nhìn về phía Lục Lãm, quả nhiên không ngoài dự đoán, Lục Lãm một mực từ chối: "Ai biết người xấu này..."

"Bố ơi."

Mẽ Nặc lôi kéo bàn tay Lục Lâm: "Về nhà thôi."

Lời của Lục Lâm mắc kẹt lại cổ họng.

"Biết, cô ấy là..." Anh dừng một hồi lâu, lại nhìn Mẽ Nặc một chút, khuôn mặt bé con đầy mong đợi, không trâu bắt chó đi cày (1).

Anh trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng thừa nhận: "... Mẹ của con tôi."

Nữ cảnh sát che miệng kinh ngạc hô một tiếng, còn chưa kịp xâu chuỗi lời nói của Lục Lâm, khéo miệng Khương Nghiên khẽ nhếch lên, nói: "Nặc Nặc, nói tạm biệt với bố nào."

"Bố, tạm biệt."

Đoàn Nam đưa súng đồ chơi cho Mẽ Nặc, Mẽ Nặc lại nghĩ anh thành ác ma cầm súng, cho là anh muốn giết bé, vì vậy bản năng của cơ thể sinh ra phản ứng mãnh liệt, theo bản năng mà muốn tránh né, bảo vệ mình an toàn, sau chiến tranh có rất nhiều binh lính đều mắc phải sang chấn tâm lý sau chiến tranh như vậy.

Trên đường trở về, Khương Nghiên giải thích cho Đoàn Nam nguyên nhân Mẽ Nặc tự dưng nóng nảy.

Đoàn Nam rất hứng thú hỏi: "Trên đường tùy tiện bắt được một người đàn ông, đã gọi bố, còn bắt được chuẩn như vậy, đây cũng là sang chấn tâm lý sau chiến tranh kích thích phản ứng sao?"

Khương Nghiên lại nói: "Mẽ Nặc có bố là cảnh sát bảo an, năm xưa chết trận, tất cả ấn tượng về bố đối với thằng bé, chỉ còn một ít tình cảm sâu nặng và bộ cảnh phục màu đen. Đồng phục vừa rồi của Lục Lâm với đồng phục của bố thằng bé, rất giống."

Đoàn Nam trầm mặc lắng nghe, qua kính chiếu hậu nhìn về phía Mễ Nặc, bé trai đang yên bình ngủ say trong ngực Khương Nghiên, mi tâm nhú chặt, dường như cảnh trong mơ vô cùng bất ổn.

Đoàn Nam bảo tài xế dừng lại trước một cửa hàng đồ chơi, anh đi vào.

Mấy phút sau, Đoàn Nam từ cửa hàng đồ chơi đi ra, trong tay ôm một bộ mô hình siêu nhân màu xanh đậm.

Mễ Nặc rút lại vào trong ngực Khương Nghiên, khuôn mặt lộ ra vẻ tò mò không hiểu.

Đoàn Nam quơ quơ siêu nhân, mỉm cười nói với Mễ Nặc: "Sau này có việc gì không làm được siêu nhân sẽ bảo vệ Mễ Nặc, người xấu cũng không thể đến gần Mễ Nặc."

Mễ Nặc bán tín bán nghi, dường như cũng không tin Đoàn Nam lắm, nhưng mô hình siêu nhân trong tay anh, hấp dẫn bé sâu sắc.

Đoàn Nam trầm giọng nói: "Thật xin lỗi, vừa rồi đã dọa đến con."

Mễ Nặc dưới sự khích lệ của Khương Nghiên, cuối cùng cũng nhận lấy mô hình siêu nhân, bé lặng lẽ nói với Khương Nghiên mấy câu.

Đoàn Nam gấp gáp hỏi: "Bé nói gì thế?"

Khương Nghiên mỉm cười nói: "Mễ Nặc nói, cảm ơn ba."

Đoàn Nam mặt mày sung sướng, tâm tình cũng không tệ lắm, hạnh phúc hơn cả ký được hợp đồng hai tỷ.

Khương Nghiên mang đứa bé về nhà, tắm nước nóng cho bé, sau đó sắp xếp chỗ ngủ cho Mễ Nặc.

Đoàn Nam hỏi Khương Nghiên: "Tiếp theo có tính toán gì không?"

Khương Nghiên nằm trên ghế sa lon, đắp trên mắt hai miếng dưa chuột, miễn cưỡng nói: "Báo cáo công việc, tìm một người bố trên hình thức cho Mẹ Nặc."

Đoàn Nam như một con chó lông vàng sấp lại gần: "Ở đây có một chú chó vàng độc thân, em cân nhắc thử xem."

Mũi chân trắng nõn của Khương Nghiên để lên hông anh, nói: "Thỏ không ăn cỏ gần hang."

Đoàn Nam nản lòng ngồi xuống lần nữa: "Không phải em còn muốn tên cảnh sát bé bỏng kia đấy chứ!"

Khương Nghiên mở mắt, con người chứa ánh nước lưu chuyển, một lúc sau, cô lẩm bẩm nói: "Một lời nhiệt huyết, vứt bỏ nhà vứt bỏ tổ quốc, ba năm rồi, máu rơi cũng tương đối, da mặt cũng dày lên rồi."

Đoàn Nam lấy một quả cam trên bàn: "Anh đánh cuộc Lục Lầm sẽ không tha thứ cho em."

Sau khi trở về, cuộc sống dần dần đi vào quỹ đạo, năng lực làm việc của Khương Nghiên rất mạnh, về cơ quan tin tức, giống như cá gặp nước nhanh chóng thích ứng chức vị của mình.

Nhưng nghề phóng viên này, bận rộn lên thì sẽ không có giới hạn, nên anh mời một người bảo mẫu chăm sóc bên người Mẹ Nặc hai mươi bốn giờ, vì Mẹ Nặc tương đối đặc biệt, nên yêu cầu đối với bảo mẫu cũng có thể tương đối cao, nhưng mà cũng may, chỉ cần bỏ tiền ra, mọi chuyện đều dễ nói.

Đêm hôm đó, Khương Nghiên cùng mấy người bạn đến quán bar, uống đến tối tăm mặt mũi.

Khương Nghiên quý trọng thời gian còn sống, lúc vui đùa, thỏa sức sung sướng. Bình thường ở công ty, từng cái từng cái sự kiện thông tin, mặt tốt mặt xấu, ép người không thở nổi, cô cần tiêu khiển, buông thả.

Khấp quán bar, ánh sáng quay cuồng, cô sa vào góc tối nhất của ghế salon, lông mi dài che giấu nửa con người màu nâu.

Đường Tầm ngồi trong khu tam giác, tay cầm cái micro, theo giai điệu động lòng người, cơ thể lắc lư, chất giọng từ tính nhẹ nhàng hát một khúc dân quốc có lời lẽ cổ xưa.

"Năm nay cô đã hai mươi tám, hát tìm lang quân

Máy hát cổ xưa xoay tròn nữ nhi tình trường

Hey, cách xa tuổi trẻ năm xưa." (2)

Bài hát kết thúc, Khương Nghiên lau lớp trang điểm lem trên khóe mắt, cô vỗ tay.

"Hát thật là hay."

Đường Tầm để micro xuống, tay cầm một điều thuốc, ngồi xuống bên cạnh Khương Nghiên, thuận tay đưa cho cô một điều.

Khương Nghiên không nhận.

"Cai rồi."

Đường Tầm cười dài: "Cai thuốc á, hiểm đấy."

Khương Nghiên nói: "Tiếc mạng thôi."

Đường Tầm dập tắt điều thuốc trong gạt tàn, nói: "Lúc còn học đại học, trường tổ cách học viện cảnh sát bên cạnh đúng một bức tường, mỗi

tối tên cảnh sát nhỏ bé lại trèo tường đến tìm cậu, có một lần còn bị tớ bắt gặp, hai người các cậu hôn đắm đuối trong ngõ nhỏ gần cổng sau của trường."

Khương Nghiên che giấu cảm xúc trong mắt, nhấc ly rượu vàng sóng sánh lên: "Vậ à, tớ cũng không nhớ lắm."

"Tớ đây giúp cậu nhớ lại." Đường Tầm nói tiếp: "Cho tới bây giờ tớ chưa từng thấy cảnh sát Lục có thể mất hồn thành cái dạng này, hai người hút chung một điếu thuốc, hôn môi, ngậm gió phun sương mẹ nó như muốn mọc cánh thành tiên vậy."

"Hồi đó ở cảnh viện, còn có Giang Truyền Đại, rất nhiều nữ sinh vì anh ta mà say đắm!" Đường Tầm nói tiếp: "Cảnh viện chính trực kiên cường như cây lớn, lại để người vịn cành hái hoa."

Trên mặt Khương Nghiên không rõ cảm xúc, chỉ là ánh mắt càng lúc càng thâm trầm, những ký ức đã được cất đi lại ùn ùn kéo đến.

Đó là một buổi chiều giữa mùa hạ, không khí nóng ẩm.

Lục Lãm chạy xung quanh sân vận động, Khương Nghiên đi theo đằng sau anh, kiên nhẫn, một vòng lại một vòng, cuối cùng cũng đợi đến khi Lục Lãm dừng bước, quay đầu lại.

Tính anh vốn hướng nội, người không quen sẽ không dễ dàng mở miệng nói chuyện, Khương Nghiên chần chờ một lát, đi về phía anh.

"Em tên là Khương Nghiên, Khương trong Khương Tử Nha (3), Nghiên trong tần thái cực nghiên (4)." Giọng nói của cô mang theo chút run rẩy cùng tiếng thở dốc nho nhỏ.

Lục Lãm trầm lặng, chỉ nói một câu: "À."

Có chút khó hiểu, anh tiếp tục chạy bộ, nhiều lần qua chỗ ngoặt, không rõ là vô tình hay cố ý anh lại quay đầu liếc về phía cô.

Đến khi cô chạy đến mức muốn ói, Lục Lãm dừng lại, nghiêm túc hỏi: "Khương Tử Nha, cô có chuyện gì không?"

"Không phải, không phải là Khương Tử Nha..." Khương Nghiên liên tục xua tay: "Khương Nghiên, Nghiên trong tấn thái cực nghiên."

"Khương Nghiên."

Giữa răng và môi anh thốt ra tên của cô, Khương Nghiên cảm giác mình sắp bay đi mất rồi.

Giọng nói của anh thật là dịu dàng, thật gợi cảm.

"Em chỉ là... Chỉ là muốn đưa cho anh một thứ." Mặt Khương Nghiên đỏ ửng như thiêu đốt, lấy trong cặp sách một chai Mirinda đưa cho anh.

Lục Lãm nhìn chai Mirinda kia, trong con người hiện lên một tia nghi ngờ.

Anh hơi hơi do dự, cuối cùng vẫn phải nhận lấy, vẫn mở nắp chai uống một ngụm, lúc rời đi, sắc mặt có chút ửng hồng.

Lúc đó Lục Lãm, có rất nhiều nữ sinh theo đuổi, nhưng theo Khương Nghiên quan sát, anh chưa từng nhận nước của bất kỳ nữ sinh nào đưa đến.

Nhưng anh lại nhận của cô.

"Vậy miệng cảnh sát Lục, ăn ngon không?" Đường Tầm cắt đứt suy nghĩ của Khương Nghiên.

Khương Nghiên liếm liếm bờ môi trơn bóng.

Son môi, vị có chút chát.

Cảm giác hôn Lục Lâm, tựa như nghe một khúc nhạc nhẹ giữa đêm hè, chậm rãi đi vào giấc ngủ. Mà cảm giác cùng anh ân ái, lại giống như đang say mê nhẹ nhàng tắm táp dưới nước nóng.

Người đàn ông này, có một loại quyến rũ làm cho người ta không tự kiểm chế được mà chìm đắm vào.

Nhìn cả phòng toàn cốc chén hỗn loạn trên bàn, Khương Nghiên chợt thấy mệt mỏi, có chút muốn về nhà.

Cô lái xe đến đây, uống rượu xong tính toán tìm người lái giúp. Danh bạ trong điện thoại di động cũng không nhiều, có hai số điện thoại có thể nhờ được, Khương Nghiên tùy ý vượt vượt đi ra ngoài.

Lúc đó, Lục Lâm đang trực ca đêm, ánh trăng non yên lặng treo trên khung cửa sổ, trên bàn trước mặt để một xấp hồ sơ vụ án dày.

Điện thoại đột ngột rung lên, màn hình hiện hai chữ, Nghiên Nhi.

Trái tim vốn đang yên ổn không khỏi đập nhanh.

Một tay Lục Lâm nghịch nấp bút, tiếp tục đọc hồ sơ vụ án, không thèm để ý.

Di động vẫn rung lên.

Tiểu Uông ở bàn đối diện nhìn anh vài cái, cuối cùng không nhận được, nhắc nhở: "Đội trưởng Lục..."

"Câm miệng."

Tiểu Uông lập tức lặng thinh.

Điện thoại vẫn rung như cũ không chịu buông tha, không chịu để người khác yên lòng.

Tay đang nghịch nắp bút của Lục Lãm cuối cùng cũng dừng lại, anh nhận điện thoại, nhưng không mở miệng.

Im lặng lắng nghe.

Cách ống nghe, giọng nữ khàn khàn truyền đến: "Phường Lan Quế, đến đón tôi."

Sáu chữ đơn giản, kết hợp với giai điệu truyền đến từ bên trong quán bar 《Thiên nhai ca nữ》:

"Gia Sơn a Bắc Vọng

Nước mắt a nước mắt ướt tà áo

Tiểu muội muội nhớ lang quân đến tận bây giờ

Lang a bạn cùng chung hoạn nạn ân ái sâu đậm..." (5)

Lục Lãm không trả lời, trầm mặt cúp điện thoại.

Tiểu Ưông liếc anh một cái, nói: "Đã tan việc rồi ạ."

"Còn nửa giờ nữa." Lục Lãm ngồi xuống, tiếp tục xem hồ sơ vụ án trong tay.

Tim của anh vẫn đang loạn nhịp, dòng chữ trên hồ sơ vụ án trở nên mơ hồ, đầu ngón tay thon dài khi có khi không gõ lên cạnh bàn.

"Gần đây bên khu vực Phúc Lộ xảy ra hai vụ án cường hiếp." Tiểu Ưông nhìn tờ báo, thờ ơ nói: "Kẻ bị tình nghi một đã sa lưới, một đang lẩn trốn."

Lục Lãm im lặng không lên tiếng, đêm, yên tĩnh như vậy.

Rốt cuộc, một phút sau, Lục Lãm ra khỏi cửa, đi đến hành lang bên trái.

"Tôi đến phòng rửa tay."

Lục Lãm vội vã đi ra khỏi phòng trực, Tiểu Uông đầu cũng không ngẩng, nhìn báo, lẩm bẩm nói: "Phòng rửa tay ở bên phải, phòng thay quần áo ở bên trái."

Hết chương 5

(1): "Không trâu bắt chó đi cày" là một câu thành ngữ của Trung Quốc ý chỉ ép buộc người khác làm việc mà họ không có khả năng làm.

(2): Đây là bài "Bài hát người con gái Tianya" thuộc thể loại nhạc cổ Trung Quốc, rất kén người hát và người nghe. Bài này có thể tìm với tên gốc là "天涯歌女"

(3): Khương Tử Nha (: 姜子牙), tên thật là Khương Thượng (姜尚), Tử Nha, lại có tự Thượng Phụ (尚父) (Thượng Phụ có thể là tích khi Văn Vương qua đời phó thác Võ Vương cho Tử Nha. Võ Vương tôn kính gọi ông là Thượng Phụ), là khai quốc công thần thế kỷ 12 trước Công nguyên và là quân chủ khai lập tồn tại từ thời đến thời trong. Do là vị quân chủ đầu tiên của nước Tề, nên thông thường còn được gọi là Tề Thái Công (齊太公), còn gọi là Khương Thái Công (姜太公), Thái Công Vọng (太公望) hay Lã Vọng (吕望). Nguồn từ Wikipedia, muốn biết thêm thông tin chi tiết có thể vào Wikipedia.

(4): "Tân thái cực nghiên" là phiên âm Hán Việt của cụm từ "尽态极妍" nghĩa là hình dáng và nhan sắc đẹp đến cực điểm. Nguồn từ Baidu.

(5): Đây là bài "Thiên nhai ca nữ" có từ thập niên 80-90 của Trung Quốc, rất nổi tiếng. Bài này có thể tìm với tên gốc là "天涯歌女". Thiên nhai ở đây chính là tên của chương.

Lời editor: 2 bài hát ở chương này vì khá cũ nên tớ không tìm thấy ở các trang nhạc của mà phải tìm trên Baidu, cũng chưa có lời dịch nên tớ phải dịch theo ý hiểu của mình. Nếu có sai sót ở đâu mong mọi người chỉ giúp tớ với ạ ^.^

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

6. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 6: Đường Lộn Xộn

Bên kia điện thoại không nói tiếng nào.

Khương Nghiên "Alo" vào ống nghe một lúc lâu, bên kia lại trực tiếp cúp điện thoại.

Khương Nghiên cau mày, trong lòng vẫn còn buồn bực, tại sao bây giờ người lái xe hộ cũng lạnh lùng như vậy?

Đường Tâm ngồi xuống bên người cô, mở miệng hỏi: "Khương nhi, nghe nói cậu đi Nepal ba năm, mang theo một đứa bé lai khá lớn trở về đúng không?"

"Đúng vậy." Khương Nghiên để điện thoại di động xuống, khuôn mặt tự hào: "Vô cùng đẹp trai vô cùng đáng yêu."

"Dù thế nào tớ cũng muốn làm mẹ nuôi đứa bé lai đấy!"

Khương Nghiên cười cười: "Vậy phải hỏi bố của bé có đồng ý hay không."

Đường Tâm nhướn mày: "Bố của bé là người nào?"

"Người đàn ông của tớ, còn có thể là người nào nữa."

Đường Tâm thở dài một tiếng: "Anh ấy là mối tình đầu của cậu à?"

"Tất nhiên, bọn tớ đều là mối tình đầu của nhau, đặc biệt thuần khiết."

"Mối tình đầu chỉ dùng để hoài niệm, tại sao cậu vẫn còn mong ngóng nhớ nhung những chuyện cũ năm đó vậy."

Rượu mạnh khiến khuôn mặt cô ửng hồng, ngà ngà men say, cô cười nói: "Mùi rượu năm xưa, cùng với anh ấy, đời này tớ cũng không nghĩ đến người khác."

"Đó là bởi vì cậu chưa chịu thử qua người đàn ông khác."

Đường Tầm dập tắt điếu thuốc trong cái gạt tàn thủy tinh, nói: "Tớ tìm cho cậu mấy em trai thử một chút, đảm bảo ngày mai sẽ quên luôn tên họ Lục kia."

Không đợi Khương Nghiên phản ứng, Đường Tầm phất tay gọi phục vụ, ghé vào lỗ tai anh ta thấp giọng nói mấy câu, phục vụ liền xoay người đi ra khỏi phòng bao.

Chờ đến khi anh ta trở lại lần nữa, đi theo phía sau là hai người đàn ông cơ bắp cuồn cuộn.

Hai người đàn ông cơ bắp đều rất tuấn tú, trẻ tuổi cường tráng, trên người tỏa ra mùi nước hoa nam nồng đậm. Cả hai đều mỉm cười với đám đàn ông và phụ nữ trong phòng, vẻ mặt xấu hổ.

Khương Nghiên đùa không nổi, dịch về phía sau: "Đừng để bọn họ tới đây."

Đường Tầm lại cười với một chàng trai, vẫy vẫy tay: "Kính chị Khương một ly rượu nào."

Hai anh chàng đẹp trai một trái một phải ngồi bên cạnh Khương Nghiên, bưng ly rượu lên.

"Đừng..."

Khương Nghiên phòng bị muốn dịch ra, lại bị bọn họ vây quanh, khó mà chống đỡ.

"Chị gái, mời chị."

Cô kéo làn váy mình xuống che che, nhấp một ngụm rượu cho có lệ: "Được rồi, tôi uống rồi... Cậu đi kính người khác được không."

Mùi nước hoa giá rẻ xộc vào mũi, có chút kích thích, lại có chút ít khó chịu.

Cô chưa bao giờ thích đàn ông xức nước hoa, không có mùi vị đàn ông chút nào. Người đàn ông trong lòng cô, đáng vẻ ra sao đã sớm có, đáng người đàn ông ấy nên thế nào, tất cả đều đã có khuôn mẫu cụ thể.

Kiên trì rèn luyện, cởi mở lạc quan, vừa dịu dàng vừa thô lỗ, nhiệt huyết đầy mình, dựa vào gần một chút, là có thể cảm nhận được nhiệt độ và năng lượng sáng rực.

Dường như người đàn ông đáp ứng đầy đủ yêu cầu kia, sẽ giống như mặt trời.

Đường Tầm bưng ly rượu, cười nói: "Cũng may lão hòa thượng Đoàn Nam kia không có ở đây, mới dám chơi đùa như vậy, Khương nhi, đừng khách khí, bọn họ rất nghe lời cậu, muốn như thế nào cũng được."

Khương Nghiên làm sao dám như thế nào, chỉ nói: "Cách xa tôi một chút là được."

"Cô gái nhỏ chỉ đang ngượng ngùng thôi, các cậu chăm sóc tốt cho cô ấy nhé."

"Đừng!" Khương Nghiên đẩy bàn tay đang đặt trên đùi cô của một người đàn ông ra: "Xin tự trọng."

Không phải cô bảo thủ, mà là ngại.

Cô không thể nhượng bộ để đàn ông sờ soạng, chịu không được, cảm thấy rất chán ghét.

"Các cậu tên là gì." Cô định bụng theo gót bọn họ thử trò chuyện một chút, dè dặt cử động trở lại.

"Em tên là Nick."

"Em tên là Brent."

Khương Nghiên khó khăn nuốt ngụm nước miếng: "Phong cách rất Tây."

Cô vừa uống vài ly rượu, cảm giác ngà say càng ngày càng đậm, mơ mơ màng màng liếc nhìn điện thoại di động, suy nghĩ tại sao người lái xe hộ còn không trả lời điện thoại của cô. Đúng lúc này, cửa "Kèo kẹt" một tiếng, mở ra từ bên ngoài.

Người bước vào, phong trần mệt mỏi, không phải là Lục Lãm còn có thể là ai.

Sắc mặt anh lạnh lẽo, mặc bộ quần áo đi đường màu đen, dường như cùng với bóng đêm xơ xác tiêu điều hòa hợp thành một thể, trong hoàn cảnh lung tung xung quanh, lại càng không hợp.

Một Lục Lãm trong mắt cô phân chia thành ba bốn, cô ngây ngẩn cả người.

Lục Lãm thấy cô trên ghế sa lon, áo trễ ngực, váy ngắn cùn cồn trên bắp đùi.

Chất lỏng trong ly rượu trên bàn rót đầy, bên cạnh cô còn ôm ấp hai tên đàn ông bảnh bao!

Vui vẻ gớm nhỉ!

Đầu óc Lục Lãm như muốn nổ tung, hùng hổ đi đến, một tay xách một trong số những tên đàn ông cơ bắp đó lên, mạnh mẽ ném sang ghế sa lon bên cạnh.

Anh chàng cơ bắp to lớn giờ phút này giống như trang giấy mỏng manh, nhẹ nhàng để Lục Lãm ném bay.

Lục Lãm thuận tay vác Khương Nghiên lên.

Không phải là ôm, là vác, trực tiếp vác lên vai, đầu hướng về phía sau, hai chân để phía trước. Cơ thể Khương Nghiên mềm nhũn, uống rượu lại không ồn ào, dễ dàng để anh xốc lên, cả phòng đều dần người.

Lục Lãm đi rồi, còn không quên cầm găng tay sáng bóng lánh của cô lên, che kín móng, phòng khi bị lộ.

Khương Nghiên bị anh xốc đến khó chịu, âm thanh yêu kiều mềm nhũn cầu xin: "Chậm chút, em... Váng đầu quá, muốn ới."

Lục Lãm vỗ mạnh một cái lên mông cô, Khương Nghiên hét lên một tiếng: "Đau..."

"Còn biết đau à?" Giọng nói Lục Lãm rất lạnh.

Đầu óc cô hỗn loạn, nắm chặt tay áo của anh, bị lắc lư đến hoa cả mắt.

"Đừng, đừng sờ lung tung."

Bóng đêm mịt mù, biển quảng cáo trên phố của quán bar đủ loại màu sắc, yếu ớt phát sáng.

Lục Lãm mở cửa xe, anh trực tiếp ném cô vào, đơn giản thô bạo.

Mà anh bình tĩnh, cúi đầu nheo mắt nhìn cô. Khuôn mặt trắng nõn như trứng ngỗng ửng hồng, dáng vẻ mềm yếu nằm trên đệm xốp, váy ngắn, từ góc độ của anh, có thể nhìn thấy đồ bên trong.

Cô hồn nhiên chưa phát hiện ra, khẽ vận vẹo cơ thể, phát ra một tiếng mềm mại: "Ừm."

Vừa mới bị giày vò một lúc, áo cô không ngay ngắn, áo ngực cũng lộ ra ngoài.

Màu đen, viền ren.

Bao lấy bầu ngực tròn trịa đầy đà.

Lục Lãm từ trên cao nhìn xuống, cơ thể căng cứng, cảm giác máu như muốn chảy ngược về tim. Người phụ nữ này, mỗi một cử chỉ, mỗi cái ánh mắt, đều đang thử thách anh.

Anh tĩnh tâm, kéo cô đến gần cài lại mấy khuy áo trắng đã bị bung ra trước ngực.

Có lẽ tư thế ngủ của cô quá mức ngang ngược, cũng có thể do bộ ngực kiêu ngạo cao vút, hai khuy áo này, mặc anh gắng sức như thế nào, khe hở khoảng hai phân, không có cách nào có thể đóng lại.

Tay thỉnh thoảng lại chạm vào mảng thịt non mềm trên ngực, cả người Lục Lãm đều ngứa ngáy.

Áo ngực là loại ren thoáng khí, mỏng manh như một lớp sợi.

Lại còn dám phối đồ với áo lót như vậy!

"Anh là, đang làm gì vậy?" Khương Nghiên mơ mơ màng màng ngủ một giấc, lại bị kích thích mẫn cảm trên ngực đánh thức.

Lục Lãm rút tay của mình về, cởi áo khoác xuống trực tiếp phủ lên mặt của cô. Ngồi về vị trí lái lần nữa, lấy hộp thuốc lá trong ngăn nhỏ dưới tay lái, rút ra một điếu chuẩn bị châm.

Cái bật lửa "Tách" một tiếng, chưa kịp đốt, anh nhìn đến cơ thể đang vặn vẹo đằng sau từ kính chiếu hậu, lại đặt thuốc lá xuống.

Chìa khóa xe nhẹ nhàng vặn một cái, tiếng khởi động vang lên, anh lái xe ra ngoài.

Cảnh đêm ngoài cửa sổ lung linh tuyệt đẹp, gió đêm se lạnh.

Sau khi nghe thấy cô ho nhẹ, anh đóng cửa xe vào.

Tiếng gió ầm ầm bị ngăn lại bên ngoài, trong xe yên tĩnh.

Khương Nghiên ngáp ngừng hỏi: "Vừa rồi có phải anh sờ em hay không?"

"Không phải." Anh cứng rắn trả lời.

Cô ngồi dậy, ngà ngà say mộng lung nói: "Lạ thật, rõ ràng có người đã sờ em."

Lục Lãm không rõ vì sao không ngăn được bối rối ở trong lòng, lại tức giận, định không để ý đến cô.

Khương Nghiên sửa sang lại quần áo lần nữa, gục lên trên cái ghế êm ái, nhắm mắt, yên tâm nằm ngủ.

Giống như con mèo lười.

"Sau này không cho phép mặc những thứ kia."

"Ừ?"

Cô mở mắt, nghi ngờ khó hiểu: "Cái gì cơ?"

"Món đồ bên trong, chưa từng thấy đồ nào mỏng như vậy."

Lục Lãm nhìn về phía kính chiếu hậu, cô còn đang kéo cổ áo ra, thấy không sót những hành động ngốc nghếch kia.

"Anh đang nói cái áo lót bí mật này á?" Cô cười khúc khích một tiếng: "Anh Lục Lục thích à, em đây cởi cho anh."

Thấy cô thật sự đưa tay muốn tháo khuy ra, Lục Lãm cực kỳ hoảng sợ, đạp mạnh xuống chân phanh.

"Đừng lộn xộn!" Anh đưa tay cầm lấy cổ tay của cô: "Mặc lại quần áo cho ngay ngắn đi."

Khương Nghiên cười hì hì, chỉnh lại quần áo cho mình.

Lục Lãm yên lòng, biết cô đang đùa giỡn.

Xe một lần nữa khởi động lên đường.

"Bây giờ em sống ở đâu?"

"Không nhớ rõ."

"....."

Khương Nghiên suy nghĩ vô cùng nghiêm túc, sau đó trịnh trọng nói: "Thật sự không nhớ rõ."

Hết chương 6

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

7. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 7: Ban Đêm

Lục Lãm thấy phía sau có động tĩnh, Khương Nghiên đang cố gắng vươn người lên, từ khe hở giữa hai hàng ghế, khó khăn chen lên trên ghế phó lái.

Anh nặng nề nói: "Đừng lộn xộn nữa, tôi đang lái xe."

Cô cười khanh khách, không ngừng.

Một cái đuôi trắng nõn giơ đến, lại bị Lục Lãm cản về: "Cô yên tĩnh chút đi."

Khương Nghiên rất vất vả mới chen lên vị trí phó lái, hai chân co lại trên ghế, ngồi ôm đầu gối.

"Thắt đai an toàn vào." Anh bắt buộc dĩ nhắc nhở.

Khương Nghiên nghe lời kéo đai an toàn ra, tay chân vụng về cài một lát, cuối cùng cũng cắm được đầu vào bên trong.

"Được rồi!"

Lục Lãm ấn nhẫn nói: "Tôi bảo cô, là thắt đai an toàn lên trên người mình."

Khương Nghiên quay đầu lại, thấy đai an toàn dán chặt lên lưng ghế, lát sau cô mới phản ứng, ngẩn người: "À!"

Lục Lãm dừng xe ven đường, "Cạch" một tiếng, cởi đai an toàn ra.

Đai an toàn sau lưng cô "Xoành xạch" nhanh chóng rút về.

"Ngồi ngay ngắn." Anh ra lệnh.

Khương Nghiên bèn ngoan ngoãn để đùi xuống, cơ thể Lục Lãm dán lại gần, thắt chặt đai an toàn cho cô lần nữa.

Cơ thể cô rất nóng, sau khi nhích tới gần còn có thể ngửi được mùi rượu nhàn nhạt, trộn lẫn với hương thơm cơ thể cô, làm lòng người sôi trào.

Trong tích tắc khi anh rút người về, Khương Nghiên đột nhiên cười gian một tiếng, thò người ra phía trước hôn nhẹ lên cằm anh.

Tiếp xúc nhẹ nhàng thoáng qua rồi biến mất, vì diễn ra quá nhanh, trong bóng đêm tối tăm mịt mù, thậm chí anh cũng không kịp quay lại nếm thử.

Mặt của cô so với trước đây càng thêm đỏ bừng, con người rũ xuống, len lén liếc anh một cái, quan sát ánh mắt của anh.

Thấp thỏm.

Lục Lãm nhíu đầu lông mày, dùng ngón tay cái xoa xoa cằm của mình, trên ngón cái còn dính một vệt son môi.

Không đợi anh nói chuyện, Khương Nghiên che mặt hét to: "Say say!"

Thẹn thùng như vậy, chẳng khác nào cô gái lớn mười bảy mười tám tuổi.

Lục Lãm lập tức khởi động máy, lái xe đi ra ngoài.

Bị chiếm tiện nghi cũng chỉ tự coi như xui xẻo, ai bảo anh mong ngóng chạy đến lái xe cho cô, đầu năm nay, tự mình tạo nghiệt cũng không coi là chịu thiệt.

Trong đầu thật ra thì... Còn rất hưởng thụ.

Khương Nghiên dường như nhớ tới cái gì đó, nghiêm chỉnh đối mặt với anh, vô cùng chân thành tha thiết giải thích: "Đứa bé kia, không phải con ruột của em."

Lục Lãm nhìn thẳng phía trước, trong lòng tự nhủ tôi không có ngu như vậy, đi ra ngoài ba năm, lại có thể mang về một đứa con trai sáu bảy tuổi.

Nhưng đối với sự chủ động giải thích của Khương Nghiên, anh vẫn hài lòng hưởng thụ: "Cô xấu như vậy, không thể sinh ra con trai xinh đẹp như thế."

Khương Nghiên cười khanh khách, say rã rời: "Anh cũng không biết, khi còn ở Nepal, có bao nhiêu anh chàng muốn theo đuổi em, bọn họ khen em, nói, nói em là "Edilina bên mặt nước" (1)..."

Lục Lãm khinh thường hừ lạnh.

"Nhưng em thậm chí cũng không nhìn họ, em chỉ có một người đàn ông là anh."

Không biết là say, hay là mệt nhọc, Khương Nghiên nghiêng người dựa bên cạnh anh, hô hấp phe phẩy phả lên làn da trên cánh tay cứng rắn của anh, thật ngứa.

Tim Lục Lãm, cũng ngứa.

"Cơ thể và trái tim của một người phụ nữ luôn ở cùng một chỗ, sau khi cùng với anh, em nhìn người khác đều thấy gai mắt."

Lời yêu nóng bỏng, kèm với chút men say, từ giữa răng môi đỏ như máu của cô thổ lộ ra, lại còn xuất phát từ nội tâm và trái tim chân thành.

Lục Lãm đột nhiên đạp mạnh phanh xe, dừng lại ven đường. Trong tình trạng bây giờ, anh không có biện pháp khiến mình chuyển tâm lái xe.

Vừa đi đã dừng lại ba lần, tối nay chỉ sợ dừng nghĩ tới việc thuận lợi về nhà.

"Còn anh, có gặp được người trong lòng không?"

"Có." Lục Lãm trả lời rất kiên quyết.

Khóe miệng Khương Nghiên khẽ nhếch, cơ thể dịch đến, cầm đặt lên bả vai Lục Lãm, ghé vào tai anh, kéo dài giọng nói: "Em - không - tin."

"Không tin thì thôi."

"Người khác sao tốt được bằng em." Khương Nghiên không thuận theo không bỏ qua, nhất định phải giúp anh nhớ lại: "Biết làm thế nào khiến anh sung sướng nhất, đúng không?"

Lục Lãm gắng gượng, tim lỡ một nhịp: "Đúng."

Từng nắm tay em, từng hôn môi em, từng tiến vào cơ thể em.

Ánh mắt đã bị đầu độc.

Vậy làm sao còn có thể có người khác.

"Tách" một tiếng, bật lửa bùng lên, rốt cuộc Lục Lãm vẫn phải châm điếu thuốc.

"Nhưng mà Nghiên Nhi, em cảm thấy, chúng ta còn có thể sao?"

Năm đó em rời đi, một chút cũng không quay đầu lại, để anh ở lại đáy vực sâu thăm, chúng ta còn có thể sao? (T.T)

Lục Lãm rút điều thuốc ra, nổ máy, lái xe đi lần nữa.

Khương Nghiên dựa vào cửa xe, hít sâu, trái tim như rơi xuống sông, chìm không thấy đáy.

Mỗi một lần hít thở, đều như đang rút ra cái gì, đau.

Anh còn có thể làm như không có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh lái xe.

Người đàn ông tuyệt tình này, không có lương tâm.

Lục Lãm tên trái tim sắt đá này...

Khương Nghiên nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, lẩm bầm: "Đội trưởng Lục, con đường này, là hướng đi về nhà anh."

Cách gọi cũng đổi rồi.

"Không phải."

"Phải, em nhớ rõ, chỗ này có một quầy bán quà vặt, đằng kia, chỗ kia còn có rạp chiếu phim."

Khương Nghiên chỉ quang cảnh ngoài cửa sổ, giống như đứa trẻ đang cố gắng chứng minh: "Chỗ ấy bán xiên nướng, trước kia em thường ghé vào, anh thích ăn nhất thịt xiên sốt đặc, ăn thế nào cũng không chán, không nghĩ đến nhà trọ kia còn mở, đã bao nhiêu năm rồi."

Đã bao nhiêu năm.

Giữa bọn họ, có bao nhiêu chi tiết đẹp, giống như những hạt bụi nhỏ trong mỗi sớm mai đầy nắng.

Có thể đoạn tuyệt sạch sẽ sao?

Lục Lãm nhìn về phía cô, bắt nhiều lái xe say rượu như vậy, lại không phân biệt được cô đang say thật, hay là giả say.

"Nhớ được nhiều như vậy, nhưng lại quên mất nơi mình sống?"

"Quên rồi." Cô giải thích hết sức chân thành.

Lục Lãm không đưa cô về nhà, thuê một phòng tại khách sạn, khiêng con ma men vào thang máy.

Dọc theo đường đi đều có người quay đầu lại đánh giá anh, ánh mắt đầy ẩn ý.

Cả người Lục Lãm chính trực che chở, không hề để ý đến ánh mắt theo dõi của người khác.

Đẩy cửa, cầm thẻ, đèn sáng.

Trước mặt là một cái giường đôi trắng tinh, sạch sẽ ngăn nắp.

Chính nhân quân tử ném cô lên trên giường.

Khương Nghiên thật sự quá mệt mỏi, vừa chạm xuống giường, mí mắt liền không nâng lên nổi.

Cô chẳng khác gì con sâu, cơ thể giãy dụa, nằm bò trên giường, đuổi người, nũng nịu lẩm bẩm: "Ôi, thật thoải mái."

Lục Lãm đang rót nước, nghe vậy, tay không khỏi run lên, tim lại rung động.

"Anh Lục Lục, anh có đi không?"

Lục Lãm uống một ngụm, nhuận giọng nói: "Không."

"Tối nay anh đừng đi, ở lại với em, được không." Cô khẩn cầu.

Ở lại, ở lại như thế nào? Anh cũng không muốn ở lại trên so pha.

"Nếu cô muốn, tôi đi gọi hai tên đàn ông kia đến." Lục Lãm lạnh giọng: "Cùng cô sung sướng."

Khương Nghiên nhướn mày cười một tiếng: "Anh còn muốn dẫn mỗi cho em cơ à?"

Lục Lãm im lặng không nói.

"Em chỉ muốn ở bên anh."

Lục Lãm vẫn không nói lời nào, lại đưa tay sờ bao thuốc.

Khương Nghiên lật người chôn mình vào trong chiếc chăn bông: "Đừng hút thuốc lá, nếu anh không muốn xong đời."

"Tôi muốn."

"Hừm."

"Nhưng tôi vẫn không bỏ."

"....."

Khóe miệng Khương Nghiên co quắp.

Lục Lãm xoay người muốn đi, cô vội vàng gọi anh lại: "Ít nhất anh giúp em thu dọn một chút, cảm ơn anh."

Thu dọn, thu dọn như thế nào?

Lục Lãm quay đầu lại, nhìn cô đang nửa tỉnh nửa mê trên giường, giống như một con mèo nhỏ mềm mại, dùng ánh mắt cầu xin anh.

Thật giày vò người.

Lục Lãm hít sâu, thông thả, đầu tiên cởi giày cao gót của cô ra, lại thấy gót chân có một vết trầy da.

Khương Nghiên cảm nhận được tay Lục Lãm dừng lại vài giây trên vết thương kia, nghe anh nói: "Đừng đi những đôi giày này nữa."

Đây là đang đau lòng sao?

"Vẫn cứ đi."

"Tùy cô."

Anh bỏ chân của cô xuống, cô lại cứ không nghe lời nâng lên, cọ cọ bả vai và cổ Lục Lãm.

Một tay Lục Lãm cầm bàn chân tinh tế mềm mại của Khương Nghiên, nói: "Đủ rồi."

Còn quậy phá nữa, thực sự sẽ nổi giận.

Khương Nghiên ngoan ngoãn bất động, không hề trêu chọc anh nữa.

Lục Lãm lại cởi tất của cô ra, đặt sang bên cạnh, còn xếp chồng lên nhau gọn gàng.

Quần áo coi như xong.

"Trong túi của em có khăn ướt tẩy trang." Khương Nghiên nhắc nhở.

Lục Lâm cầm túi của cô lên, tìm kiếm một lát, lấy ra một túi khăn ướt tẩy trang, lại không nghĩ đến, phía dưới khăn ướt, còn nhét thêm đồ.

Là một cái vỏ đạn.

Giữa đồng hồ trang điểm, như một ngọn cờ riêng biệt trong bức tranh đầy gió.

Đây là khi anh còn học đại học đoạt được giải nhất môn bắn súng, cố gắng đem được giải thưởng về cho cô, giải thưởng có thể ghi danh tặng học bổng, Khương Nghiên không nhận, nhặt một cái vỏ đạn trên mặt đất nói với anh, cái này hay, tiện mang theo, em sẽ mang bên cạnh cả đời.

Anh cho rằng cô đã sớm đánh mất, thật sự không nghĩ đến vẫn mang theo trên người nhiều năm như vậy.

Lục Lâm quay đầu lại, Khương Nghiên đã ngủ thiếp đi, đêm yên tĩnh, còn có thể nghe thấy tiếng ngáy khe khẽ của cô.

Vẻ mặt anh dịu xuống rất nhiều, đi đến nâng mặt cô lên, dùng khăn giấy cẩn thận lau sạch lớp trang điểm trên mặt cô.

Cởi bỏ vẻ hào nhoáng, bản chất lộ rõ ràng.

Thật ra thì đâu cần những đồ này tô điểm, cô vốn đã thanh lệ động lòng người.

Khương Nghiên bị tờ khăn ướt lạnh như băng đánh thức, cô nói: "Có phải da của em không tốt bằng trước kia không?"

"Người đã hai mươi sáu, có thể so sánh với lúc mười bảy mười tám tuổi à."

Lục Lâm không quên tìm kem dưỡng da trong túi của cô, bóp ra một chút, sau khi xoa hai lòng bàn tay vào nhau, tất cả đều áp lên mặt của cô,

nhẹ nhàng xoa đều cho cô.

Sống cùng cô đã lâu, cũng biết rằng phụ nữ là phụ nữ, cần nhiều công đoạn như vậy vì cái gì.

Đặc biệt là người phụ nữ tinh tế như cô.

Lục Lãm đặt cô vào trong chăn, dèm chăn cẩn thận, gói gọn thành một chú gấu nhỏ.

"Em vì anh mà trở lại."

Sau khi thu thập ổn thỏa Lục Lãm liền rời đi, Khương Nghiên đột nhiên mở miệng: "Ngay cả khi chỉ có một phần trăm, một phần nghìn, một trên hàng tỉ phần trăm khả năng, em vẫn muốn trở về."

Anh đứng trước cửa, ánh sáng rực rỡ ngoài hành lang phác họa hình bóng khuôn mặt anh.

Đứng lại nửa phút.

Chỉ nghe thấy "Cạch" một tiếng, cửa đóng lại.

Khương Nghiên mở mắt, thở sâu.

Ngẩng đầu, dưới ánh đèn vàng ấm áp, trên chiếc tủ cạnh đầu giường, đặt một cốc nước ấm và một liều thuốc.

Hết chương 7

(1): "Edilina bên mặt nước" (hay "Waterside Edilina") tên gốc "Ballade pour Adeline" là một nhạc khúc nổi tiếng của nghệ sĩ dương cầm Richard Clayderman.

Lời editor: T.T Dịch chương này mà tim tở đau quá, không biết quá khứ 2 người đã xảy ra chuyện gì

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

8. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 8: Ngoài Lạnh Trong Nóng

Chủ nhật, Khương Nghiên mang theo Mễ Nặc về nhà thăm bố mẹ.

Xe vừa dừng lại trước cổng biệt thự, từ cửa một bóng người lao ra như tia chớp.

"Chị, nghe nói chị từ Trung Đông trở về, còn mang về cho em một đứa cháu ngoại! Không cần sợ mẹ thúc giục chị kết hôn và sinh con nữa, chiêu này có thể nói là tương đối trâu bò đấy!"

Người đang nói chuyện chính là em trai Khương Nghiên, Khương Trọng Thần, dáng dấp cậu rất khôi ngô tuấn tú, chẳng qua những năm gần đây cả ngày phơi sương phơi nắng ở trường cảnh sát, khuôn mặt nhỏ trắng nõn đã biến mất, cơ bắp xuất hiện, da cũng được phủ thêm một lớp màu lúa mạch khỏe khoắn.

Khương Nghiên nhớ lại hồi nhóc em mình còn học cấp hai, để kiểu tóc dài thướt thiếu sức sống theo hình tượng hoàng tử, so với giờ như cách một thế hệ.

Cô vỗ vỗ trán: "Sau này mẹ sẽ không thúc giục chị nữa, nên thúc giục em mới phải."

"Bản thân em bất tài, vẫn là một đứa trẻ thôi." Khương Trọng Thần gấp rút chạy đến bên cạnh xe, thò đầu vào trong xe tìm kiếm: "Cháu ngoại bé bỏng của cậu đâu rồi, mau ra đây cho cậu sờ nắn tí nào!"

"Em nghĩ nó là Đại Hoàng đấy à, sờ cái gì mà sờ."

Đại Hoàng là con chó lông vàng trong nhà, bị xích lại ngồi xa trong sân, lè lưỡi, phấn khởi nhìn bọn họ.

Cửa xe bật mở, Mễ Nặc lộ đầu nhỏ ra, giống như một chú mèo nhỏ, ánh mắt mang theo chút sợ hãi, lại tràn đầy tò mò.

Khương Trọng Thần ngậy người, hét lớn: "Ái chà đứa trẻ này đẹp quá! Chị, chị chiếm được bao nhiêu tiện nghi, đứa bé lớn như vậy, đến bố cũng không biết nó đẹp như thế nào, khó trách chị nhịn không được, ngay cả anh Tiểu Lục cũng không cần, chạy sang Trung Đông vui vẻ ba năm đến quên cả trời đất ha ha ha!"

"Con đang nói cái gì đấy."

Một giọng nói nghiêm nghị hơi đè nén của phụ nữ trung niên từ trong nhà truyền đến.

Mạnh Như mẹ của Khương Nghiên ra khỏi nhà, tức giận trách mắng Khương Trọng Thần: "Giữa bao nhiêu người, nói mà không biết che mờ che miện như thế à."

Mặc dù hai đứa nhỏ cũng đã trưởng thành, nhưng khí chất trang nhã khiến Mạnh Như nhìn qua cũng không có vẻ già, đoan trang thận trọng, một đôi mắt xéch như làn thu thủy khê liếc, đánh giá bé trai rụt rè trước mặt.

Khương Nghiên dẫn bé đến trước mặt Mạnh Như, trong lòng còn mang theo một chút lo lắng, thật ra ban đầu mẹ cũng không tán thành cô mang con về.

"Mễ Nặc, gọi bà ngoại đi con."

"Bà ngoại." Mẹ Nặc ngoan ngoãn gọi.

Mạnh Như có khuôn mặt hiền hậu như Phật, nghe một tiếng bà ngoại mềm mại, vẻ mặt dịu đi mấy phần, nhưng vẫn tức giận nói: "Bên ngoài nóng, đưa thằng bé vào nhà ngồi điều hòa đi."

Khương Trọng Thần nói khề với Khương Nghiên: "Mẹ không tức giận nữa rồi, buổi sáng còn dặn dò người giúp việc mua rất nhiều đồ ăn vặt, đều chuẩn bị cho Nặc Nặc đấy."

"Nhờ có em." Khương Nghiên vỗ vỗ bả vai Khương Trọng Thần: "Chị tặng quà cho em sau nhé."

Khương Trọng Thần nháy mắt với cô: "Chuyện nhỏ ấy mà."

Mạnh Như không đồng ý Khương Nghiên nhận nuôi đứa bé này, cũng là có lý do. Khương Nghiên năm nay đã hai mươi sáu rồi, chưa kết hôn, ngay cả bạn trai cũng không có, lại mang về một đứa bé như vậy, việc chung thân đại sự chỉ sợ càng khiến người ta lo đến sút đầu mẻ trán.

Nên trong điện thoại, nghe thấy Khương Nghiên nói muốn nhận nuôi một đứa bé từ chiến trường về, Mạnh Như giận đến mức nhiều tối cũng không ngủ, mới đầu là kiên quyết phản đối, nhưng lại không chịu được Khương Nghiên cứ cách ba ngày lại gọi về một lần, nhõng nhẽo cứng rắn đều có, hơn nữa lại có Khương Trọng Thần thổi gió bên tai, nói cho bà biết nếu không phải mẹ của đứa bé này cứu Khương Nghiên, chỉ sợ cô đã không còn mạng trở về.

Mạnh Như nghe nói như vậy, thái độ dần thả lỏng.

Dù sao ơn cứu mạng lớn như trời, nếu cô không mang đứa bé này về, vậy tương lai đứa bé phải làm sao bây giờ, một thân một mình ở lại chiến trường, có biết bao nguy hiểm.

Kể từ đó, dù bà không nói đồng ý, nhưng cũng không phản đối nữa.

Khương Nghiên hiểu rõ mẹ của mình, tuy nói năng chua ngoa, nhưng tâm còn mềm hơn so với đậu phụ.

Trong phòng khách, ánh mắt Mạnh Như không nhịn được rơi trên người bé, thật sự rất trắng trẻo dễ thương, đặc biệt là một đôi mắt to tròn xanh thẳm như đá quý.

Bà đã suy nghĩ về đứa cháu ngoại này trong một thời gian dài, ôm Mễ Nặc không chịu buông tay.

"Nặc Nặc, con có ăn tôm hay không? Hay là ăn chút bánh ngọt?"

"Sau này con sống trong nhà bà ngoại, có được không?"

"Nhà bà ngoại rất rộng, trong sân còn có một con chó to."

Mễ Nặc gặp mặt Mạnh Như cũng cảm thấy rất thân thiết, một tiếng bà ngoại, gọi đến mức bà vui như mở cờ trong bụng.

Buổi trưa, Mạnh Như vào phòng bếp nấu cơm cùng bảo mẫu, Khương Trọng Thần chơi đùa với Mễ Nặc trong phòng khách, lúc này, chỉ nghe thấy "Cạch" một tiếng, cửa thư phòng trên tầng mở ra.

Bố của Khương Nghiên, Khương Bình Thanh chậm rãi đi ra, từ trên cao nhìn xuống, rất uy nghiêm nhìn Khương Nghiên: "Đến thư phòng."

Khương Trọng Thần đồng tình liếc cô một cái.

Khương Nghiên đặt quả táo đang gọt được một nửa xuống, lo lắng đi lên tầng hai.

Sống ở đâu thì sẽ có quy định ở đấy.

Cô nhẹ nhàng mở cửa thư phòng ra, mùi gỗ đàn hương nhàn nhạt ập vào mặt.

Thư phòng được trang trí hoàn toàn bằng gỗ, khiến cho người ta có cảm giác rất trang nghiêm, bàn đọc sách và tủ sách đều được làm bằng gỗ lim, đồ vật trên bàn sắp xếp tương đối ngay ngắn, bên cạnh đặt một chậu cây Bách cổ xanh mơn.

Khương Bình Thanh bình tĩnh ngồi trên ghế, ông làm mưa làm gió trong giới thương nhân đã nửa đời, hàng năm vẫn duy trì tình trạng nghiêm túc không nói cười tùy tiện, đối với bản thân, đối với con gái, cũng là như thế.

"Bố."

Khương Nghiên rón rén đi đến bên cạnh Khương Bình Thanh, làm nũng với ông: "Bố, con rất nhớ bố và mẹ."

Khương Bình Thanh hừ một tiếng: "Con thử nghĩ lại lời nói trên miệng xem."

Nghe được giọng điệu của Khương Bình Thanh, Khương Nghiên cũng yên lòng, nói với ông: "Chuyện về Nặc Nặc, đáng ra trước đó con nên trưng cầu ý kiến của bố, nhưng vì tình hình chiến đấu rất nguy hiểm, con phải lập tức đưa bé về, nếu chậm trễ sẽ xảy ra chuyện."

"Không liên quan đến đưa bé." Khương Bình Thanh gạt tàn trên đầu tẩu thuốc vào ống thuốc: "Bố không phản đối con nhận nuôi thằng bé."

Thái độ của bố khiến Khương Nghiên kinh ngạc.

"Bố không phản đối ạ?"

"Ơn tích nước làm suối phải báo đáp (1), huống chi là đứa con của ân nhân cứu mạng."

Khương Nghiên hoàn toàn yên lòng, có những lời này của bố, cô không còn lo lắng nữa.

"Bố tức giận, là ở việc khác." Giọng Khương Bình Thanh lại cao thêm mấy nốt.

"Có, có chuyện gì ạ?"

Ông đặt cây thuốc đã vò nát vào trong tủ thuốc màu đen, nghiêm túc hỏi: "Con trở về, cùng tên cảnh sát họ Lục kia, đã xảy ra chuyện gì hả?"

Tim Khương Nghiên đập liên hồi, nụ cười trên mặt có chút mất tự nhiên: "Có hàng chục triệu cảnh sát họ Lục, con không hiểu bố đang nói gì..."

"Ít lắm điều đi." Khương Bình Thanh uy nghiêm liếc cô một cái: "Con trở về trước sau cũng được hai tuần lễ rồi, gặp mặt cậu ta bao nhiêu lần, còn vào khách sạn, đừng tưởng là bố không biết."

Con đi!

Cô ung dung đi đến bên cạnh Khương Bình Thanh, vịn bờ vai của ông: "Bố, không phải con từ nhỏ đến lớn, chỉ phục mỗi một người là bố sao, bố đoán việc giỏi như thần, tai mắt khắp thiên hạ! Con làm cái gì cũng đều ở dưới mí mắt của bố, bố nói xem, con còn dám dính vào sao?"

"Con hiếm khi nói những điều tốt đẹp với bố." Khương Bình Thanh tức giận nói: "Ba năm này ở chiến trường, bố thấy con một chút tiến bộ cũng không có, nhìn là nhìn con ngã bao nhiêu lần trên người cậu ta, còn chưa đủ hả?"

Khương Nghiên im lặng một lúc, cuối cùng cũng mở miệng nói: "Ba năm này, con vẫn học được rất nhiều thứ mà."

"Nói một chút xem." Sắc mặt Khương Bình Thanh dịu lại một chút.

"Trên thế giới này không có gì quý giá hơn tính mạng." Khương Nghiên chân thành nói: "Thật sự, không có tính mạng, cái gì cũng không làm được."

Khương Bình Thanh rít một ngụm thuốc lá, gật đầu: "Đây là một câu nói thật."

Có thể cảm nhận được tính mạng quý giá, nửa đời sau, rất tốt, không nên lãng phí tuổi trẻ và cuộc sống, quả thật là tiến bộ.

Thế nhưng, Khương Nghiên lại nói: "Nhưng mà, có thứ còn quan trọng hơn so với tính mạng."

"Đừng nói với bố là tên cảnh sát kia nhé." Khương Bình Thanh kêu lên.

Khương Nghiên ngược mắt, nghiêm túc nói: "Là người nhà ạ."

Thật lâu sau, Khương Bình Thanh mới chậm rãi đứng dậy.

Đi ngang qua Khương Nghiên, ông dùng lòng bàn tay ấm áp của mình nặng nề vỗ vỗ bả vai cô.

"Bình an trở về là tốt rồi."

Mạnh Như thật sự rất thích Mễ Nặc, muốn Khương Nghiên để con ở lại làm bạn với bà, Khương Nghiên suy nghĩ kỹ càng, trẻ con ở nhà, có bố mẹ làm bạn, hoặc là có Khương Trọng Thần đưa bé đi chơi, có lẽ so với sống cuộc sống bận rộn bên cạnh cô, đối với một đứa trẻ đang trong thời kì

trưởng thành sẽ tốt hơn, nên sau khi hỏi ý kiến Mẹ Nặc, cô quyết định để bé ở lại nhà bố mẹ.

Ông bà ngoại đối xử với Mẹ Nặc rất tốt, trong nhà có căn phòng lớn, còn có chó lông vàng, sau khi Khương Nghiên để bé thích ứng vài ngày, Mẹ Nặc hớn hờ đồng ý ở lại.

Chủ nhật hai ngày sau, hiếm khi Lục Lầm ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh.

Rèm cửa sổ bị gió thổi nhẹ bay phất phơ, ánh mặt trời theo khe hở khe khàng chiếu vào.

Anh để trần nửa người trên, liên tục trở mình, nằm ngang, ánh mặt trời chiếu xuống lồng ngực gợi cảm của anh.

Anh lấy điện thoại di động dưới gối ra, lông mi dài che phủ con ngươi sâu thẳm, bên trong tia nắng sáng rực rỡ, càng tỏa ra dịu dàng.

Trên màn hình điện thoại, có vài tin nhắn của Khương Nghiên, chia ra là một giờ trước, nửa giờ trước, và mười lăm phút trước.

"Chào buổi sáng, chủ nhật vui vẻ."

"Em đưa con trai đi mua vài bộ quần áo mới, nhưng em lại không biết bé trai thích kiểu cách gì, con trai thường xấu hổ, thích cũng sẽ không nói, anh có thể giúp em tham khảo một chút được không?"

Tin nhắn cuối cùng đi kèm với ba biểu tượng cảm xúc: "biu~biu~biu~
【 máy bay 】 【 máy bay 】 【 máy bay 】 "

Lục Lầm vuốt vuốt mái tóc ngắn của mình, nhanh chóng tỉnh táo lại.

Ngẩng đầu, cả phòng tràn ngập ánh mặt trời, ấm áp hoà thuận vui vẻ.

Anh tung mình rời giường, đi vào phòng tắm dội nước nóng, không nhận được ngâm nga điệu hát dân gian.

Hết chương 8

(1): "Ơn tích nước làm suối phải báo đáp" (gốc "滴水之恩当涌泉相报") là một câu thành ngữ của Trung Quốc, có nghĩa trong thời điểm khó khăn, khi bạn nhận được sự giúp đỡ dù chỉ một chút thì lúc báo ơn phải trả lại gấp bội (Nguồn Baidu).

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

9. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 9: Thân Cận

Lục Lãm tắm xong đi ra ngoài, cạo sạch râu, tỉ mỉ chọn cho mình một bộ quần áo.

Xuất thân từ trường cảnh sát, anh đặt nhiều tinh lực và tâm tư vào việc huấn luyện, hiếm khi chăm chút cho bản thân.

Trong nhà anh là con trai cả, sau khi bố mẹ ly hôn, anh sống với người bố làm cảnh sát hình sự, hai người đàn ông ở cùng một chỗ, trong nhà không có phụ nữ, cuộc sống càng thêm qua loa cầu thả.

Vào đại học chỉ qua lại với bạn gái là Khương Nghiên, tiểu thư lá ngọc cành vàng, lần đầu tiên cô dẫn anh ra mắt bạn bè, mặc một bộ vô cùng già dặn cứng nhắc, trong vòng luẩn quẩn thiếu gia tiểu thư, mọi người như thành tinh, trên mặt thì khách khí, ánh mắt lại dán lên người của anh không rời, không biết sau lưng đã bới móc anh từ đầu đến chân như thế nào.

Sau lần bị kích thích đó, Lục Lãm bắt đầu học cách chăm sóc bản thân. Khương Nghiên cũng thích sắm đồ cho anh, dẫn anh đi dạo phố, mua quần áo, cà vạt, thắt lưng, đồng hồ... Mỗi một kiểu dáng, đều muốn tỉ mỉ chọn lựa.

Trong thời gian đó Lục Lãm rất đẹp trai, tia sáng tỏa ra bốn phía, đi trên đường già trẻ đều ăn sạch, nếu là phụ nữ sẽ không cưỡng lại được quay đầu nhìn anh vài lần.

Tình trạng làm một người đàn ông tinh tế không duy trì được bao lâu, sau khi Lục Lãm tốt nghiệp vào đội cảnh sát, anh không theo hy vọng của người mẹ cường thế, từ kinh doanh đến chính trị, trở thành một nhân vật vừa có thân phận vừa có địa vị.

Anh đã tự mình đưa ra lựa chọn.

Đi lên một con đường hoàn toàn khác.

Vết đau liếm máu, bảo vệ quốc gia.

Máy sấy vù vù thổi khô tóc, để tiện xử lý, anh cắt đầu cua, ban đầu còn cảm thấy rất có mùi vị đàn ông, hôm nay cũng không biết làm sao, bỗng nhiên nhìn không thuận mắt, giống hệt quả dưa.

Anh cân nhắc, có nên nuôi tóc lâu hơn một chút không, trước khi ra ngoài có thể vuốt keo, trong đội cảnh sát có mấy thực tập sinh mới tốt nghiệp, đầu tóc đều rất phong cách, anh lại không già, có thể học một ít trào lưu của người trẻ tuổi bây giờ.

Chăm chút cho đầu tóc xong, anh đổi đi đổi lại mấy bộ quần áo, đều không vừa ý. Chợt nhớ ra, quần áo trong tủ, đã rất lâu không thay mới, thắt lưng dùng để phối đồ, cũng là kiểu dáng cũ của mấy năm trước.

Sau khi người phụ nữ chết tiết kia đi, ở phương diện quần áo và phụ kiện đi kèm, anh hoàn toàn đánh mất hứng thú, lười chăm sóc chính mình; bây giờ cô gọn gàng đẹp đẽ trở về, so với hồi mới ra trường cũng không thay đổi nhiều, Lục Lãm lại sắp bước vào tuổi trung niên, từ anh Lục Lục biến thành chú Lục Lục, anh bắt đầu có cảm giác nóng vội.

Trong hộc tủ có một lọ nước hoa đã bốc hơi gần hết.

Anh mở nắp lọ hít thử, còn có chút mùi.

Xịt hay không xịt?

Xịt nhĩ.

Trông anh như một con vẹt sặc sỡ, tự mình tỉ mỉ cắt tỉa lông.

Đứng trước gương, đánh giá chính mình.

Có đẹp trai hay không?

Đẹp trai.

Tự anh trả lời: nhất định rất đẹp trai.

Chuẩn bị xong, tâm tình khoan khoái, Lục Lãm cầm điện thoại lên, suy nghĩ có nên gửi lại cho Khương Nghiên một tin nhắn hay không, từ chối như đinh chém sắt và nghiêm túc phê bình cô, nhưng không ngờ lại nhận được điện thoại của mẹ.

"Con trai, con còn đang lề mề cái gì? Có biết Y Y nhà người ta đã chờ con rất lâu rồi không?"

"Dạ?"

Cái gì mà một một hai hai (1).

"Không phải cách đây mấy hôm mẹ có nói với con, hôm nay đi gặp một cô gái, sao con lại không nhớ?"

Lục Lãm cau mày suy nghĩ rất lâu, vẫn không nhớ ra mình đồng ý với mẹ lúc nào.

"Mẹ, mẹ phải thường xuyên nhắc con chứ." Anh đưa ra kết luận này.

Mẹ thường xuyên thân thiết với anh, nhưng việc lần này trước đó không nói, gần đến giờ, người ta cũng đã trang điểm mặc quần áo chờ trong

phòng ăn rồi, mới mở miệng.

Người ta cũng đã đến, mình không đi, không phải là người.

Mẹ còn giả vờ với anh: "Mẹ giải thích cho con một chút, thứ sáu tuần này, mẹ gặp một cô gái, đang chờ đi làm ở bên ngoài, cô ấy rất lễ phép, mẹ rất thích."

Lục Lãm không muốn: "Mẹ thích, mẹ tự đi gặp đi."

"Lục Lãm, con nói cái gì vậy?"

"Con không có hứng thú."

Lục Lãm nói xong liền muốn cúp điện thoại, nhưng mẹ lại nói: "Gặp một lát, không thích thì thôi, có bắt con phải nói chuyện yêu đương đâu."

"Con không thích."

"Chưa từng thấy làm sao con biết."

"Con chắc chắn biết."

Chắc chắn biết, không thích.

Anh từ chối như đinh chém sắt.

"Y Y đã chờ con trong nhà hàng rồi, con không đến cô ấy vẫn sẽ chờ..., mẹ con có thể thẳng lưng đứng trước mặt dì Trương dì Lý dì Vương không, cần phải xem con có chịu cho mẹ mặt mũi hay không."

"....."

Lục Lãm cúp điện thoại, có chút bực mình.

Mẹ kiếp, sáng sớm đã bận việc, mặc quần áo trắng thôi.

"Tôi có một con nai nhỏ cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng cười, cho đến một ngày tâm huyết dâng trào cười lên đi chợ."

"Mẹ, không phải là con nai nhỏ, là con lừa nhỏ."

Quảng trường buôn bán sầm uất, người đến người đi, ngựa xe như nước.

Trên bàn gỗ nhỏ màu đen ngoài quán cà phê Starbucks, Mễ Nặc ăn bánh ngọt đầy miệng, bé thành thật sửa đúng lời ca mà Khương Nghiên ngâm sai.

Đường Tâm nhéo chiếc mũi nhỏ của Mễ Nặc: "Mẹ của con ấy, chỉ thích cười con nai nhỏ."

"Ồ?"

Đường Tâm cười bí hiểm: "Con nai nhỏ, cơ thể tốt, có thể chở mẹ của con, chạy khắp nơi."

"Con lừa nhỏ da lông ngắn cũng tốt mà."

Khương Nghiên bưng chén cà phê, nói với Mễ Nặc: "Con đừng cùng người già mà không đứng đắn như dì Đường Tâm học xấu."

Năng lực thích ứng của trẻ nhỏ rất mạnh, nhất là Mễ Nặc, trải qua rối loạn và bất an, một bé trai có thể kiên cường sống sót trên chiến trường hoang tàn đổ nát, tất nhiên cũng có thể thích ứng rất nhanh với hoàn cảnh lạ lẫm.

Bây giờ Mễ Nặc đã không xấu hổ như lúc mới đến, cũng sẽ nói chuyện với người khác, thỉnh thoảng sẽ làm nũng, tính tình thật thà, ngoan ngoãn và ham vui của trẻ nhỏ đã trở lại trên người bé một lần nữa.

Nhưng so với những đứa trẻ khác, bé càng thêm hiểu chuyện, đoán được ý người, cũng thăm dò ý tứ qua lời nói, suy nghĩ không phải ở mức thông minh bình thường, Khương Nghiên thật sự sợ Đường Tâm sẽ dạy hư bé.

"Nghiên Nhi, chúng ta đưa con trai ngoan đi mua quần áo được không?"

Nhưng mãi không đợi được trả lời, Đường Tâm ngẩng đầu, Khương Nghiên đang nhìn chăm chăm vào một nhà hàng cách đó không xa, mi tâm cau lại.

Đối diện trước mặt có một nhà hàng Tây ngoài trời cách khoảng mười mét, dưới tán ô lớn, ánh nắng thấp thoáng.

Lục Lãm cùng một người phụ nữ, ngồi đối mặt với nhau.

Người phụ nữ kia mặc một cái váy màu kẹo, tóc uốn xoắn, rủ trên bờ vai, từ tốn ăn miếng thịt bò trong đĩa, nhưng ánh mắt nhưng luôn dán lên người Lục Lãm.

Hôm nay trang phục Lục Lãm mặc đã phong cách hơn nhiều, so với bất kì lần gặp nào sau khi Khương Nghiên trở về, đều tinh tế hơn.

Đường Tâm thấy Khương Nghiên biến sắc, vội vàng nói: "Nhìn con nai nhỏ trái khản giúp người ta, theo kinh nghiệm của tớ, chuyện lễ phép như vậy, đàn ông chỉ biết làm một lần, đó chính là lần đầu tiên gặp mặt."

Ánh mắt Khương Nghiên lạnh lẽo, trước đây lần đầu tiên Lục Lãm hẹn hò với cô, cũng không thấy ân cần như vậy, trò chuyện vui vẻ.

Năm đó Lục Lãm luôn trưng vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn, lạnh lùng chớ đến gần, hẹn hò cũng có thể hẹn ra một hội nghị trầm lặng ngọt ngào.

Nhiều năm không thấy, tiến bộ nhỉ!

Mà người phụ nữ đối diện với anh cười thận trọng, trong miệng liên tục nói gì đó, Lục Lãm gật đầu đáp lại.

Lúc cô ấy nói chuyện, anh có đưa mắt nhìn ánh mắt của cô ấy, nhưng sau khi nói xong, sẽ lập tức dời đi.

Không mạo phạm, rất có phong độ đàn ông.

"Cô ta rất phù hợp với trẻ con đấy."

Đường Tâm mở miệng phê bình, không để ý, Khương Nghiên đã đi đến nhà hàng ngoài trời đối diện.

Mễ Nặc thấy mẹ rời đi, muốn đuổi theo, lại bị Đường Tâm kéo về.

"Bảo bối, con đừng đi tham gia náo nhiệt, xem mẹ con làm thế nào đoạt lại nai nhỏ bố về."

Nhà hàng ngoài trời, Khương Nghiên thong thả đi đến, dừng lại trước bàn cạnh bàn Lục Lãm chưa đến một mét rưỡi.

Một làn gió thổi đến thơm ngào ngạt.

Khóe mắt Lục Lãm chú ý đến cô, sắc mặt cũng không thay đổi, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên.

Tay đưa lên cổ, chỉnh lại cà vạt cho ngay ngắn.

Hôm nay Khương Nghiên khoác một chiếc áo hiệu mom Jeans, eo mặc một cái quần jean rộng rãi, vừa thoải mái vừa tùy ý, tóc dài búi lên, hơi xộc xệch sau đầu, từng sợi tóc đen li ti như thác nước rủ xuống.

Cô ưu nhã thông dong ngồi xuống, túi xách tùy ý ném lên bàn, lúc ngồi xuống, thoáng nhìn đến chỗ Lục Lâm.

Một cái thoáng nhìn này, ý vị có chút sâu nặng.

Lông mày nhíu một cái, túi thân đến mức có thể véo ra nước.

Dĩa trong tay Lục Lâm, cầm lên, lại đặt xuống. Anh định rút khăn giấy ra lau miệng, không ăn nữa, ưu nhã lễ độ.

Không khỏi có một chút cẩn thận giả tạo.

Hết chương 9

(1): Tên Y Y phát âm là yīyī đồng âm với số đếm một.

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

10. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 10: Đi Đạo Phố

Động tác Hạ Y Y ăn cơm có thể nói là rất ưu nhã, tảng thịt bò bị cô ấy cắt nhỏ thành từng miếng một, bỏ vào trong miệng, nhấp môi nhai kỹ, động tác nuốt xuống khiến người ta có cảm giác như cô ấy không ăn gì.

"Lục tiên sinh, cục cảnh sát của các anh có phải tất cả đều là đàn ông hay không, phụ nữ rất ít nhỉ?"

"Phải"

"Chắc chắn có vô cùng nhiều người xuất sắc."

"Nếu như cô cần, tôi có thể giới thiệu cho cô."

"Đừng nói đùa." Hạ Y Y cười nói: "Công việc ít khi tiếp xúc với phụ nữ, khó trách anh chưa từng nói chuyện yêu đương."

"Đã từng rồi." Anh sửa lại cho đúng.

Hạ Y Y "Ồ" một tiếng: "Nhưng bác gái nói..."

"Yêu đương vụng trộm trong trường đại học, không nhiều người biết." Con người Lục Lãm quét về phía Khương Nghiên.

Hạ Y Y hâm mộ nói: "Người con gái có thể làm cho anh thích, chắc là rất xinh đẹp nhỉ."

Khương Nghiên ngồi ngay ngắn, đôi tay sơn móng đỏ đặt lên đùi, ung dung gõ gõ.

Lục Lãm mỉm cười ấm áp: "Xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng cơ thể lại yếu ớt, không chịu được phong ba bão táp tàn phá."

Khương Nghiên phun ngụm nước trà trong miệng ra.

Hạ Y Y ngờ vực nhìn về phía cô, cô cầm khăn giấy chấm nhẹ lên khóe miệng: "Ôi, bị nóng thôi thừa tiểu thư."

Hạ Y Y thu ánh mắt về, nhìn Lục Lãm: "Lục tiên sinh, bình thường anh có sở thích gì?"

"Tôi xem ti vi."

"Hả, xem ti vi?" Hạ Y Y tò mò, có rất ít người lấy xem ti vi làm sở thích, câu trả lời tiêu chuẩn của vấn đề này, chẳng lẽ không phải là đọc sách sao, thậm chí cô ấy còn liệt kê ra một danh sách.

"Lục tiên sinh thích xem chương trình gì? "Báo cáo pháp lý" (1) à?" Cô ấy tự cho là hài hước mà mỉm cười.

"Tôi thích xem đa dạng, ví dụ như 《 Chạm vào quan hệ mẹ chồng nàng dâu 》 (2)."

Khóe miệng Hạ Y Y run rẩy.

Khương Nghiên nhin không được, cười ha ha.

Hạ Y Y đã sớm chú ý tới, người phụ nữ bên cạnh này luôn quan sát bọn họ, cũng thể hiện ra rõ ràng như vậy, cô ấy định quay đầu hỏi Khương Nghiên: "Vị tiểu thư này, xin hỏi cô cười cái gì?"

"Vị tiên sinh trước mặt cô, rất thú vị." Khương Nghiên không e dè: "Sao thế, là bạn trai của cô à, không được cười hả?"

Hạ Y Y chưa từng gặp phải người phụ nữ nào quá to gan như vậy, cô ấy nói: "Chúng tôi đang nói chuyện, cô không nên quấy rầy chúng tôi."

Khương Nghiên đổi chân, gác chân, dựa vào ghế: "Tôi ngắm phong cảnh cũng không được à?"

"Cô ngắm phong cảnh lúc nào, rõ ràng cô đang nhìn anh ấy..."

Anh nhướn mày không nói.

Khương Nghiên uống cà phê, thông thả nói: "Anh ấy ở trong mắt tôi, chính là phong cảnh."

"....."

Ở đâu lại có cô gái như vậy, nói ra lời như thế với người xa lạ, không xấu hổ à.

Khương Nghiên đưa tay vén sợi tóc ra sau tai, nhướn mày nhìn về phía Lục Lâm: "Anh đẹp trai, hôm nay đúng lúc gió nhẹ, vạn dặm không mây, kết hôn làm gì cho lãng phí thanh xuân, không bằng hẹn hò với em?"

Tiếng người trên quảng trường ồn ào náo nhiệt.

Hạ Y Y bất ngờ biến sắc, bên tai nóng đến đỏ bừng, tức giận chỉ vào Khương Nghiên: "Cô... Cô làm sao có thể như vậy..."

Chung quy mọi việc đều nói thứ tự đến trước và sau, rõ ràng anh là đối tượng gặp mặt của cô ấy, bọn họ nói chuyện ăn ý như vậy, người phụ nữ này không nhìn thấy à?

Cạy góc tường còn có thể cạy được huyệt huyệt thăng thẩn như thế?

Khương Nghiên không muốn dây dưa nữa, cô nhắc túi sách lên, mỉm cười đi khỏi chỗ ngồi.

Còn không quên quay đầu lại liếc về phía Lục Lãm một cái.

Lục Lãm bình tĩnh nhìn cô dờ dờ, hai đầu lông mày cũng toát vẻ nhàn nhã như đi chơi.

Khương Nghiên đi đến trước ba cánh cửa nhà hàng, dừng lại bước chân, nhìn Lục Lãm lần nữa, dường như đang đợi anh.

Có đến hay không, chỉ được chọn một.

Khương Nghiên sẽ không chờ anh quá lâu, không đến, coi như xong.

Đầu ngón tay Lục Lãm gõ lên mặt bàn, có vẻ như do dự, đang suy nghĩ.

"Lục tiên sinh." Trên mặt Hạ Y Y khôi phục mỉm cười: "Vừa rồi chúng ta nói chuyện đến đâu rồi nhỉ, đúng rồi, sở thích, sở thích của tôi là đọc sách, tác giả tôi thích nhất là.."

Lời của cô ấy còn chưa nói hết, Lục Lãm đã đứng lên, nói một câu: "Xin lỗi."

Anh bước thẳng về phía Khương Nghiên.

Hạ Y Y khó tin quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm của Lục Lãm dán chặt lấy Khương Nghiên, giống như bị cô câu mất linh hồn nhỏ bé, cô ấy ngẩn ra, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Anh ấy thật sự đi theo cô ta?

Há hốc mồm.

Cách đó không xa, trên mặt Khương Nghiên nở nụ cười ngọt ngào, thuận thế kéo cánh tay Lục Lãm, động tác thành thạo như đã làm ngàn vạn lần, cho dù là Hạ Y Y, giờ phút này cũng cảm nhận được hai người kia không gì sánh bằng.

Ánh mặt trời bỗng trở nên gay gắt.

Ánh sáng trên quảng trường rất đẹp mắt, Khương Nghiên đi giày cao gót, chỉ lo đi về phía trước.

Suối phun nước bên cạnh thành hình phun nước, người đi đường bên cạnh bị gây rối.

Đột nhiên không kịp phòng bị, Khương Nghiên bị Lục Lãm bất ngờ kéo về phía sau, tránh bị tia nước bắn vào.

Lông mày của người đàn ông này rủ xuống, hàng mi dài che phủ ánh mắt bên trong, tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Lồng ngực của anh, rất cứng, ôm trong ngực cũng rất cứng rắn.

Khương Nghiên thuận theo mềm mại dựa vào trong ngực anh.

"Ôi, ướt quá."

"....."

Cô giương mắt lấy lòng, len lén quan sát anh.

Ôi, phụ nữ.

Khóe mắt Lục Lãm rủ xuống, lấy khăn giấy ra đưa cho cô: "Tự mình lau đi."

Khương Nghiên thành thật quay lưng lại: "Lau không đến."

Nơi bị ướt, vào đúng vị trí của mông.

Lục Lãm rút khăn giấy ra, tùy tiện lau hai cái vào bờ mông Khương Nghiên.

"Không có tâm gì cả."

Xa xa, Đường Tâm dắt Mễ Nặc đi đến: "Ơ ơ ơ, còn có người bạn nhỏ ở đây, chú ý một chút."

Mễ Nặc vừa nhìn thấy Lục Lãm, lật đà lật đật chạy tới, gọi anh bố ơ.

Khương Nghiên vội vàng xua tay giải thích: "Không phải em dạy con, bố của con khi còn sống cũng là cảnh sát."

Nhưng ngay sau đó cô lại bổ sung: "Cũng đẹp trai giống nhau."

Đường Tâm cười nói với Lục Lãm: "Cảnh sát Lục, tôi có việc đột xuất, phải đi, Khương Nhi nhà chúng tôi giao cho anh, nhất định phải bảo vệ cô ấy bình an về đến nhà nhé!"

Sau khi Đường Tâm đi, Lục Lãm ngồi xồm xuống, chỉnh lại cổ áo cho Mễ Nặc: "Bộ quần áo này ai mua cho con."

"Mẹ ạ."

"Màu sắc quá sặc sỡ, đúng là không có mắt, thật xấu xí."

Khương Nghiên:.....

Lục Lãm lại nói: "Bé trai nên có kiểu dáng của con trai."

Mễ Nặc cúi đầu nhìn quần áo trên người mình một chút, lại nhìn Lục Lãm một chút, lập tức quyết định bán đứng mẹ, lấy lòng bố: "Con cũng vậy

cảm thấy."

Khương Nghiên:???

"Bố đi mua quần áo cho con lần nữa, có được hay không?"

"Được ạ."

Lục Lãm nắm tay Mẹ Nặc, đi vào một cửa cửa hàng thời trang trẻ em.

Khương Nghiên đi theo phía sau hai bố con, không phục lắm: "Phong cách mới của mùa thu năm nay, quần áo thời trang cho trẻ em, đi trên đường cũng được chụp ảnh, anh có hiểu thời trang không đấy."

Lục Lãm quay đầu lại nói: "Xấu xí như cô, biết cái gì gọi là thời trang không?"

"....."

Biết rồi biết rồi, dù sao trong mắt anh, cô nhất định rất xấu xí.

"Quần áo trang trí quá lộng lẫy xinh đẹp, sẽ làm mất đi vẻ nam tính."
Lục Lãm nghiêm túc nói.

"Vâng vâng, anh mới là đàn ông, người khác đều là đàn bà cơ bắp."

"Tôi có phải đàn ông hay không, chẳng lẽ cô không biết?"

"....."

Hết chương 10

(1): "Báo cáo pháp lý" (今日说法) là một chương trình Truyền hình Trung ương Trung Quốc làm về lĩnh vực pháp lý, bắt đầu phát sóng vào tháng 1 năm 1999. Chương trình phát sóng hàng ngày trên kênh CCTV với

mục tiêu "Tập trung vào luật pháp Trung Quốc" và "Tập trung vào thực thi pháp luật, thúc đẩy pháp luật và phục vụ nhân dân". (Nguồn Baidu)

(2): Tên gốc của chương trình "Chạm vào quan hệ mẹ chồng nàng dâu" là "婆媳关系对对碰" thực ra tên chương trình tố dịch theo ý của bản thân thôi vì tớ không tìm thấy nó bên TQ.

Lời editor: Anh Lục Lục quá đáng quá >~< toàn chê con gái nhà người ta xấu xí thôi à. Bạn nhỏ Nặc Nặc cũng không kém cạnh, thấy bố là bán đứng mẹ ngay ^.^

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

11. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 11: Vừa Lòng

Trong đồng quần áo sắc sỡ ở cửa hàng thời trang trẻ em, Lục Lầm chọn cho Mễ Nặc mấy cái áo hở cổ có mũ đen nhánh, mặc vào lộ rõ vẻ chững chạc.

Khương Nghiên cảm thán sâu sắc, trong vấn đề chọn phong cách quần áo cho con mặc, thẩm mỹ của cô và Lục Lầm cách nhau đến hàng mấy thế kỉ.

Lục Lầm đưa Mễ Nặc đi thử quần áo, có nhân viên bán hàng đi đến bên cạnh Khương Nghiên, không khỏi hâm mộ nói: "Chồng cô thật là đẹp trai."

Khóe miệng Khương Nghiên cong lên, trong lòng thấy đấy là chuyện đương nhiên.

Năm đó trường cảnh sát có không ít người đẹp trai, Lục Lầm lại có thể được lan truyền ra ngoài, trở thành thành huyền thoại trong bốn năm học, nhan sắc có giá trị cao là một phương diện, mà trong học tập bất kể thi bắn súng hay huấn luyện dã ngoại, anh đều đạt được vị trí thứ nhất, thậm chí trong tiệc tối đón năm mới của trường, anh cũng có thể ôm đàn ghi-ta đến hát hai câu.

Tổng hợp tất cả những cái đó thì chính là người vô cùng hoàn mỹ, tia sáng tỏa ra bốn phía, ưu tú đến mức làm người ta không mở nổi mắt.

Lục Lâm cầm ví tiền, đi đến bên quầy thu ngân chuẩn bị tính tiền. Khương Nghiên khoanh tay nói: "Như vậy không tốt lắm đâu."

Lục Lâm quay đầu lại, thấy cô đứng yên ở đấy, cũng không có ý muốn bỏ tiền ra.

Như vậy không tốt?

Anh nhìn cô nàng không biết xấu hổ kia đặc ý.

Mua khá nhiều quần áo, thương hiệu trang phục này, giá tiền không rẻ, Lục Lâm quyết đoán quẹt thẻ, không có một chút do dự.

Khương Nghiên chân thành nói: "Anh đối xử với con trai, thật tốt, lại trả tiền mua quần áo cho con, cảm ơn anh."

Lục Lâm thuận miệng đáp: "Nói nhảm, con tôi tôi dĩ nhiên phải đối xử tốt với nó rồi..."

Anh vừa nói ra khỏi miệng, lập tức dừng lại.

Ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nói cười vui vẻ của Khương Nghiên: "Thừa nhận Nặc Nặc là con trai anh rồi hả."

.....

Lại bị cô dắt mũi rồi.

Vật nhỏ này.

Lục Lâm suy nghĩ một lát, nói: "Có cho cô làm con gái của tôi, tôi cũng sẽ đối xử tốt với cô như vậy."

"Đáng tiếc em đã có bố rồi." Khương Nghiên giảm hạ thấp giọng, cười nói: "Nhưng mà, anh có thể làm sugar daddy của em."

Cha nuôi à.

Lục Lãm hừ một tiếng: "Ăn chết tiền lương, tôi không nuôi nổi sugar girl."

Khoe miệng Khương Nghiên nở nụ cười càng sâu: "Không có tiền không sợ, cơ thể tốt là được."

"Vậy nên tôi vẫn muốn có con trai hơn." Lục Lãm ôm lấy Mễ Nặc: "Có cô con gái bạch nhãn lang (1) không nói một lời đã bỏ chạy, tôi không dám nuôi."

Khương Nghiên không phản bác lại được.

Cuối cùng phải chịu thua anh.

Lái xe đưa Lục Lãm về nhà, đến dưới tòa nhà chung cư, Khương Nghiên để Mễ Nặc ở lại trong xe, cô chạy chậm mấy bước đuổi theo Lục Lãm

Lục Lãm nhấn nút thang máy, đi vào.

Khương Nghiên đuổi theo, cuống quýt đè lại nút trên cửa thang máy.

Lục Lãm ngẩng đầu: "Còn có việc gì sao?"

Vẻ mặt Khương Nghiên bình tĩnh nói: "Muốn cảm ơn anh, dùng tiền lương của anh, mua cho Nặc Nặc nhiều quần áo như vậy, quay lại em mời ăn cơm nhé."

"Không cần."

"Đừng khách khí với em."

"Vẫn nên khách khí một chút thì tốt hơn."

Trong lòng Khương Nghiên có chút chua xót: "Đúng rồi, dù sao anh cũng đã chuẩn bị bàn chuyện hôn nhân, chúng ta vẫn nên khách khí một chút thì tốt hơn."

Cô nhú lông mày, thay anh nhấn xuống nút "Đóng cửa" trên thang máy. Lúc cửa đóng lại, cô còn vẫy tay với anh.

Ngược lại anh thành người đàn ông phụ bạc.

Lục Lãm nhìn cô, trông uất ức như bị người bắt nạt.

Trong lòng anh như có thứ gì lấp đầy, đột nhiên có chút không thoải mái.

Đúng lúc Khương Nghiên quay người định đi ra khỏi tòa nhà, chỉ nghe "Đình" một tiếng, cửa thang máy lại mở ra.

Cô kinh ngạc xoay người lại, thấy Lục Lãm còn đứng trong thang máy, một tay rút túi, trầm giọng nói: "Do mẹ tôi sắp xếp."

Không đợi Khương Nghiên phản ứng lại, anh vội vàng nhấn xuống nút đóng cửa thang máy.

Khương Nghiên bỗng phẫn chấn: "Anh Lục Lãm, không bằng anh mời em và con của anh lên nhà một chút đi."

Cửa đã đóng lại, rất đúng lúc ngăn cách tầm mắt của hai người.

Nhưng trong khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, cô thấy rõ ràng sắc mặt Lục Lãm có ý thả lỏng.

Khương Nghiên xoay người đi ra khỏi chung cư, ánh sáng rực rỡ ấm áp như một đôi tay, bao lấy cô, sưởi ấm lòng người thêm vui vẻ.

Cô kìm lòng không được ngẩng đầu nhìn, ánh mặt trời nghiêng nghiêng, từng hạt bụi li ti bay lất phất trong không khí.

Khóe môi không nhịn được nhếch lên mỉm cười.

Vừa lòng đẹp ý.

Trong tòa soạn, Khương Nghiên thu xếp lại bàn làm việc gọn gàng sạch sẽ rồi đi ra ngoài.

Trên bàn đặt một khung ảnh kiểu dáng cũ, trong khung ảnh có bốn người, Khương Nghiên, bố mẹ, và em trai Khương Trọng Thần.

Người một nhà cười vô cùng rạng rỡ, đáng vẻ cười rất hạnh phúc.

Biên tập Tổng Hi Văn đến phòng trà rót cà phê, lúc về phòng chợt nhìn thấy Khương Nghiên đang dọn dẹp lại bàn, không nhịn được nói: "Trước đây trên bàn của em, chai với lọ, búp bê tinh xảo, lịch và tạp chí... Đồ linh tinh đã chiếm cả cái bàn, ngay cả máy tính cũng không có chỗ để."

Đồ đạc của cô rất nhiều, lẻ tẻ vụn vặt, cuộc sống trôi qua khá tinh tế.

Mà bây giờ bàn của cô lại trở nên đơn giản, sạch sẽ, trừ khung ảnh một nhà bốn người ra, không còn bất kỳ đồ vật nào không liên quan đến công việc.

Khương Nghiên cười nói: "Đến lúc xảy ra cháy nổ, bất cứ lúc nào cũng phải dọn dẹp cẩn thận giấy tờ quan trọng cầm theo lúc chạy, không dám để quá nhiều đồ."

Tống Hi Văn không nhịn được thở dài nói: "Ban đầu đơn vị bố trí đi chiến khu tổng cộng có năm người, ba phóng viên và hai nhiếp ảnh gia, kết quả chỉ có một mình em là kiên trì ở lại."

Những người khác, kiên trì ngắn nhất là ba tháng, kiên trì nhiều hơn một chút là một năm.

"Hoàn cảnh gian khổ, cũng không dễ dàng gì."

Chiến khu vùng Trung Đông, cái chết không chỉ do mưa bom bão đạn, còn do hoàn cảnh gian khổ, bệnh truyền nhiễm khiến cơ thể sốt cao đột ngột, thú dữ và bò cạp độc...

Thậm chí tùy tiện trên đường có chỗ xảy ra cướp bóc, tên trộm móc dao găm ra, đâm vào ngực một nhát, thành một mạng người máu chảy đầm đìa.

Dù là người trẻ tuổi, cũng chịu không nổi.

Ban đầu tâm ý mạnh mẽ dứt khoát quyết định đi chiến khu, ở đây cũng có chút chấn động làm rung động lòng người, nửa đêm bị tiếng súng ảnh hưởng đến giấc ngủ, trừ cái đó chuyện xấu khác hầu như không còn.

Nhưng, Khương Nghiên lại ở lại, hơn nửa năm, ba năm.

Không phải là không nhớ nhà, chẳng qua là không dám trở lại...

Tống Hi Văn nói chuyện với cô mấy câu, đang chuẩn bị rời đi, lại thấy Khương Nghiên lấy một con nai gỗ được trạm trổ tinh xảo từ trong túi sách ra, đặt bên cạnh khung ảnh.

Con nai này nhìn qua đã có chút cũ kĩ, chỉ to bằng gang bàn tay, trên đầu có đôi sừng phát triển như nhánh cây tùng, ngẩng đầu ưỡn ngực, đá vó trước, tinh thần dũng cảm.

"Chế tác thật tinh xảo." Tống Hi Văn đưa tay cầm lên, Khương Nghiên không cho anh ta động vào, nhàn nhạt nói: "Mua ở chợ đồ cũ Nepal, rất thích."

Tống Hi Văn gật đầu: "Vậy à, vừa trở về, anh giao cho em công việc dễ dàng một chút, điều chỉnh lại nhịp sống, ngày mai đi lấy tin ở viện dưỡng lão, em có đi cùng không."

"Đi."

Viện dưỡng lão Bình Sơn ở ngoại ô phía Đông thành phố Giang Thành, lái xe mất bốn mươi phút.

Trường tiểu học Bình Sơn gần viện dưỡng lão tổ chức một chương trình biểu diễn "Trao tặng yêu thương vì những cụ già lẻ bóng của viện dưỡng lão", thầy giáo đưa các bạn nhỏ đến biểu diễn văn nghệ cho các cụ.

Dĩ nhiên trường học cũng liên hệ với phóng viên đài tin tức Giang Thành, phỏng vấn quay phim.

Vào một buổi sớm, Khương Nghiên thay bộ quần áo ở nhà, mặc một cái quần giản dị và đi giày thể thao.

Trước khi đi cô còn dặm một lớp phấn mỏng, buộc tóc lên, tinh thần tràn đầy năng lượng.

Xe của đài truyền hình chờ cô dưới tầng, đi cùng còn có hai người, tài xế kiêm chụp ảnh là đồng chí Vương Hoài Xuân, còn một người khác chịu trách nhiệm ghi chép là thực tập sinh Vân Thái.

Tổng biên tập đặc biệt sắp xếp hai đồng nghiệp trẻ tuổi cho Khương Nghiên, dù sao cô là người có kinh nghiệm phong phú, là thành viên nòng cốt của ban tin tức, mang nhiều người trẻ tuổi, mới có lợi.

Vương Hoài Xuân là một sinh viên đại học mới tốt nghiệp không lâu, chí khí ngút trời, tràn đầy hoài bão, một lòng muốn kính dâng sức lực vào tuyến trên tin thời sự, nên đối với việc đến viện dưỡng lão viết tin ca tụng công đức, chẳng thềm ngó tới.

"Chị Nghiên, chị từng ở Trung Đông làm phóng viên chiến trường, khẳng định là rất kích thích nhỉ?" Vương Hoài Xuân vừa lái xe, vừa ngưỡng mộ hỏi.

"Kích thích là điều chắc chắn."

Dù sao trong đêm tối cậu vĩnh viễn sẽ không có cách nào dự đoán được, có thể có viên đạn nào bắn nổ tung cậu hay không, để đời này mãi mãi không tỉnh lại nữa.

"Có cơ hội, em rất muốn đi qua nhìn một chút, chỗ kia, nhất định có thể phát huy được võ thuật, tùy lúc tùy nơi cũng có tin thời sự."

Khương Nghiên trầm giọng nói: "Chính vì tùy lúc tùy nơi, nên mới chết người."

Vương Hoài Xuân không phản bác được, nên lại trầm lặng. Khương Nghiên không có cách nào trách cứ cậu ta, càng không thể dạy dỗ cậu ta.

Vừa mới tốt nghiệp đại học, cô cũng giống với cậu, đầy trong đầu chỉ có tin tức lớn, tin tức xã hội, dường như chỉ có những thứ tìm kiếm cái lạ, theo dõi kia, mới có tầm ảnh hưởng lớn, mới khiến người ta trầm trồ khen ngợi.

Bây giờ Khương Nghiên sẽ không nghĩ như vậy.

Trải qua khói lửa chiến trường gột rửa ánh mắt, có thể thấy được thế gian dẫu dằng dặc thiết và cuộc sống tốt đẹp mới là điều tốt nhất.

Viện dưỡng lão nằm trong khu dân cư tương đối yên tĩnh bên cạnh vườn hoa Long Giang, quang cảnh bên ngoài rất đẹp.

Viện trưởng là một người phụ nữ ước chừng bốn mươi mấy tuổi, đeo kính, nhìn qua rất quen mắt.

Trước tiên bà ta đưa Khương Nghiên đi thăm cơ sở vật chất trong viện dưỡng lão, giới thiệu với bọn họ: "Viện dưỡng lão của chúng tôi được xây dựng hơn mười năm rồi, bây giờ có hơn sáu mươi cái giường, hơn hai mươi y tá, con cái đưa các cụ đến viện dưỡng lão của chúng tôi, hoàn toàn có thể yên tâm."

Vân Thái cầm bút và quyển sổ con, hết sức chuyên chú ghi chép lời viện trưởng nói.

Mà Vương Hoài Xuân thì cầm máy ảnh chụp khung cảnh xung quanh.

Kiến trúc của viện dưỡng lão không tính là mới, nhưng hoàn cảnh giữ được điều kiện sạch sẽ, cũng không có gì khác thường.

Ở đây có một mình, cũng có nhiều người, mấy ông cụ ngồi trong phòng, cửa phòng khép lại, nhưng không thể che hết ánh mắt tò mò của họ đối với người lạ, rồi rít nhô đầu ra nhìn xung quanh đánh giá.

"Tại sao cửa sổ lại giăng lưới sắt?" Khương Nghiên chỉ vào một ô cửa sổ trong phòng hỏi viện trưởng.

Quả nhiên, phía bên ngoài cửa sổ xây lan can bằng song sắt thoáng nhìn qua, có cảm giác như trong ngục tù, ánh sáng rất khó xuyên qua song sắt để chiếu vào, căn phòng nặng nề tối tăm.

Viện trưởng giải thích với Khương Nghiên: "Chỗ chúng tôi thường xuyên có trộm cắp, nên bên ngoài cửa sổ phải xây thêm rào sắt."

Khương Nghiên gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

"Đến đây, chụp ở đây!" Viện trưởng tăng tốc độ bước, đưa Vương Hoài Xuân đến phòng chiếu phim: "Đây là máy chiếu phim chúng tôi mới mua năm nay, có thể chiếu phim cho các cụ."

Sau khi viện trưởng rời đi, một ông cụ tóc hoa râm, đeo kính lão đi đến bên cạnh Khương Nghiên, nhỏ giọng nói: "Thật ra thì, là vì phòng này có người nhảy lầu."

Ông cụ kia nhìn ánh mắt của cô, thần bí nói.

Khương Nghiên đang định hỏi, phía sau có y tá đến gần, cụ già ngồi lại trên giường của mình làm như không có chuyện gì xảy ra.

Hết chương 11

(1): "Bạch nhãn lang" (白眼狼) là một danh từ chỉ những loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lời editor: Đạo này tở có vẻ hợp với viện dưỡng lão ghê ^.^ Bên Thứ kình nhà nữ chính mở viện dưỡng lão, bên này thì lại có vụ án ở viện dưỡng lão.

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

12. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 12: Nghiện

Chín giờ sáng, các bạn nhỏ của trường tiểu học Bình Sơn theo thứ tự xếp hàng vào trong sảnh lớn, lúu rúu, không khí trong viện dưỡng lão vốn tang tóc, giờ lại tràn ngập sức sống.

Các bạn nhỏ mặc những bộ quần áo xanh xanh đỏ đỏ, trang điểm xinh đẹp, tiếng cười nói vui vẻ vang suốt đường đi.

"Các bạn nhỏ, đến đây nào." Viện trưởng vỗ tay, hướng dẫn các bạn nhỏ đến chỗ đã sắp xếp trên hội trường lớn.

Thật ra hội trường cũng không lớn, khoảng trăm mét vuông, phía trước đang dựng lên một sân khấu nhỏ, hàng ghế đầu của khán phòng là dãy ghế trải vải nhung mềm mại, các hàng còn lại phía sau là dãy ghế cứng.

Vương Hoài Xuân đứng trước sân khấu lắp máy quay, điều chỉnh góc độ quay tốt nhất.

Các bạn nhỏ mặc váy hoa lục tục bước lên sân khấu, giáo viên hướng dẫn các bé chuẩn bị trước khi biểu diễn.

Không lâu sau, các cụ già lần lượt chậm chạp bước vào hội trường, từng người một ngồi xuống ghế.

Phía trước rõ ràng có một hàng ghế mềm, nhưng lại không có một cụ già nào đi lên ngồi, tất cả họ đều chọn hàng ghế cứng đằng sau. Viện

trưởng và y tá khá tự giác, ngồi vào hàng ghế mềm bên trên.

Buổi biểu diễn bắt đầu, giáo viên tiểu học trẻ tuổi vỗ tay, tiếng nhạc vui vẻ sinh động vang lên.

"Chim én nhỏ, mặc chiếc váy hoa, mùa xuân hàng năm lại đến đây, tớ hỏi én nhỏ tại sao, én nhỏ nói, vì mùa xuân ở đây đẹp nhất." (1)

Các bạn nhỏ vừa hát vừa múa, chạy đến chạy đi trên sân khấu, năng động như chú chim nhỏ, làm người ta hoa cả mắt.

Thầy Hàng, viện trưởng và y tá, trên mặt mỗi người đều ngấm mím cười.

Nhưng nhìn lại từng hàng cụ già phía sau, họ nhìn sân khấu, vẻ mặt đại ra, dường như các bạn nhỏ cũng không giúp họ vui lên. Thậm chí còn có cụ già, đầu lệch sang một bên ngủ gà ngủ gật.

Vân Thái chú ý tới mấy ông cụ phờ phạc, cô ấy ghé sát vào Khương Nghiên, thấp giọng nói: "Thật không nể tình, các bạn nhỏ ở trên sân khấu gắng sức biểu diễn, họ lại chẳng phản ứng gì cả."

"Họ không cần cho ai mặt mũi." Khương Nghiên nói: "Đừng quên ý định ban đầu của sự kiện này."

Sau khi tiết mục chấm dứt, mấy ông cụ thậm chí còn không vỗ tay, ngây ngốc nhìn sân khấu.

Tiếng vỗ tay thưa thớt đến từ viện trưởng và y tá, còn có một bộ phận người nhà các bé.

Trong lòng họ tràn đầy vui mừng, nụ cười lan khắp mặt.

Khương Nghiên cảm thấy không khí xung quanh mình có chút nặng nề, những đứa trẻ đầy màu sắc trên sân khấu rức rở, âm thanh chất lượng

kém làm đình tai nhức óc.

Cô xoay người đi ra khỏi hội trường, nhưng lại thấy cuối hành lang cách đó không xa, có dì y tá rất không lễ độ túm chặt lấy tay áo của một cụ già, quấy rầy ông.

"Tôi rất buồn ngủ." Ông cụ mặc bộ quần áo bông màu xám tro, vẻ mặt mệt mỏi, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Mệt rồi rồi, sáng hôm nay phải dậy quá sớm."

Người y tá gây sự: "Các bạn nhỏ đến đây biểu diễn văn nghệ cho các ông, đó là quan tâm đến các ông, thật sự nghĩ mình là lão phật gia (2) à? Tôi nói cho các ông biết, hôm nay có phóng viên đến, các ông phải vực lại tinh thần cho tôi!"

So với thái độ kịch liệt của y tá, ông cụ kia lại co ro bên tường, giống như giáo viên đang phê bình học sinh tiểu học.

"Ba giờ sáng nay, các cô đã gọi chúng tôi dậy, tắm, thay quần áo, sửa sang lại giường chiếu, quét dọn vệ sinh, vẫn luôn bận rộn đến bây giờ, còn bắt chúng tôi xem tiết mục của bọn trẻ con." Ông cụ thấp giọng lầm bầm: "Có gì đẹp mắt, tôi muốn về đi ngủ."

"Được thôi, ông dám đi ngủ, hôm nay đừng nghĩ tới việc ăn cơm."

"Các cô thật quá đáng!"

"Muốn ăn cơm, mau cút về xem kỹ tiết mục văn nghệ, đừng làm âm ỉ lên như bọn thiêu thân, nếu để cho viện trưởng biết, các ông không chịu nổi đâu."

Y tá nhanh chóng thấy được Khương Nghiên, vội vàng thay đổi sắc mặt, cười khanh khách thuyết phục ông cụ: "Kính mời mọi người vào xem văn nghệ ạ."

Mấy ông cụ kêu rên, lại đi vào hội trường.

Khương Nghiên gọi ông cụ lại, nói với y tá: "Các cụ mệt mỏi, muốn về phòng nghỉ ngơi, việc này có được không?"

Y tá biết Khương Nghiên đã nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi của bọn họ, miễn cưỡng nở nụ cười, giải thích: "Ôi chao, hôm nay không phải có các bạn nhỏ đến đây kính lão yêu già sao? Máy ông già mấy khi được bận rộn, có một số ông cụ ấy mà, cây già lên mặt rất bướng bỉnh, cô nhìn xem, không phải chúng tôi vì muốn tốt cho các cụ sao."

Khương Nghiên lạnh mặt: "Vì muốn tốt cho các cụ, lấy việc không cho ăn cơm tối để uy hiếp ấy hả?"

"Làm sao có thể không cho các cụ ăn cơm tối, đây là đang nói đùa thôi." Y tá ngượng ngùng giải thích: "Đồng chí phóng viên, cô có biết hầu hạ mấy cụ già bây giờ khó khăn như thế nào không, không vừa lòng một chút, đã ầm ĩ với chúng tôi, công việc của chúng tôi muốn tiến hành thuận lợi, cũng phải chọn một chút biện pháp, định một chút quy củ mới được."

Khương Nghiên không muốn lý luận với người y tá này nữa, xoay người trở về hội trường.

Sau khi biểu diễn xong, các bạn nhỏ được mấy cụ ông tặng vòng hoa do chính tay họ kết. Các thầy giáo ngăn mọi người đứng yên trên sân khấu để chụp hình lưu niệm, các bạn nhỏ đều vây xung quanh các cụ già.

Viện trưởng cầm máy ảnh, tách tách tách, chụp rất nhiều tấm.

Khương Nghiên quan sát những cụ ông này, không có một người nào, không có một ai mỉm cười vui vẻ, vẻ mặt họ đại ra, giống như những con rối gỗ được người điều khiển.

Sau khi hoạt động kính trọng người già kết thúc, viện trưởng tự mình đưa mấy người Khương Nghiên rời đi. Nói vài câu, như có như không dặn dò bọn họ, bài báo cáo nhất định phải viết tốt, các trang thiết bị tiên tiến trong viện dưỡng lão, còn có chế độ quản lý hình thức hóa mới tiếp thu của nước ngoài, tất cả đều phải ghi vào.

Vương Hoài Xuân hớn hở cam đoan: "Viện trưởng ngài yên tâm đi, hoạt động hôm nay có ý nghĩa như vậy, chúng tôi nhất định sẽ tích cực tuyên truyền, tuyên truyền thật tốt!"

Viện trưởng nở nụ cười sáng như ngọc: "Vậy thì tốt, làm phiền đến đồng chí phóng viên rồi."

Sau khi ngồi lên xe, Vân Thái nói với Khương Nghiên: "Chị, sau khi về em sẽ sửa sang lại ghi chép phỏng vấn cho tốt, rồi gửi chị, tổng biên tập Tổng nói, bản thảo tin tức đều gửi để chị biên tập lại."

Khương Nghiên dựa dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, thờ ơ "Ừ" một tiếng.

Xế chiều ngồi trước bàn làm việc, cô đánh vào máy tính mấy chữ, rồi lập tức xóa đi, trong đầu hiện lên... Tất cả đều là hình ảnh người y tá dạy dỗ cụ ông trên hành lang, cô rất khó viết theo yêu cầu của tổng biên tập, viết ra một bài báo cáo tích cực, nói các bé vô cùng yêu người già, tôn kính người già.

Đều là giả dối.

Các cụ ông cũng không vui vẻ chút nào.

Khương Nghiên ngồi trước bàn làm việc, kìm nén chốc lát, không ghen được ra một chữ.

Ngước mắt, nhìn tượng chú nai gỗ đứng cảm được điêu khắc tinh xảo kia, tâm trạng buồn bực của cô dần được xoa dịu.

Tan việc, về nhà.

Mặc kệ nó.

Trước khi đi, Khương Nghiên cất chú nai nhỏ vào trong túi.

Lại không trực tiếp về nhà, mà đi vòng đến cục cảnh sát.

Hành lang sảnh lớn ở cục cảnh sát, trên bệ cửa sổ có một chậu ngọc lan tỏa hương thơm ngát.

Lục Lãm mới từ phòng thẩm vấn đi ra ngoài, đứng bên cửa sổ hút điều thuốc, để tinh tảo đầu óc, vừa mới dốc lòng đấu trí so đũa khí với kẻ tình nghi, anh có chút mệt mỏi lười biếng.

Tiểu Ưng cầm lấy một tờ báo đi đến bên cạnh Lục Lãm: "Có người quần chúng nhân dân, đã đợi đội trưởng Lục ở bên ngoài gần hai giờ rồi."

Lục Lãm bỏ điều thuốc ra, thờ ơ "Ừ" một tiếng.

Tiểu Ưng thần bí nói: "Quần chúng nhân dân là một đồng chí nữ nhé."

"À."

Tiểu Ưng tiếp tục cường điệu: "Đồng chí nữ này đặc biệt đặc biệt xinh đẹp."

"....."

Lục Lãm đi đến sảnh lớn, thấy Khương Nghiên đang ngồi khoanh chân trên ghế, trên đùi đặt một cái Laptop, lạch cạch lạch cạch, múa bút

thành văn.

Giày cao gót màu đen của cô một cái dựng thẳng, một... cái khác đã nghiêng ngả.

Chỉ khi học tập hoặc làm việc cô mới dùng đến kính gọng đen, che đi khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu. Tóc dài đen nhánh tùy ý xõa trên bờ vai.

Còn mặc áo sơ mi công sở, bao lấy bộ ngực tròn trịa, thoát nhìn vừa chuyên nghiệp, vừa gợi cảm.

Bên ngoài phòng không có khí lạnh, bây giờ đang là giữa hè, nhiệt độ luôn từ ba mươi độ trở lên.

Cô ở đây, ngồi hai giờ.

Làm gì, khổ nhục kế à?

Anh không chịu thua.

"Cô tìm Tiểu Uông à?"

Lúc này Khương Nghiên mới ngẩng đầu lên, thấy Lục Lâm, vội vàng để chân xuống, đi giày rồi ngồi nghiêm chỉnh.

"Em tìm lãnh đạo cấp trên của Tiểu Uông."

Lục Lâm khinh thường giễu cợt: "Tìm lãnh đạo có việc gì?"

Khương Nghiên cười ngọt ngào nói: "Rất thích không khí ở đây, cảm thấy đặc biệt an toàn, tới đây ngồi nhờ điều hòa, lãnh đạo có đồng ý không."

Trán cô chảy rất nhiều mồ hôi, áo lót trắng nõn cũng bị mồ hôi thấm ướt.

Trong lòng Lục Lâm tự nhủ, tôi tạm tin cô tới đây ngồi nhờ điều hòa.

.....

Anh xoay người đi hai bước, vừa quay đầu lại nhìn cô, Khương Nghiên biết ý của ánh mắt kia, cô sung sướng giẫm lên giày cao gót đứng dậy, biết điều theo sát phía sau anh, đi đến phòng làm việc của anh.

Phòng làm việc bày biện ngăn nắp, trên bàn đặt một chồng tài liệu đang mở, ở giữa kẹp một cây bút máy màu đen.

Anh điều chỉnh điều hòa đến độ mát thích hợp, chỉ vào một hàng ghế sắt bên tường: "Cô cứ ngồi đi..."

Quay đầu lại, Khương Nghiên đã tự giác leo lên cái ghế bằng da trước bàn làm việc của anh.

Cô lại cởi giày ra, cả người làm tổ trong ghế, đôi chân trắng nõn mềm mại hiện ra trước mắt anh. Như một chú mèo nhỏ, cô nhắm mắt lại hít sâu, trong ghế có mùi vị của anh.

Cô dựa vào lưng ghế, vẻ mặt hưởng thụ.

Lục Lâm im lặng: "Có thể đừng thô tục như vậy không?"

"Chỉ thô tục với anh."

Không còn lời nào để nói, anh ngồi lên ghế sắt, khom người đọc tài liệu.

Khương Nghiên nhướn mày, đưa mắt nhìn anh, vóc dáng anh cao lớn, dáng người cơ bắp rắn rỏi, nhưng ại không lộ vẻ thô lỗ.

Người đàn ông số một.

Lục Lãm rất khắc chế bản thân, sự nhẫn nại của anh dũng mãnh không khác gì sức bật, khi cô bị anh làm đến rơi lệ, anh khẽ hôn mắt cô, dịu dàng nói: "Anh sẽ nhẹ nhàng."

Khi đó, tuổi còn rất trẻ, hai người cũng không có kinh nghiệm gì, nhanh chóng đi thẳng vào chủ đề.

Như tiếng sấm đánh giữa trời xuân, vạn vật đều run rẩy, đêm chồi nảy lộc, liễu mạng luận động, tiết tấu mạnh mẽ.

Mỗi lần Khương Nghiên đều đau đến mấy ngày.

Lục Lãm đau lòng, đã tính, sau này anh nên quy củ thì tốt hơn, hạn chế làm.

Khương Nghiên không vui, cho dù đau, cô cũng thích.

Loại chuyện mất hồn này, rất gây nghiện.

Mỗi tình đầu thời niên thiếu.

Dù sao vẫn luôn trắc trở.

Hết chương 12

(1): Đây là bài "Chim én nhỏ" (小燕子) một trong những bài hát thiếu nhi nổi tiếng của Trung Quốc.

(2): "Lão phật gia" (老佛爷) là một cách xưng hô tôn kính dành cho người già.

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

13. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 13: Mưa To

Trong phòng làm việc, cống làm lạnh của điều hòa phát ra tiếng vù vù rất nhỏ.

Lục Lâm ngẩng đầu, phát hiện Khương Nghiên đang nằm sấp trên bàn làm việc của anh, không có việc gì nhìn anh.

Thấy anh nhìn sang, Khương Nghiên cười tí, thích thú, mặt mày vô cùng tươi tắn.

Lục Lâm biết cô đang nghĩ gì, cười thô tục như vậy.

Anh cúi đầu tiếp tục đọc tài liệu, qua một lát, cảm giác được cô đang đến gần, đi giày, ngồi xuống dựa vào anh.

Một mùi hương trái cây tươi mát tràn vào khoang mũi.

Tìm Lục Lâm không nhận được rung động.

Anh dịch sang bên cạnh, cố gắng giữ một khoảng cách với cô.

Nhưng anh dịch một tấc, cô liền dịch ba thước, từng bước ép sát.

Khăng khăng muốn ngồi cùng anh, bắt đầu hai người dán lại với nhau.

Lục Lâm hít sâu, bất đắc dĩ gọi: "Khương Nghiên."

"Vâng?"

Cô chống tay, ngả say mê, thấy anh đang muốn đứng dậy rời đi, Khương Nghiên kéo cánh tay anh lại: "Anh, em không cử động nữa rồi, ngoan ngoãn rồi mà."

Cô giương ánh mắt cầu khẩn, tội nghiệp.

Lục Lãm không chịu nổi cô thành như vậy, ngồi về chỗ một lần nữa: "Cô chú ý một chút, đây là phòng làm việc..."

Không đợi anh nói xong, "Cô bé đáng thương" đã trực tiếp vòng tay lên cổ anh, mạnh mẽ hôn lên mặt anh một cái.

"Chụt ~"

Âm thanh vô cùng trong trẻo vang dội.

"Cạch" một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Đôi mắt Tiểu Ưng to tròn linh lợi, trơ mắt nhìn trên ghế sắt đối diện, Khương Nghiên ôm Lục Lãm, đôi môi hồng nhuận còn đặt trên mặt anh. Cơ thể hai người kề sát vào nhau, tư thế rất mập mờ.

"Ơ ơ."

Lục Lãm nhanh chóng đứng dậy, giữ khoảng cách nhất định với phần tử nguy hiểm Khương Nghiên, toàn bộ bức tức đổ lên người Tiểu Ưng, nét mặt sa sầm nói: "Đi vào không gõ cửa, cậu có phải là người hay không!"

Tiểu Ưng oan ức nước nở: "Cửa không khóa mà."

"Vậy cũng phải gõ cửa." Sắc mặt Lục Lãm càng thêm khó coi.

Tiểu Ưng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, đứng nghiêm chào: "Báo cáo đội trưởng, tôi không thấy gì cả!"

Lục Lãm hắng giọng một cái: "Cậu có chuyện gì."

"Cục trưởng Chu nói tổ chức cuộc họp, để đội trưởng Lục chuẩn bị công tác báo cáo tổng kết!"

"Tôi biết rồi."

Lục Lãm quay đầu lại nhìn Khương Nghiên, cô ngồi ở đó tĩnh tâm, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lục Lãm rời đi, Tiểu Uông với Khương Nghiên hai mặt nhìn nhau.

"Chào chị dâu."

Khương Nghiên đi giày, bước đến trước mặt Tiểu Uông.

"Cậu vừa thấy gì?"

"Báo cáo chị dâu, tôi thật sự không thấy gì cả!"

"Thật sự không thấy gì?"

Tiểu Uông suy nghĩ một chút, nói: "Báo cáo chị dâu, tôi thấy được đội trưởng Lục đỏ mặt."

Khóe miệng Khương Nghiên không kiềm chế được nở nụ cười sáng lạn.

"Uông Nhi, cục cảnh sát của các cậu, có mấy bông hoa cảnh sát nhỉ? Bình thường công việc có liên quan chặt chẽ đến đội trưởng Lục không?"

Tiểu Uông đếm đầu ngón tay, nói: "Báo cáo chị dâu, cục cảnh sát của chúng tôi sở hữu tất cả 23 nữ hoa khôi cảnh sát, nhưng trong mắt đội trưởng Lục, tất cả đều là đuôi chó!"

"Tiểu Uông, thế mà cậu cũng nói được à." Khương Nghiên lấy một túi chocolate từ trong túi sách ra: "Tặng cậu ăn này."

"Cám ơn chị dâu!"

Nói về tình bạn giữa Tiểu Uông và Khương Nghiên, thật sự không ngăn hơn so với Lục Lãm.

Ban đầu Khương Nghiên học đại học báo chí, ngay bên cạnh học viện cảnh sát của Lục Lãm, người bên cạnh anh đầu tiên mua chuộc được, chính là Tiểu Uông.

Tiểu Uông là đàn em của Lục Lãm, từ lâu đã ngưỡng mộ anh, suốt ngày lớn vồn đi theo sau ông anh.

Khương Nghiên quyết định thu phục Tiểu Uông vào tay, tấn công từ bên trong để làm tan rã quân doanh địch.

Cô biết được Tiểu Uông thích ăn đồ ngọt, từng túi từng túi chocolate ngọt nhập khẩu đều vào trong bụng Tiểu Uông.

Tiểu Uông luôn nhắc tới Khương Nghiên trước mặt Lục Lãm, dần dần, trong lòng Lục Lãm cũng có ấn tượng mơ hồ về cô.

Khương Nghiên vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, một buổi tối trời mưa tầm tã, cô nhận được cuộc điện thoại vội vã của Tiểu Uông, nói Lục Lãm vì tranh luận với một thầy giáo, bị phạt, bây giờ đang chống đẩy ở bãi tập, chín trăm cái, làm không xong không cho phép về.

Đó là một ngày đầu tháng chạp, nhiệt độ xuống thấp, ngoài trời còn đang mưa, hạt mưa rơi xuống cửa sổ và hiên nhà, vang lên rào rào.

Khương Nghiên lập tức chui ra từ trong ổ chăn ấm áp, thay áo khoác, cầm ô chạy như điên ra khỏi cổng trường.

Cổng chính của học viện cảnh sát có bảo vệ, nhưng Khương Nghiên biết một con đường nhỏ có thể thông thẳng ra cổng sau, cổng sau không có ai canh gác, khe hở giữa lan can đủ cho cơ thể nhỏ bé của cô chui vào.

Mưa to tầm tã, cô nhìn thấy một bóng người màu đen mờ ảo, chính là Lục Lẫm.

Cơ thể mạnh mẽ khỏe khoắn của anh, nằm sấp xuống.

Đang chống đẩy.

Cô hít sâu, ổn định lại tâm trạng, sau đó từ từ đến gần anh.

Trừ tiếng mưa dày đặc liên tục rơi trên mặt ô, cô còn có thể nghe thấy tiếng thở dốc ồ ồ của anh, hồng hộc, hồng hộc.

Là liều mạng vận động.

Mãnh liệt mà dứt khoát như vậy.

"Anh Lục, mưa lớn như thế, anh đừng làm nữa." Khương Nghiên đi đến trước mặt anh, che ô cho anh.

Lục Lẫm không thềm ngẩng đầu, lại hạ thấp xuống, chống đẩy.

"Anh Lục, em che ô cho anh nhé."

Khi đó, anh Lục Lục còn không phải là anh Lục Lục, mà là anh Lục.

Lục Lẫm vẫn không trả lời, cũng không nhìn cô.

Vậy nên cô cứ đứng trước mặt anh như vậy, che ô cho anh. Rét run trong gió lạnh, run rẩy một chút, ngay sau đó cả người run rẩy.

Đứng suốt hai giờ, cánh tay Khương Nghiên cũng không nhịn được co lại.

Mưa tầm mưa tã hai giờ, đứng thẳng đến khi tim Lục Lãm dao động.

Anh chống đỡ xong, găng gượng tự mình đứng dậy, con người sâu thẳm, quan sát Khương Nghiên.

Cô mặc quần áo lông, khuôn mặt trắng ngỗng ngoan ngoãn khéo léo, mái tóc mềm mượt như tơ bị nước mưa thấm ướt, dính vào mặt. Nét mặt cô dịu hiền, mang theo chút lo lắng và sợ sệt.

Cô thích Lục Lãm, nhưng lại sợ Lục Lãm.

Người đàn ông này quá cứng rắn.

Lục Lãm cúi đầu, lấy tay áo đã ướt đầm lau mặt: "Cám ơn."

Giọng anh trầm thấp mà gợi cảm, Khương Nghiên nghe đến vỡ vụn con tim.

"Không... Không cần cảm ơn!"

"....."

Sau đó, lại là một hồi im lặng làm người ta phải tuyệt vọng.

Lục Lãm lại hỏi: "Bao nhiêu tuổi?"

"23." Giọng Khương Nghiên khẽ run.

Lục Lãm dùng ánh mắt sáng quắc quan sát cô, thấy vậy, Khương Nghiên chột dạ, không thể làm gì khác ngoài việc nhỏ giọng đổi lời: "20."

Sợ Lục Lãm cảm thấy cô quá nhỏ, cô vội vàng nói: "Tháng sau sẽ tròn 21, tuổi mụ là 22, cách 23 cũng không xa."

Lục Lãm nói: "Năm nay anh 23, đọc sách muộn, từng thôi học, thành tích không tốt, bố mẹ ly dị, gia cảnh phổ thông, em gái em phải nhớ cho

kỹ."

Khương Nghiên chột trợn to hai mắt, tim đập như muốn xé rách lồng ngực.

Đây... Vậy là thành công rồi?

"Không sợ! Em đọc sách sớm, gia cảnh tốt, em trước giàu sau cũng giàu."

.....

Ước chừng, khi đó đầu óc đã để cho mưa to tưới đến gốc rồi!

Chưa từng nghĩ đến Lục Lâm sẽ cúi đầu, cười khẽ.

Nụ cười này, cười đến đầu quả tim của Khương Nghiên cũng phải nở hoa.

"Sau này đi khắp mọi nơi được không."

... Mọi nơi?

Cô không nghe sai đúng không, đây là theo đuổi được rồi? Cô theo đuổi được Lục Lâm rồi!

Cô che miệng, khó tin nhìn anh.

Lục Lâm chần chờ một chút, sau đó lau giọt nước trên mặt: "Là anh hiểu lầm à?"

Một giây sau, Khương Nghiên nhào người về phía anh, ôm cổ anh, hai chân quắp chặt lấy anh.

"Anh Lục, anh Lục anh Lục em thích anh, rất rất thích!"

Lục Lãm đang định đưa tay ôm đáp lại cô, Khương Nghiên lại bật nhanh như lò xo từ trên người anh xuống, lùi về phía sau hai bước, xua tay, vẻ mặt xoắn xuýt: "Không, không, không, thật ra em rất căng thẳng, không phải là người như anh nghĩ... loại nữ sinh tùy tiện."

Lục Lãm:.....

Anh còn chưa kịp nghĩ cái gì đây.

Lục Lãm nhặt cái ô màu hồng rơi trên mặt đất lên, dọc viền ô còn trang trí hoa nhỏ li ti, đi đến trước mặt cô, che ô cho cô.

Vóc người anh rất cao, dựa gần vào cô một chút, liền có cảm giác như bị núi đè, ép tới mức cô không thở nổi.

Nóng quá, thật căng thẳng, không thể hít thở.

Anh nói: "Đi thôi, anh đưa em về trường."

"À... Vâng."

"Sau này trời mưa to, không nên chạy ra bên ngoài, sẽ bị cảm đấy."

"Vâng."

Im lặng, lúng túng.....

Anh chần chờ: "Anh nói nhiều lắm à?"

"Không không không, chỉ là em hơi căng thẳng, không biết nói gì, thật ra thì em có rất nhiều lời muốn nói, sau khi quen rồi em sẽ nói được nhiều hơn, em..."

"Anh biết mà."

Anh khẽ mỉm cười, cô cũng cười theo, không khí khẩn trương đã tan đi rất nhiều, trong mưa to, hai người vô thức, nhích lại gần nhau một chút, lại gần thêm một chút.

"Anh Lục, sau này em gọi anh là anh Lục Lục được không."

"Anh Lục Lục?"

"Tên mà chỉ có bạn gái mới có quyền gọi, chỉ có em mới có thể gọi."

"Được."

Khương Nghiên ngẩng đầu hỏi: "Đúng rồi, anh Lục Lục, anh có số điện thoại của em không?"

"Có, Tiểu Uông đã cho anh."

"Ồ, người khác thật tốt."

"Ừ, cậu ta luôn theo gót anh khen em."

Khương Nghiên vui mừng: "Vậy à, khen em gì thế?"

"Khen em vô cùng xinh đẹp."

"Vậy anh cảm thấy em có xinh đẹp không?"

Lục Lãm cúi đầu nhìn cô, cô vội vàng che mặt: "Không phải là bây giờ, bây giờ bị ướt rồi."

Lục Lãm thành thật nói: "Ướt vẫn hấp dẫn."

Khương Nghiên xấu hổ: "Cám ơn anh Lục Lục."

Hết chương 13

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

14. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 14: Đêm Tối

Lục Lãm mở cuộc họp, vừa hoạt động gân cốt, vừa đi đến phòng làm việc, bẻ khớp vai, tiếng xương khớp vang lên răng rắc răng rắc.

Bên cạnh, một đồng nghiệp nữ ghé sang trộm liếc anh, cười hì hì.

Khi anh đọc báo cáo, nhóm người bên dưới vội nghiêm mặt, nhiều người nhin đến mức đỏ bừng, thiếu chút nữa đã phụt ra, thậm chí trên mặt lãnh đạo cũng không khỏi cười tủm tỉm.

Kỳ lạ thật.

Lục Lãm khó hiểu, nhưng cũng không tiếp tục suy nghĩ nhiều, thu thập tài liệu hồ sơ vụ án trở về phòng làm việc.

Phòng làm việc sớm đã vườn không nhà trống, chỉ còn thoang thoảng hương thơm, là mùi hương của cô.

Lục Lãm nhìn thấy Tiểu Uông đi ngang qua, gọi cậu lại: "Người đâu rồi?"

Tiểu Uông gãi đầu, giả bộ: "Người nào ạ?"

Lục Lãm nói: "Nữ đồng chí kia."

"À! Anh đang nói chị dâu hả." Tiểu Uông chợt hiểu ra: "Chị dâu bảo anh về chắc chắn sẽ đánh chết chị ấy, chị ấy chuẩn trước rồi."

Lại làm chuyện xấu gì rồi?

Tiểu Ưông nhìn anh cười hì hì.

"Cậu cười cái gì."

Tiểu Ưông lập tức im miệng, nhưng vẫn nhìn anh.

"Nhìn cái gì vậy."

Tiểu Ưông ngáp một cái: "Tan việc tan việc thôi."

Lục Lâm dọn dẹp xong đồ đạc, đi về, lúc đi ngang qua sảnh lớn, lơ đãng nhìn mình trong gương.

Da đầu anh như muốn nổ tung.

Vết son môi chúm chím, chết tiệt, đang dán trên má trái của anh.

Anh vừa mới mang theo vết son này, làm trò trước mặt lãnh đạo thành phố và đồng nghiệp, nghiêm túc báo cáo lại công việc đã làm hơn nửa năm.

Người phụ nữ này... Muốn chết.

Hai ngày sau, trong phòng biên tập của ban tin tức.

"Em không thể viết được bài báo cáo này."

Khương Nghiên đặt ảnh chụp và phần phỏng vấn ngày hôm qua lên mặt bàn Tống Hi Văn.

Tống Hi Văn nhận lấy bản thảo phỏng vấn, lật qua lật lại: "Nghe Vân Thái nói, mọi việc tiến triển rất thuận lợi, tại sao lại không thể viết?"

Khương Nghiên ngồi lên ghế trước mặt anh ta: "Viện dưỡng lão kia, trang thiết bị đầy đủ, nhưng y tá đối xử với các cụ già không tốt."

Tống Hi Văn nhìn Khương Nghiên, cười cười: "Xem ra, bọn họ gặp phải rắc rối rồi."

Khương Nghiên nhú mày: "Động một tí lại lấy việc không cho ăn cơm để đe dọa các cụ, điều kiện phòng vệ sinh cũng tương đối cũ kĩ, đến khi xem văn nghệ, viện trưởng và y tá ngồi ghế mềm, các cụ ngồi ghế cứng, cửa sổ xây dựng rào sắt, nghe nói là vì đề phòng có người tự sát... Những thứ này đều là tin tức em mới thu nhập trước mắt, sau lưng còn có bao nhiêu, không dám nghĩ tiếp."

Tống Hi Văn đứng dậy, đi đến bên cạnh máy đun nước, dùng cốc giấy đựng nước nóng, đưa đến trước mặt Khương Nghiên trước mặt: "Em muốn điều tra à?"

"Tất nhiên." Khương Nghiên nói một cách đương nhiên.

Tống Hi Văn cười cười: "Anh cho rằng, đã trải qua khói lửa chiến trường, đã trải qua thời khắc tử vong, em so với thời điểm mới ra trường, sẽ không còn giống nữa."

"Quả thực là không giống với lúc trước." Khương Nghiên bưng cốc lên, uống một ngụm: "Nếu có sự thay đổi, vậy điều đó chắc chắn là, lý tưởng ban đầu càng thêm kiên định hơn so với lúc mới vào nghề."

Sau khi rút khỏi sự kiện kia, lý tưởng ban đầu đã từng bị cô bỏ rơi.

"Trách nhiệm của phóng viên, không phải là tìm tòi nghiên cứu chân tướng, mà là khai thác chân tướng."

Tống Hi Văn đồng ý với lời nói của cô: "Anh ủng hộ em, em muốn điều tra thế nào, cần bao nhiêu trợ thủ, anh có thể điều xuống cho em."

"Chỉ cần hai người trẻ tuổi đi theo thôi, bọn họ khá tốt." Khi Khương Nghiên đi ra khỏi phòng làm việc, còn không quên quay đầu lại nói: "Cảm ơn lãnh đạo đã ủng hộ."

Tống Hi Văn mỉm cười đưa mắt nhìn cô đi ra ngoài.

Mười một giờ tối, Lục Lâm mới tắm rửa xong, từ phòng tắm đi ra ngoài.

Mang theo một làn sương nóng bỏng.

Anh để trần, cầm một chiếc khăn lông trắng bóc trên tay, lau đầu tóc ẩm ướt, ngồi vào bàn đọc sách.

Màn hình điện thoại rung lên, có tin nhắn của Khương Nghiên.

"Anh đã ngủ chưa?"

Lục Lâm để điện thoại xuống, đọc sách một lát, một tin nhắn nữa được gửi đến.

"Ngủ ngon."

Lục Lâm đặt đầu ngón tay lên bàn phím, cuối cùng không nhin được, nhắn lại: "Ngủ ngon".

Khương Nghiên trả lời sau vài giây: "Á!"

"....."

"Anh Lục Lục còn đang làm thêm giờ à?"

Lục Lâm sợ nhanh chóng trả lời lại: "Không phải, đang chuẩn bị ngủ, có việc gì không?"

"Hôm trước có một con nai, em không cẩn thận để quên ở phòng làm việc của anh rồi, ngày mai em có thể đến nhà anh lấy không?"

Lục Lãm đưa tay, cầm chú nai khắc bằng gỗ trên bàn, tràm trồ tinh sảo, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Không cẩn thận để quên ở phòng làm việc của anh?

Gặp quý mới tin cô.

"Không cần đến nhà, tôi có thời gian, sẽ mang đến cho cô."

"Cũng được."

"Cô còn đang làm thêm giờ à?"

Thời làm việc và nghỉ ngơi của Khương Nghiên bị Lục Lãm uốn nắn lại trong một thời gian ngắn, mười giờ tối nhất định phải lên giường, bọn họ từng giao hẹn, đã trẻ thế này còn chưa ngủ, chắc chắn là đang bận.

Nhưng Lục Lãm bây giờ, rất hối hận sau khi gửi tin nhắn đi.

Quá chủ động.

Khương Nghiên đọc tin nhắn, vui vẻ rất lâu, sau đó nghiêm túc trả lời: "Em không làm thêm giờ, đang nằm trong chăn, nhớ anh, nhớ đến không ngủ được."

Nhìn lời yêu thương mùi mẫn này, cơ thể Lục Lãm bốc lên một luồng khí khô nóng, anh không muốn để ý đến cô nữa.

Nhưng tiếp đó, Khương Nghiên lại táo bạo hơn.

"Anh, ôi tự dừng em ngửa quá."

Thấy những lời này, khóe mắt Lục Lãm run rẩy.

"Không tự gãi được à?"

"Có nhiều chỗ, chỉ có thể để người khác gãi giúp."

Cơ thể Lục Lãm hoàn toàn bùng nổ, anh đứng dậy nóng nảy đi mấy bước trong phòng, gầm nhẹ vài tiếng.

Dì tăng trên oán giận nói: "Khuya rồi, yên tĩnh chút đi."

"Tôi xin lỗi!"

Lục Lãm vọt vào phòng tắm, tắm nước lạnh.

Đường phố yên tĩnh, sao sáng bao phủ khắp bầu trời, đêm hè, tiếng côn trùng kêu văng vẳng.

Đối diện cửa sau viện dưỡng lão, có một chiếc xe màu đen dừng lại bên cạnh.

Vương Hoài Xuân ngồi trên ghế lái ngáy to.

Màn hình điện thoại tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, Khương Nghiên cười khúc khích ra tiếng.

Bên cạnh Vân Thái cũng cười theo, tò mò hỏi: "Chị Nghiên có chuyện gì vui vẻ thế?"

"Người đàn ông của chị, đang trêu chọc anh ấy đây."

"Muộn như thế này, chị vẫn còn gác đêm ở đây, chồng chị chắc chắn sẽ rất đau lòng chị."

"Có lẽ anh ấy sẽ đau lòng." Khương Nghiên nói: "Nhưng không phải là chồng của chị."

Vân Thái ngạc nhiên: "Chị còn chưa kết hôn à?"

"Không phải, ban đầu định kết hôn, nhưng mà..."

Nhưng mà sau đó lại xảy ra chút chuyện.

Vân Thái thấy Khương Nghiên không muốn nói tiếp, biết chắc là đã có chuyện không hay xảy ra, cô ấy không hỏi nhiều, lại nói: "Chị, không còn sớm nữa, chị ngủ trước đi, để em gác đêm."

Khương Nghiên lắc đầu: "Chị không ngủ, cùng nhau trông chừng nhé."

Ngoài cửa xe, trong bóng đêm dày đặc, ánh đèn trong viện dưỡng lão như bị xóa sổ, thế giới chìm vào bóng tối yên lặng.

Có đôi mắt còn sâu thẳm hơn đêm đen, không chớp mắt, nhìn chăm chăm vào những tội ác không muốn cho người khác biết đến.

Cốc cà phê thứ ba đã xuống bụng Khương Nghiên.

Bốn giờ sáng, dưới tầng một viện dưỡng lão, một loạt ánh đèn dần dần sáng lên.

Cô cất cốc nước vào trong túi, thuận tay đẩy Vân Thái đang ngủ bên cạnh và Vương Hoài Xuân ở ghế lái.

Hai người ngủ mê mết, Vân Thái kéo áo khoác đang đắp trên người xuống, còn ngái ngủ: "Chị, sao thế ạ?"

Khương Nghiên cầm bút ghi âm và máy ảnh đã trang bị tốt, chuẩn bị xuống xe: "Đến giờ rồi."

Vân Thái và Vương Hoài Xuân đồng thời quay đầu lại, thấy viện dưỡng lão đối diện đã sáng đèn.

Lần nay kéo dài hơn nửa đêm, cuối cùng cũng có động tĩnh rồi, tinh thần hai người chấn động.

Nhân lúc đêm tối, bọn họ lén vào cửa sau viện dưỡng lão.

Trước đó Khương Nghiên đã mua chuộc được bảo vệ gác cửa sau của viện dưỡng lão, để anh ta mở cửa, nên ba người không gặp bất kỳ trở ngại gì, thuận lợi vào viện dưỡng lão, đi đến bên cạnh cửa sau.

Trước đó đã có ông cụ mở một ô cửa sổ nhỏ cho bọn Khương Nghiên, nên chỉ cần đứng cạnh cửa sổ, là có thể dễ dàng quay được khung cảnh diễn ra trong phòng.

Mấy ngày trước Khương Nghiên lấy cớ để tiến hành một chuyến thăm cuối trong viện dưỡng lão, viện trưởng đồng ý cho cô vào viện dưỡng lão phỏng vấn các cụ, nhưng cần phải có y tá đi cùng. Máy ông cụ đối với cuộc sống của mình trong viện dưỡng lão, hoặc là giữ kín như bưng, hoặc là cùng nhất trí nói rất tốt.

Sau may mắn tránh được y tá, mới có ông cụ nói thật với Khương Nghiên: "Muốn biết cuộc sống thật sự của chúng tôi, ba bốn giờ sáng, tự mình đến đây nhìn, cô sẽ biết."

Ánh đèn trong phòng sáng trưng, mấy ông cụ còn đang ngủ say, y tá đã xông vào phòng, túm năm tùm ba, kéo chăn trên người các cụ xuống.

"Mau dậy đi! Đứng lên quét dọn vệ sinh, hôm nay có lãnh đạo đến thăm hỏi đấy!"

Mấy ông cụ dần dần rời giường, có người nhẹ giọng lẩm bẩm: "Trời còn chưa kịp sáng mà."

Y tá không nói một lời kéo ông cụ đó ra, ông cụ không kịp đứng vững, suýt nữa ngã lăn ra, may mà được các cụ xung quanh đỡ lấy.

Thấy một màn như vậy, lửa giận trong lòng Khương Nghiên bùng lên, nhưng, chuyện càng làm cho cô không thể tưởng tượng được, còn đang ở phía sau.

Cụ ông mè nheo không dậy nổi, thậm chí có ý tá trực tiếp đi đến trước mặt, túm lấy cổ áo cụ ông kéo lên, tát mạnh mấy cái "Bốp bốp bốp" lên mặt cụ.

"Mấy lão già sống mãi không chết các người, sống làm gì để lãng phí lương thực, sao không chết sớm một chút đi!"

Ông cụ kia cúi người, sợ hãi đứng bên tường, không dám nói gì, cũng không dám phản kháng.

"Giang Vệ Quốc, ông vẫn chưa chịu dậy à!"

Nữ y tá đánh người kia, đáng dấp khoảng 40 tuổi, đi đến kéo một cụ ông khác đang nằm cuộn tròn ở trên giường.

Cụ ông nói: "Mỗi ngày đều dậy sớm như vậy, vẫn chưa tỉnh ngủ được."

"Ông còn chưa tỉnh ngủ đúng không, được lắm, tôi sẽ có biện pháp làm ông phải tỉnh!" Mụ y tá kia cầm một cái dép trên mặt đất, đập tới tấp lên đầu ông cụ.

"Ôi, ôi!"

Ông cụ bị đánh kêu to: "Các người sẽ gặp phải báo ứng, rồi sẽ có một ngày về già các người cũng sẽ bị đối xử như thế!"

"Lão già sống dai như đĩa này, thật là phiền phức, xem ra hôm nay tôi phải dạy dỗ ông thật tốt mới được!"

Khương Nghiên giận đến mức tay cầm máy ảnh phát run.

"Thật là quá đáng!" Vương Hoài Xuân không nhịn được: "Chúng ta có xông vào không."

"Xông vào cũng vô dụng." Khương Nghiên quay đầu lại nói: "Mau báo cảnh sát đi."

Vân Thái cũng nói: "Đúng, trước tiên phải báo cảnh sát đã, chờ cảnh sát tới xử lý, chúng ta mới lấy bằng chứng."

Vương Hoài Xuân cầm điện thoại, chạy đến dưới tầng cây đối diện báo cảnh sát.

Khương Nghiên chống máy ảnh lên, nhắm ngay cảnh tượng trong cửa sổ. Bây giờ sắc trời còn tối, người trong phòng cũng không chú ý tới động tĩnh ngoài cửa sổ.

Trong phòng, sau khi y tá thô bạo kéo cụ ông ra khỏi giường, liền chỉ huy bọn họ tự quét dọn căn phòng của mình, động tác của cụ ông nào hơi chậm chạp hoặc là tỏ thái độ không vừa lòng, y tá sẽ trực tiếp mắng xối xả.

Vào ngay lúc này, chỉ nghe thấy một giọng nam cách đó không xa truyền đến: "Các người đang làm gì vậy!"

Khương Nghiên quay đầu lại, thấy có mấy người đàn ông đang đi đến chỗ các cô.

Vân Thái có chút sợ hãi: "Chị ơi, em bị phát hiện rồi!"

Vương Hoài Xuân vội vàng tháo máy ảnh ôm vào trong ngực, lùi về phía sau hai bước, rất sợ sệt: "Làm sao bây giờ hả chị."

Khương Nghiên vẫn bình tĩnh: "Đừng sợ, cảnh sát sắp tới rồi, bọn họ không dám làm gì với chúng ta đâu!"

Hết chương 14

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

15. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 15: Không Đau

Phía chân trời thấp thoáng hiện ra những tia sáng nhạt, xung quanh tòa nhà được phủ lên một lớp sáng dịu dịu.

Mấy tên đàn ông kia hùng hổ đi về phía bọn Khương Nghiên.

"Bọn mày là ai?" Trong tay tên thủ lĩnh cầm một cây gậy sắt, hung ác nói: "Ở chỗ này làm gì!"

Vân Thái sợ đến mức phát khóc, liên tục co rúm sau lưng Khương Nghiên. Vương Hoài Xuân còn đang gắng gượng che chắn ở phía trước, nhưng nhìn ra được, cậu ta cũng sợ, dù sao cũng là sinh viên đại học mới vào đời, chưa từng trải qua chuyện kích thích như vậy.

Khương Nghiên đứng ra nói: "Chúng tôi là phóng viên."

Vừa nghe đến hai chữ phóng viên, sắc mặt mấy tên kia liền thay đổi, tên thủ lĩnh đeo kính nói: "Bọn mày chụp cái gì, cho tao nhìn một chút."

Khương Nghiên nhìn về phía Vương Hoài Xuân: "Đừng cho anh ta xem."

Vương Hoài Xuân nghe vậy, vội vàng bảo vệ máy ảnh lùi về phía sau mấy bước.

"Bọn mày dám xâm phạm quyền riêng tư." Tên cầm gậy uy hiếp nói: "Phải xóa hết nội dung vừa quay chụp cho tao!"

Vương Hoài Xuân ra vẻ thanh thản nói: "Pháp luật đã quy định rồi, phóng viên chúng tôi có quyền được tự quay chụp lấy bằng chứng ở nơi công cộng."

"Đây không phải là nơi công cộng, đây là viện dưỡng lão, chúng mày chưa có sự cho phép của bọn tao, một mình tự ý quay chụp, xâm phạm quyền riêng tư của người già."

Vân Thái vừa sợ vừa tức giận, run sợ nói: "Anh còn dám nói xâm phạm quyền riêng tư của các cụ, rõ ràng là các người ngược đãi người già, chúng tôi muốn đưa viện dưỡng lão lòng dạ thâm hiểm này ra ngoài ánh sáng!"

Khương Nghiên vội vàng kéo Vân Thái, bây giờ nói như vậy, chỉ thêm chọc giận đối phương, tốt nhất chính là theo chân bọn họ kéo dài thời gian, chờ cảnh sát đến đây.

Cô hỏi: "Các cụ trong viện dưỡng lão của mấy người, đều dậy sớm như thế à?"

Tên kia nói: "Người già khó ngủ, dậy sớm, có vấn đề gì không?"

"Các cụ tự nguyện dậy sớm như vậy?"

"Mày quản bọn họ tự nguyện hay không làm cái khỉ gió gì, bớt hỏi vớ vẩn đi, mau giao máy ảnh ra đây."

Mấy tên kia tiến lên cướp đoạt, Vương Hoài Xuân liều chết bảo vệ máy ảnh: "Đừng ra tay! Các người làm như vậy, là trái pháp luật đấy!"

Có không ít cụ ông nhoài người trên bệ cửa sổ, ngó đầu ra ngoài nhìn, trong ánh mắt mang theo sự căng thẳng và lo âu.

Khương Nghiên ôm chặt máy ảnh trong tay, những cái này đều là bằng chứng, tuyệt đối không thể đưa cho bọn họ.

Cách cô rất gần có một tên đã chạy tới, kéo thắt lưng của Khương Nghiên, cướp lấy máy ảnh trong tay cô.

Những năm gần đây Khương Nghiên nán lại trên chiến trường Trung Đông bom bay tán loạn, cơ thể cũng coi như nhanh nhẹn, trực tiếp thoát khỏi tay tên đàn ông kia, ôm máy ảnh, chạy đến cửa sau.

"Ngăn anh ta lại! Bảo vệ! Ngăn bọn họ lại!"

Phía trước có mấy người đàn ông mặc quần áo giống bảo vệ chạy đến, một tay ngăn Khương Nghiên rồi kéo lại, cướp máy ảnh trong tay cô.

Khương Nghiên bị xô đẩy té ngã trên mặt đất, cô dùng cơ thể gắt gao bảo vệ máy ảnh, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: tuyệt đối, tuyệt đối không thể để cho bọn họ lấy được máy ảnh!

Trời dần sáng lên, ngoài cửa lớn đột nhiên truyền đến tiếng còi xe cảnh sát. Mấy phút sau, một nhóm người mặc đồng phục cảnh sát nhân dân nhanh chóng vọt vào trong viện dưỡng lão.

"Dừng tay lại!"

"Cảnh sát đây, không cho phép nhúc nhích! Tay ôm đầu, ngồi xổm xuống!"

Khương Nghiên gục trên mặt đất, tóc tai tán loạn, chặt vật không chịu được.

Huyệt thái dương của cô đập thành thịch, mặt đỏ bừng, tay còn ôm thật chặt máy ảnh, tựa như một con rắn, chỉ quấn quanh lấy con mồi của mình, ai muốn đến cướp, cắn chết anh ta!

"Chị Khương, chị không sao chứ!" Vân Thái chạy tới đỡ Khương Nghiên dậy.

"Không có chuyện gì đâu." Khương Nghiên vỗ vỗ vạt áo dính bụi, kiểm tra máy ảnh, may là không có hỏng hóc gì, cô nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

"Chị dâu, tại sao là chị?" Tiểu Ưông mặc đồng phục tinh thần phấn chấn, chạy chậm tới đây, vẻ mặt kinh ngạc: "Là chị báo cảnh sát à?"

Khương Nghiên gật đầu, quét qua mấy đồng chí mặc đồng phục cảnh sát nhân dân: "Các anh đến rất kịp thời, cảm ơn nhé."

Tiểu Ưông biết cô đang tìm ai, cậu gãi gãi đầu: "Hôm nay đội trưởng Lục nghỉ phép rồi."

Khương Nghiên nhận khăn ướt mà Vân Thái đưa tới, lau mặt một chút, thờ ơ nói: "Có ai hỏi anh ấy đâu."

Mấy tên gây chuyện ở viện dưỡng lão đều đã bị cảnh sát chế chụ, viện trưởng vội vã chạy ra, nói chuyện với cảnh sát: "Ôi, các người không thể như vậy được, quấy rầy đến các cụ, các người phải chịu trách nhiệm!"

Cảnh sát đến, Khương Nghiên bớt lo lắng, hét với Vương Hoài Xuân: "Hoài Xuân, cầm máy ảnh lên, tiếp tục chụp."

Wương Hoài Xuân cũng rất phấn chấn, vội vàng nói: "Vâng!"

Bây giờ là thời cơ tốt nhất, cô nhất định phải đào được tất cả những bí mật đen tối trong viện dưỡng lão này, tất cả tội ác thối nát chưa lộ ra ngoài ánh sáng, hôm nay phải đưa ra trước ánh mặt trời.

"Chị, đầu gối chị chảy máu rồi." Vân Thái kinh hãi.

Lúc này Khương Nghiên mới chú ý tới, đầu gối chân trái bị cọ sát, máu tươi dọc theo bắp chân, như con giun chảy xuống.

"Rách chút da thôi, không có chuyện gì đâu." Khương Nghiên cũng không thèm để ý, dùng khăn giấy lau vết máu đang chảy xuống.

Trước kia ở chiến khu, vết thương lớn nhỏ nặng nhẹ nhiều vô kể, chút rách da này chẳng nhằm nhò gì, phỏng vấn quan trọng hơn.

Cô để Vương Hoài Xuân cầm máy ảnh, còn cô lấy cái micro, đi vào viện dưỡng lão, phỏng vấn các cụ.

Cảnh sát đã ở đây, viện trưởng không có cách nào ngăn cản bọn họ, bây giờ là thời cơ tốt nhất, không được bỏ lỡ.

Trong viện dưỡng lão, các cụ ông người đến trước kẻ đến sau tranh nhau tố cáo, ông một lời tôi một miệng, một lời tức giận nhanh chóng tiết lộ.

"Đồng chí phóng viên, đồng chí cảnh sát, đám người này không phải là người!"

"Mỗi ngày bọn chúng cho chỉ cho chúng tôi bốn năm phút để rời giường, bắt chúng tôi quét dọn vệ sinh, không đứng lên sẽ bị đánh!"

"Bọn chúng tát tới tấp, còn dùng kim để chọc."

"Thức ăn cung cấp cho chúng tôi mỗi ngày, đến heo cũng không muốn ăn."

"Tháng trước lão Chu muốn nhảy lầu tự sát, bị bọn chúng phát hiện, nhốt trong phòng hai tháng, lúc đi ra, đã mắc bệnh tâm thần rồi."

Khương Nghiên từng nghe ngóng, các cụ trong viện dưỡng lão, rất nhiều người cô độc, hoặc do con cái ở vùng khác, ngày lễ tết cũng không

về nhà, nghĩ rằng đưa các cụ đến viện dưỡng lão thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp, không biết, chính họ đã gửi bố mẹ vào động ma quỷ.

"Cụ không nên gấp gáp, từ từ nói thôi ạ." Khương Nghiên động viên một cụ bà khóc không thành tiếng bên cạnh: "Cụ đừng sợ, đã không có chuyện gì rồi."

Nhưng đúng lúc này, không biết là ai lại kéo cổ tay của cô, lôi kéo cô ra bên ngoài.

Khương Nghiên quay đầu lại, thấy Lục Lãm đang mặc thường phục, sắc mặt lạnh tanh như Tu La Diêm Vương.

"Tại sao anh..."

Khương Nghiên còn chưa kịp nói chuyện, Lục Lãm trực tiếp lấy bút ghi âm trong tay cô, nhét vào túi áo của Vương Hoài Xuân.

"Ồi, em còn chưa phỏng vấn xong mà!"

Lục Lãm khiêng Khương Nghiên lên bả vai, nổi giận hùng hùng đi ra ngoài.

Lại khiêng!

Khương Nghiên bị anh lắc lư đến khó chịu, dấm dấm lưng của anh: "Anh thả em xuống."

Nhiều người như vậy, xấu hổ chết mất.

Lục Lãm khiêng cô ra khỏi viện dưỡng lão, Tiểu Ưông vội vàng chạy tới: "Đội trưởng Lục, anh bắt nhầm rồi, đây không phải là người xấu, đây là đồng chí phóng viên mà."

Khương Nghiên bị Lục Lãm khiêng trên bả vai, nói chuyện cũng ngắt giọng, đứt quãng: "Ông Nhi, đầu năm nay, cảnh sát các cậu, đều, đều thô bạo như vậy à?"

Tiểu Ưông cười nói: "Không phải vậy, chúng tôi đối xử với quần chúng nhân dân, đều rất dịu dàng nho nhã lễ độ."

"Tôi muốn báo cáo, Lục Lãm, em muốn báo cáo anh!"

Lục Lãm không để ý đến sự phản kháng của Khương Nghiên, khiêng cô vào xe cảnh sát, đặt lên ghế, trầm giọng nói: "Ông, tìm cho tôi một hộp y tế."

"Được được."

Ánh dương từ phía đông từ từ dâng lên, hào quang tầng tầng lớp lớp kéo đến, đánh thức thành phố đang say ngủ.

Trong xe, ánh sáng có chút tối tăm. Trong bầu không khí, lại có sự trong lành của sớm mai.

Khương Nghiên ngoan ngoãn ngồi trên ghế, Lục Lãm nửa quỳ trước mặt cô, kiểm tra vết thương trên đầu gối của cô.

Lúc trước còn không cảm thấy có gì đáng sợ, nhưng bây giờ máu chảy nhiều, nửa chân đều là vết máu, quả thực là có chút dọa người.

Lục Lãm như vừa mới bước ra khỏi tủ lạnh, cả khuôn mặt đều cứng ngắt, nhếch môi, không nói một lời.

"Xoạt."

Anh thô bạo xé rách tất chân của cô, thuận tay tháo giày cao gót trên chân cô xuống.

"Wolford (1), đây là đôi tất mà em thích nhất đấy." Tay cô nhẹ nhàng xoa một... cái chân khác, giọng hơi khàn khàn, gọi cảm vô cùng.

"Anh lại đem nó... Xé hỏng."

Lục Lãm lúc này căn bản chẳng quan tâm Khương Nghiên phô trương quyến rũ anh, anh lau đơn giản xung quanh miệng vết thương cho cô, sau đó bôi thuốc, đầu cũng không thèm ngẩng.

Thấy Lục Lãm không để ý đến mình, cô dựa lưng vào ghế, miễn cưỡng hỏi: "Nghe nói anh đang nghỉ phép."

Lục Lãm vẫn luôn im lặng không nói lời nào.

Bột thuốc trắng Vân Nam rơi xuống đầu gối máu thịt lẫn lộn của Khương Nghiên, Khương Nghiên "A" một tiếng, chân không kìm được rụt lại.

"Đau à?" Cuối cùng anh không nhịn được mà mở miệng.

Khương Nghiên không nói gì, trong lòng lại không khỏi đau xót.

Bàn tay vừa thô vừa ấm áp của anh, nhẹ nhàng cầm chân cô, khẽ rắc bột thuốc trắng Vân Nam (2) lên miệng vết thương của cô, vừa nhẹ nhàng thổi thổi, từng làn gió êm dịu, phủ lên trên vết thương, rất mát mẻ.

Cô sợ đau, trước kia gọt táo cho anh, ngón tay không cẩn thận bị lưỡi dao sắc bén cửa vào, cô sẽ hét lên, còn phải nặn ra hai giọt nước mắt, làm nũng với anh, muốn anh dụ dỗ, muốn anh thổi một chút.

Tiểu thư nhà giàu được nuông chiều từ bé, mềm mại mịn màng, không thể tùy tiện va chạm.

Nghĩ đến vừa rồi cô hồn nhiên không phát hiện ra vết thương chảy máu, còn đang liều mạng vì công việc, phỏng vấn để viết báo.

Ba năm này, làm thế nào mà cô đi qua được, Lục Lãm không dám nghĩ.

Chỉ có một lần, anh tìm kiếm các tin tức quốc tế mà cô đã viết. Trước ống kính cô mặc áo khoác rộng màu đen, đứng trên một tòa nhà đổ nát, viết về vụ ném bom lớn vừa mới xảy ra.

Phía sau là bầu trời bao la, mấy chiếc máy bay chiến đấu âm ỉ bay qua, quăng xuống vài quả bom, phát nổ phía sau cách đó không xa, rung chấn xuyên qua máy ảnh, chuyển tải rõ ràng đến trái tim anh.

Từ nay về sau, anh không dám nhìn nữa, cũng không dám suy nghĩ.

"Tối hôm qua không phải cô nói ở nhà sao?" Lục Lãm chủ động nói chuyện, phân tán lực chú ý của cô.

"Lừa anh thôi." Khương Nghiên nói.

"Tôi không thích người khác lừa dối tôi."

"Chỉ nói dối với anh."

Lục Lãm dùng bông tẩm cồn, lau sạch vết máu dính trên bắp chân cô, giở tròng xấu, nhẹ nhàng chạm vào vết thương của cô, cố ý hỏi: "Vết thương xử lý xong rồi, còn đau không?"

Khương Nghiên thở hắt ra, nhìn ra ngoài cửa sổ, cố chấp nói: "Không đau."

"Không đau, vậy cô khóc làm gì."

Lục Lãm nhìn giọt nước mắt ấm áp rơi xuống mu bàn tay anh, tim thắt chặt.

Khương Nghiên giấu mặt đi, ngực phập phồng, hít vào gấp gáp, thở không ra hơi.

Không vì gì khác.

Chỉ là thấy anh, trong lòng đột nhiên tủi thân.

Những năm gần đây, cô đã khóc rất nhiều lần, nhưng không một lần nào khóc trước mặt Lục Lãm.

Cô không muốn dùng nước mắt để níu kéo trái tim đàn ông, chỉ có người phụ nữ vô dụng mới làm loại chuyện này.

Nhưng, cô không nhịn được.

Một lúc sau, Lục Lãm thở dài, dịu dàng nói: "Tôi thôi thêm cho cô một lát nhé."

Hết chương 15

(1): Wolford là một thương hiệu tất chân sang chảnh khá nổi tiếng.

(2): Bột thuốc trắng Vân Nam là một loại thuốc bột nổi tiếng được bác sĩ đông y Khúc Hoán Dương người Vân Nam sáng chế bằng thảo mộc và dược liệu quý vào năm 1902. Thuốc rắc trực tiếp lên miệng vết thương, có công dụng làm giảm ứ máu, thúc đẩy lưu thông máu, giảm đau, giải độc, chống viêm, tiêu sưng. (Nguồn Baidu)

Lời editor: Mặc dù truyện không ngược, bạn Nghiên lưu manh, anh Lục Lục ngạo kiều, Tiểu Ưông đáng yêu làm tim tớ tan chảy, nhưng đôi khi tớ đọc lại cảm thấy rất day dứt. Không biết có ai có cùng cảm giác này với tớ không ạ T.T

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

16. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 16: Chung Tình

Sau khi sự việc viện dưỡng lão Bình Sơn bạo hành người già bị lan truyền ra ngoài, chính phủ thành phố Giang Thành lập tức thành lập tổ điều tra xử lý, yêu cầu mau chóng xét xử sự việc y tá của viện dưỡng lão Bình Sơn hành hạ người già.

Mấy người y tá có liên quan bao gồm viện trưởng cũng bị cảnh sát bắt tạm giam, các cụ già trong viện, cũng được thu xếp ổn thỏa đến các viện dưỡng lão khác của Giang Thành.

Sự kiện này đã làm dấy lên sự phẫn nộ của cư dân mạng trên Internet, nhất là tấm ảnh phóng viên phục kích trong viện dưỡng lão vào ban đêm, sau đó lại là đoạn video tranh chấp với nhân viên của viện dưỡng lão, tràn lan trên mạng, cư dân mạng lên án thậm chí tức giận mắng chửi y tá làm trong viện dưỡng lão, đối với việc Khương Nghiên anh dũng làm việc lớn liều mình call điện thoại, họ gọi cô là lương tâm của giới phóng viên tin tức.

Tổng biên tập cho Khương Nghiên được nghỉ phép mấy ngày, để cô dưỡng thương cho tốt.

Vết rách trên đầu gối Khương Nghiên, mặc quần dài thay váy vóc. Mỗi ngày căn bản cô không muốn ra cửa, cũng không có ý định ngây ngốc một mình, nên định đến nhà bố mẹ ở mấy ngày.

Ban đầu Khương Nghiên định tới chơi vài ngày với Mễ Nặc, lại không nghĩ đến bố mẹ đã đăng ký cho Mễ Nặc học tiểu học. Kế hoạch ban đầu của Khương Nghiên là để Mễ Nặc thích ứng một chút với môi trường ở Trung Quốc trước, sau đó mới đăng ký cho bé đi học, nhưng ý của bố cô, là hy vọng đứa trẻ đi học sớm một chút, dù sao trước đây bé đã không được học hành cẩn thận, bây giờ trở về, không thể thua trên vạch xuất phát.

Khương gia có yêu cầu nghiêm khắc với con cái từ nhỏ, dù sao sản nghiệp trong nhà lớn như thế, vẫn chờ hai đứa con có một tương lai sáng lạn, có thể tiếp tục phát triển kinh doanh trong thời gian dài.

Nhưng tình trạng thực tế lại là, hai chị em Khương gia không có hứng thú đối với việc làm ăn, Khương Nghiên thi vào truyền thông, làm nghề phóng viên tin tức, mà Khương Trọng Thần trong những năm tháng học cấp hai, sống trong ánh hào quang của anh rể Lục Lẫm, ý chí hừng hực một lời nhiệt huyết thi vào học viện cảnh sát Giang Thành.

Khi đó Khương Trọng Thần có khí chất yếu ớt nhợt nhạt, lúc nào cũng u buồn, không có hứng thú với bất kì chuyện gì, mang theo nỗi buồn của quý tộc cuối thế kỷ, cơ thể ốm yếu bệnh tật.

Sau này Khương Nghiên để Lục Lẫm và cậu tiếp xúc nhiều với nhau, chỉ cần Lục Lẫm có ngày nghỉ phép, sẽ đưa Khương Trọng Thần đến sân vận động rèn luyện thể hình, còn dạy cậu đấu vật và võ thuật, dẫn cậu đến thăm nghĩa trang liệt sĩ, quanh năm suốt tháng, biến cậu thiếu niên yếu ớt thành người đàn ông cường tráng khỏe mạnh.

Lúc còn trẻ, luôn có thần tượng để mình lấy gương noi theo, khi đó, người mà Khương Trọng Thần sùng bái nhất chính là Lục Lẫm, mở miệng một tiếng anh rể, động một tí cũng anh rể, dù bây giờ nhớ lại, cũng đủ sưởi ấm những năm tháng còn lại.

"Chờ chị em tốt nghiệp, anh sẽ cho em một người anh rể thật sự."

Anh đã từng nói như vậy.

Khi đó, thật tốt biết bao.

Ai có thể ngờ tới chuyện sau này.

Số phận không phải rất thích đùa giỡn con người sao?

Có một số việc, thật sự không dám nghĩ lại.

Khương Nghiên nằm thẳng cẳng trên ghế sa lon, Mạnh Như cầm một quyển sách dạy nấu ăn từ trong phòng đi ra, rẽ vào phòng bếp.

Mạnh Như rất thích nấu nướng, bình thường không có việc gì sẽ ở nhà làm bánh ngọt, trải qua nhiều năm chuyên tâm học hỏi, tay nghề của bà càng ngày càng cao, làm được rất nhiều món phức tạp, hoàn toàn có thể sánh ngang với đầu bếp nhà hàng.

Một trai một gái, hợp thành một chữ tốt (1), Mạnh Như đã sống những năm tháng tình lặng mà tốt đẹp.

Bà không mong Khương Nghiên làm phóng viên, suốt ngày bôn ba bên ngoài, vì điều tra tin tức, thức đêm ngồi xõm trông ngóng, chạy bản thảo, còn thường xuyên gặp phải những tình huống nguy hiểm khó lường...Đây dường như không phải đáng vẽ nên có của một người con gái.

Đáng vẽ tiêu chuẩn của một người con gái trong mắt Mạnh Như, phải yên tĩnh như hoa ngọc lan, nở rộ dưới ánh nắng mặt trời; ngày mưa, lại như thơ như họa, là một cô gái tử đinh hương bước ra từ tranh Giang Nam với một chiếc ô giấy.

Nhưng, sự thật với suy nghĩ trong lòng Mạnh Như, hoàn toàn trái ngược.

Con trai lại sắm vai một hoàng tử tử đình hương mềm mại yếu đuối, trong khi cậu buồn sầu như ngọn gió giọt mưa mùa thu, thì con gái của bà mỗi ngày trèo tường học viện cảnh sát nhà người ta, theo đuổi bằng được học trò giỏi nhà người ta.

Mạnh Như thật đau lòng.

Bây giờ hai đứa cũng lớn cả rồi, bà định mặc kệ, dù sao, cũng không quản lý được, đường đời, bọn nhỏ phải tự mình đi.

Muốn sống thành loại người gì, cũng do chính bọn nhỏ lựa chọn.

"A Tể, mẹ làm crepe xoài nghìn lớp và bánh trứng, con mang cho A Đoan đi."

Mạnh Như là người con gái Giang Nam, nói chuyện rất uyển chuyển, cười nhỏ nhẹ, A Tể là biệt danh của Khương Nghiên, A Đoan là Khương Trọng Thần.

Khương Nghiên đặt quyển sách 《 Người đi bộ kiểu Nhật 》 xuống, thong thả giơ chân lên, để Mạnh Như nhìn thấy băng dán trên đầu gối mình.

"Người tàn tật mức độ tám đây!"

"Con tiện đường mang cho nó đi."

"Tiện đường đến tận sân thứ ba à." Khương Nghiên đứng dậy tập tễnh đến cạnh bàn, cầm một miếng crepe xoài nghìn lớp thơm nức lên ném vào miệng: "Đoan Nhi là con ruột, còn con nhất định là con nuôi."

Mạnh Như vỗ nhẹ lên tay cô, khiển trách: "Rửa tay đi!"

"Hi hi." Khương Nghiên rửa tay, cầm điện thoại gọi cho Khương Trọng Thần: "Mẹ làm cho em bánh crepe nghìn tầng đấy."

"Vị gì?"

"Vị... Sầu riêng." Khương Nghiên quyết đoán đổi lời.

Khương Trọng Thần hừ một tiếng ghét bỏ, nói: "Đại hội thể thao của thành phố đang tổ chức ở trường em, rất nhiều người, chân chị không tiện, đừng đến."

Khương Nghiên cảm động quá đi, may còn có thằng em biết thương chị!

"Được rồi, không có chuyện gì thì chị ăn giúp em đi nhé."

Khương Nghiên cười nhả như khi, nằm ườn ra ghế sa lon tám chuyện với cậu: "Đại hội thể thao thành phố à, có những ai? Em có tham gia không?"

"Em đăng ký rồi, ừm, có bộ văn hóa, bộ công nhân viên chức giáo dục, đúng rồi, còn có cả đội cảnh sát thành phố cũng đến, rất náo nhiệt."

Tay cầm bánh crepe nghìn tầng của Khương Nghiên hơi dừng lại.

Hai phút sau, cô tập tễnh đi đến cửa phòng bếp, ôm lấy cánh tay Mạnh Như làm nũng: "Mẹ, không phải ruột thịt mà mẹ còn nuôi con lớn như vậy thật là vất vả, A Tể quyết định làm tròn chức vụ của con gái nuôi, cùng mẹ học làm bánh ngọt."

Mạnh Như thờ ơ: "Con lại định giở trò gì thế."

Khương Nghiên buộc tạp dề, mở vòi nước, rào rào, xả nước rửa tay: "Thình thoảng, con cũng phải thực nữ một chút đúng không mẹ?"

Con gái chủ động đòi học làm bánh ngọt, Mạnh Như tất nhiên rất vui lòng, dọn dẹp nhà bếp, kiên nhẫn hướng dẫn cho cô từng công đoạn.

Trứng gà trộn với đường và bột mì, đổ vào khuôn, cán đều thành lớp mỏng, xoài cắt thành từng lát, bơ đánh đường, xếp từng tầng một.

Mạnh Như nói rất tỉ mỉ, Khương Nghiên cũng học rất chăm chú, tự tay làm, bàn tay khéo léo có thể nắm bắt được từng kích thước độ dày mỏng, cuối cùng cũng cho ra lò một cái bánh crepe xoài nghìn tầng mặc dù không đẹp bằng Mạnh Như, tay nghề non nớt, có thể nhìn ra đây là do người mới làm.

Nhưng hương vị lại khá tốt.

Có thể coi đạt tiêu chuẩn.

Khương Nghiên đóng gói kỹ hai phần bánh crepe xoài nghìn tầng, bay ra cửa: "Con mang bánh ngọt cho con ruot của mẹ đây."

Mạnh Như ra cửa chào: "Đi chậm thôi, không phải đang tàn tật mức độ tám à!"

Hôm nay tinh thần cô rất sáng khoái, ấm áp vui vẻ, rặng mơ đỏ ven đường mơ màng ngủ gật, đất đá vun vọt trái dài.

Hôm nay trường tổ chức đại hội thể thao, có không ít người đến, nên bảo vệ cổng chính cũng không kiểm tra giấy tờ, nhìn dáng dấp giống học sinh, đều cho vào.

Khương Nghiên mặc váy trắng và giày thể thao, trông có phần trẻ trung năng động, dáng người cô mảnh mai, không khác nhiều so với mấy bạn học nữ trẻ tuổi bên cạnh, bảo vệ không hỏi một tiếng, để cô đi vào.

Học viện cảnh sát Giang Thành là trường cũ của Lục Lâm, cô đã gặp anh ở đây, Khương Nghiên nhìn một cái liền đặt anh vào tầm ngắm.

Cũng chưa nói đến cái gì mà vừa gặp đã yêu, Khương Nghiên chỉ cảm thấy anh rất đẹp trai, vô cùng đẹp trai, đẹp trai đến mức không tưởng.

Vì phần giá trị nhan sắc này, Khương Nghiên bắt đầu theo đuổi anh.

Vậy cô bắt đầu sa chân hăm sâu vào vùng bùn từ khi nào?

Hình như là vào một ngày trời mưa, anh đứng nghiêm chào cô: "Trung với tổ quốc, trung với nhân dân, cũng trung với bạn gái!"

Đây là vào ngày sinh nhật thứ hai mươi một của cô, Lục Lãm tặng cho cô một niềm vui bất ngờ.

Lúc đó, toàn bộ con trai trên sân tập đều vây quanh cười, cười đến gãy lưng.

Anh nghiêm trang, nét mặt nghiêm túc, giống như đang báo cáo lên lãnh đạo, báo cáo với nhân dân.

Khương Nghiên đỏ mặt, xấu hổ chết mất.

Bắt đầu từ khi đó, người chừng chặc như Lục Lãm, lại làm trò trước mặt bạn bè và thầy giáo, ôm cô hôn hơn mười phút đồng hồ.

Khương Nghiên đi trong sân trường giữa tháng mười, gió mát ôn hòa.

Trở lại chốn cũ, nỗi buồn trong lòng dần dần dâng lên, những kỉ niệm ngọt ngào thời trẻ nhẹ bay trong gió.

Học viện cảnh sát có rất nhiều sân huấn luyện, phân bố ở nhiều khu vực trong trường học, Khương Nghiên kéo cái chân trái tập tễnh, tìm kiếm bên này một chút, lại nhìn bên kia một chút.

Khương Trọng Thần nói, công nhân viên chức và ban lãnh đạo các bộ trong thành phố cũng muốn tham gia đại hội thể thao, người đến không ít, đội cảnh sát cũng có người, về phần Lục Lâm có đến hay không, thật sự không rõ lắm.

Cô đi đến ghế gỗ bên vườn hoa ngồi nghỉ một lát.

Con đường với vườn cỏ xanh biếc, có mấy người mặc cảnh phục chạy qua chỗ Khương Nghiên, tay áo xắn lên cánh tay, mặt ửng hồng, như những đám mây râm hồng lúc hoàng hôn.

"Người sắp thẳng chạy hai nghìn mét, nghe nói là học trưởng."

"Đội cảnh sát, hơn nửa xuất thân từ học viện của chúng ta đấy."

Khương Nghiên giữ bình tĩnh, đi theo bọn họ.

Sân vận động số ba, toàn người là người, tiếng reo hò cổ vũ vang dội. Khương Nghiên kéo một cái chân què, khó khăn chen chúc vào trong đám đông.

"Làm ơn nhường một chút, nhường một chút, người tàn tật đây!"

Khương Nghiên rất vất vả mới chen lên hàng một giữa đám đông.

Trên vòng chạy xanh biếc, đúng lúc thấy bóng dáng của một cậu thanh niên bay vút qua như gió.

Từng thí sinh hùng hực khí thế trước phần chạy nước rút hai nghìn mét, Khương Nghiên nhìn qua toàn bộ sân vận động, vẫn không thấy bóng dáng người yêu của cô!

Nhưng dù sao cũng có người của đội cảnh sát đến tranh tài, mặc dù cô không nhớ ra tên, nhưng vẫn nhận ra một số gương mặt quen thuộc.

Khương Nghiên reo hò cổ vũ anh ta cố lên.

Bây giờ chính là thời điểm quan trọng nhất của phần chạy nước rút, mọi người xung quanh như cơn sóng tuôn trào mạnh mẽ lao đến, chuẩn bị chào đón người về đích đầu tiên.

"Đừng chen chúc, đừng... Đừng chen chúc."

Khương Nghiên như phiến lá nhỏ trôi trong cơn sóng hỗn loạn, nước chảy bèo trôi, chân đứng không vững, lảo đảo bước lên trước mấy bước, suýt nữa ngã nhào lên mặt đất.

Ngay vào lúc này, cổ tay của cô bị một đôi bàn tay có lực mà ấm áp nắm chặt.

Khương Nghiên không kịp đề phòng, quay đầu lại.

Áo thể thao màu đỏ dưới ánh mặt trời rất chói mắt, trán anh dính mồ hôi, tóc tai ướt sũng, vầng trán trước sau như một lạnh nhạt.

Lục Lãm.

Hóa ra anh đang ở đây.

Trong chốc lát Khương Nghiên như được trở về thời niên thiếu, thiếu niên Lục Lãm cũng đỏ như vậy, ở trong lòng của cô đỏ thành màu máu chu sa.

"Anh Lục Lục..."

Âm tiết còn chưa nói hoàn chỉnh, đám người lại chen lấn, cô bị ai đó đẩy mạnh một cái, mạnh mẽ va vào lồng ngực cứng rắn của Lục Lãm.

Cơ thể của anh rất nóng, hơi nóng sau khi vận động còn chưa giải nhiệt.

Còn có chút mùi vị, mùi vị đặc biệt của đàn ông.

Khương Nghiên thuận tiện giở trò xấu tựa vào trong ngực của anh, hai tay ôm lấy bờ vai của anh.

"Ôi lại chen chúc!" Cô như cây tầm gửi, dính sát lên người của anh.

Lục Lãm hít thở trì trệ, phả vào mặt của cô, Khương Nghiên đỏ mặt không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Phút chốc, anh ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng nhấc cô lên, giống như nhấc một chú gà con, mang ra khỏi đám đông.

Hết chương 16

(1): Trong bộ chữ TQ, nam là 子 nữ là 女, ghép lại thành 好 nghĩa là tốt.

Lời editor: Đọc truyện này tớ đã rút ra được một chân lý, muốn theo đuổi trai đẹp thì mặt phải dày:v

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

17. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 17: Bánh Ngọt

Tòa nhà dạy học xây theo kiến trúc thập niên 90, ngói đen tường trắng, mặt tường dầm mưa dãi nắng, đã sớm hiện lên dấu vết năm tháng. Có tia sáng từ cửa sổ nhỏ cuối hành lang chiếu vào, bụi mù tung bay trong ánh mặt trời.

Khương Nghiên ngồi trên bậc thang thứ hai trước cửa tòa nhà dạy học, hơi cúi đầu, khóe miệng chứa ý cười.

Lục Lâm đứng bên cạnh, rút một điều thuốc ra.

Anh nghiện thuốc lá nặng hơn so với trước kia.

"Em trai của em có tham gia tranh tài đấy."

Khương Nghiên ngẩng đầu nhìn anh, bộ quần áo thể thao khắc họa lên thân hình cao to của anh, hình như kích cỡ không vừa, hơi chật, hiện ra đường cong mạnh mẽ gợi cảm.

Ánh mặt trời hắt vào sườn mặt anh, phối hợp vạch ra đường nét rõ ràng.

Anh dập tàn thuốc, thờ ơ "Ừ" một tiếng.

"Em đến đây cổ vũ cho nó." Khương Nghiên nói năng cẩn thận, cố tình giải thích cho anh.

"Thằng bé không có trong đội ngũ thi đấu của đội cảnh sát." Lục Lầm vạch trần cái cớ của cô: "Hình như cô đi nhầm sân rồi."

Khương Nghiên cúi đầu nhìn mũi chân của mình, buồn bã không nói lời nào.

Thật biết bắt nạt người khác.

"Để tôi đi gọi Khương Trọng Thần cho cô."

Vườn hoa bên cạnh trồng hai cây hoa tử đằng, nhìn qua cành lá rất sum xuê, có một cành tử đằng vươn ra ngoài, nhẹ nhàng ôm Lục Lầm.

Không biết tử đằng còn quấn thực vật nào khác không, thật biết khiêu khích người.

Tìm kiếm ống tay áo của anh, tựa như giữ lại.

Khương Nghiên hít sâu một hơi, nói: "Anh còn nhớ nơi này không."

"Không nhớ rõ."

Lục Lầm nói lời này rất nhanh, cũng rất quyết tuyệt.

Dù sao cũng không nhớ rõ.

Không nhớ rõ đây là nơi hai người hôn nhau lần đầu tiên, cô cũng ngồi ở chỗ đang ngồi bây giờ, ngày đó mặt trời cũng ấm áp như hôm nay, gió nhẹ phe phẩy cây tử đằng phía sau tảng đá lớn.

Anh mặc một bộ quân phục màu xanh biếc, cô mặc váy dài màu trắng, hai người thiếu niên non nớt, trên các bậc đá phủ rêu xanh sau tòa nhà dạy học, anh và cô hôn nhau đến gần nửa giờ, không ai cam lòng rời khỏi người còn lại.

Cô nắm chặt mặt anh, ngậm lấy môi dưới của anh, ngậy ngô mút vào một chút. Anh rất biết điều hé miệng ra, hai đôi môi quấn lấy nhau càng chặt hơn, càng sâu hơn, có chút ẩm ướt, phát ra tiếng mút mát rất nhỏ.

Hương vị trên người anh, tiến vào trong cơ thể của cô, khắc cốt ghi tâm.

Ánh sáng trên má hiên lóe lên, có một chú nhện nhỏ nhả tơ rủ xuống, lóng lánh trong không trung.

Năm tháng trôi đi thật nhanh, chúng ta cũng đã lớn rồi.

Lục Lãm dứt tay vào trong túi, quay lưng về phía cô.

Khương Nghiên chột bật cười, đứng lên, khập khễnh đi đến bên cạnh Lục Lãm: "Anh căng thẳng cái gì, em hỏi anh có nhớ hay không, từ đây đi đến tòa số ba như thế nào, Đoan Nhi còn đang chờ em đấy."

Đã lâu không quay lại, cô không nhớ rõ đường, dù sao đây cũng là trường của anh.

Lục Lãm chỉ chỉ con đường phía trước: "Đi về bên kia, ra khỏi vườn hoa, rẽ trái mười mét, rồi rẽ phải."

"Trí nhớ của anh Lục Lục thật tốt, vậy anh còn có nhớ, từ đây đến trường đại học truyền thông, đi như thế nào không?"

Tay Lục Lãm chỉ sang phía bên kia, phút chốc, anh thả tay xuống.

Con đường kia vào bao đêm đen gió lớn, anh leo tường trốn ra, đi đến phía trước lên ngắt một bông hoa.

"Anh nhìn đi, sao anh có thể quên được."

Lúc rời đi, Khương Nghiên nói: "Em không quên được, dĩ nhiên anh sẽ càng không thể quên."

Dù sao ban đầu, anh cũng bất chấp thích cô như thế cơ mà.

Vì tổ chức đại hội thể thao, bụng tất cả mọi người đều sôi ùng ục, trong phòng ăn náo nhiệt hơn rất nhiều so với bình thường, một hàng dài người xếp hàng.

Lục Lãm bê khay thức ăn đi ra bàn, một phần nằm bò khoai tây, một phần cải xào thịt, bốn bát cơm, đầy ắp.

Mấy đồng chí trong cục cảnh sát bên cạnh hùng hục lừa cơm, Lục Lãm mặc dù rất đói, nhưng đáng ăn vẫn từ tốn, không hề thô lỗ.

Tiểu Ưông bê khay, ngồi xuống bên cạnh Lục Lãm.

"Thật là nhớ, học trưởng Lục Lục, chúng ta lại đang cùng nhau ăn cơm tập thể rồi, chợt quay lại thời niên thiếu, em còn ngây ngô như vậy, vẫn cùng anh..."

Cậu thẹn thùng liếc anh một cái, dụi dụi mắt ra bốn phía.

Lục Lãm nổi da gà, ghét bỏ dịch sang bên phải, tiếp tục ăn cơm, không thèm để ý tới cậu.

Tiểu Ưông không chịu buông tha nói tiếp: "Khi đó, mỗi tối người ta nằm mơ đều..."

Lục Lãm rút súng, đặt lên trên bàn.

Tiểu Ưông lập tức ngậm miệng, im thin thít.

Thần linh ơi, có ai đến trường tham gia đại hội thể dục thể thao, còn mang theo súng không!

Lục Lãm tiếp tục ăn cơm, xột xoạt xột xoạt, anh tăng nhanh tốc độ.

Lúc này, Tiểu Uông lấy ra một hộp chocolate Dove, đưa cho Lục Lãm.

"Một bé đàn em khoa hình sự trình sát năm thứ ba đưa cho anh bánh ngọt này."

"Trả lại đi." Lục Lãm không thèm ngẩng đầu, tiếp tục và cơm.

Tiểu Uông lại lấy ra một hộp bánh ngọt Mousse: "Một nữ đồng chí bên cục Giáo dục nhờ em đưa cho anh, mặc dù bánh ngọt hơi ít, không đủ lấp đầy bụng, nhưng đây cũng là tâm ý của người ta."

"Trả lại đi."

Tiểu Uông gật đầu, lại lấy một hộp đựng thức ăn tinh xảo màu hồng đặt lên bàn, đặt ngay bên cái khẩu súng đen sì của anh.

"Cậu là Đô-rê-môn à?" Rốt cuộc Lục Lãm không nhịn được nữa: "Sao thu giữ nhiều đồ linh tinh vớ vẩn như thế."

"Đây là của nữ đồng chí bên ban tin tức của đài truyền hình Giang Thành." Tiểu Uông cố ý nhấn mạnh ba từ "Ban tin tức", giọng điệu dẫn đo trầm bổng: "Vị nữ đồng chí này, cố tình dặn dò em, nhất định phải mang bánh ngọt mà cô ấy đã tỉ mỉ chuẩn bị, đưa đến tay anh Lục Lãm của cô ấy."

Ánh mắt Lục Lãm rơi trên hộp đựng thức ăn màu hồng phấn, chưa kịp nói gì, Tiểu Uông đã lập tức nói: "Em biết rồi, em đi trả lại!"

Cậu vừa định cất hộp đựng thức ăn đi, tay Lục Lãm đã duỗi ra, vỗ lên cái hộp.

"Không cần đâu."

Ngăn ngủi có lực.

Một lúc sau, Tiểu Ưng đứng ngoài cửa phòng ăn, cười khi chờ Lục Lâm: "Đội trưởng Lục, nữ phóng viên ban tin tức làm bánh ngọt có ngon không?"

"Tôi làm sao biết được."

Lục Lâm lấy khăn giấy lau vết bơ trên khóe miệng, rời đi.

Xế chiều, trên sân vận động.

Khương Trọng Thần chạy chậm tại chỗ trên thảm cỏ xanh, vận động làm nóng người.

"Đừng làm nữa."

Khương Nghiên ngồi dưới bóng cây bơi sơn móng tay: "Em tranh tài môn bắn súng mà, không cần phải làm nóng người đâu."

Cô giương mắt lên nhìn, Khương Trọng Thần đang khoa chân múa tay, mà phía xa, một loạt nữ sinh đang trong độ tuổi xuân phơi phới đứng nhìn, hò hét chói tai về phía sân bắn.

"Người ta đâu có nhìn em."

Khương Trọng Thần chạy đến bên cạnh Khương Nghiên, thở hổn hển nói: "Người ta đang nhìn anh Lục Lục của chị kia kìa."

Tay Khương Nghiên run lên, sơn móng tay lệch hướng quệt lên đầu tay cô.

Cô ngẩng đầu: "Sắp bắt đầu rồi à, nhanh thế?"

"Này, chị kiểm chế chút đi." Khương Trọng Thần bám lấy bóng dáng khập khiễng của cô, đuổi theo đỡ cô: "Cẩn thận ngã bây giờ."

Trên sân bắn căn bản không có bóng dáng của Lục Lãm.

"Tên lười đảo!" Khương Nghiên thở phì phò trừng mắt với Khương Trọng Thần.

Khương Trọng Thần cười nói: "Anh Lục thi đấu xong hết từ sáng rồi, ai bảo chị lờ mờ lâu như vậy."

"Đó là chị..." Cô dừng một chút: "Đó là chị đang làm bánh ngọt cho em, nên bị chậm!"

"Em đi chuẩn bị đây." Khương Trọng Thần đỡ Khương Nghiên ngồi xuống khán đài: "Chị ngồi đây lạnh đến phát ngốc rồi à, anh Lục của chị là người bận rộn, sớm đã đi rồi."

Khương Nghiên bĩu môi, chán muốn chết ngồi trên khán đài, nhìn Khương Trọng Thần thi đấu.

Cậu đi ra đấu trường, đeo kính chuyên dụng, cầm súng, lên đạn, thao tác lưu loát.

Động tác của cậu đẹp trai ngoài dự đoán của cô.

Tài bắn súng của cậu được chính tay Lục Lãm dạy dỗ, ba phát súng đều trúng hồng tâm, cả khán đài sôi trào.

Cậu giơ lên, hướng về phía Khương Nghiên, hất cằm, cười đắc ý.

Khương Nghiên che lỗ tai, tránh giọng hét chói tai của mấy cô bé bên cạnh.

Mặc dù trong lòng Khương Nghiên tự nhủ cậu còn kém xa sư phụ của mình, nhưng làm một người chị ruột thời đại mới, cô phải giơ ngón cái lên khen ngợi cậu.

Không lâu sau, có vài nam sinh ra ngồi bên cạnh Khương Nghiên.

"Em gái nhỏ, em đến xem Khương Trọng Thần thi đấu à?"

Ôi ôi, em gái nhỏ à, kiểu xưng hô này Khương Nghiên thích.

Khương Nghiên quay đầu lại, dịu dàng nói: "Vâng."

Người cùng nói chuyện với cô là một cậu nhóc mặc áo lông màu xám tro, Lăng Đầu Thanh cao lớn cường tráng.

"Hôm nay anh đến đăng ký chậm một bước, nếu không, làm gì có sân để Khương Trọng Thần biểu diễn!"

Khương Nghiên cười nói: "Anh lợi hại như thế à."

Lăng Đầu Thanh ngồi xuống bên cạnh Khương Nghiên: "Em gái nhỏ à, Khương Trọng Thần thi đấu không có gì đẹp mắt cả, lưu số điện thoại của anh này, lần sau anh dẫn em đi xem cái gọi là bắn súng thật sự."

"Wow, anh thật là giỏi." Khương Nghiên ra vẻ sợ hãi than: "Anh cũng học ở học viện cảnh sát à?"

"Ừ, anh là bạn học cùng lớp của Khương Trọng Thần, tài bắn súng của nó, so với anh còn kém xa."

"Nếu thế, Khương Trọng Thần nhà em phải nhờ anh dạy bảo nhiều rồi."

Lăng Đầu Thanh đang muốn nói chút lòng thành, suy nghĩ một lát, cảm thấy lời này không đúng lắm, cậu do dự nhìn về phía Khương Nghiên:

"Em là..."

Lăng Đầu Thanh còn chưa nói hết từ "Bạn gái", Khương Nghiên đã nói thẳng: "Em là mẹ của nó."

"....."

Lăng Đầu Thanh cùng với đám đàn ông phía sau, trầm mặc.

Một cơn gió lạnh thổi qua, nụ cười trên mặt Kkhương Nghiên càng sâu.

"Em gái à, em... Nói đùa gì vậy."

Thêm ba phát liên tục, Khương Trọng Thần lại trở thành tâm điểm, vẩy tay mấy cái về phía Khương Nghiên, trông vô cùng kiêu ngạo và tự hào nhé!

"Con trai ngoan." Khương Nghiên ngồi đoan trang trên ghế, giơ ngón cái với Khương Trọng Thần: "Mẹ vì con mà cảm thấy kiêu ngạo."

Đám nam sinh bên cạnh mặt mày xám ngoét rời đi.

Khương Nghiên cười ha ha, vừa quay người, lại thấy Lục Lãm dựa vào khán đài, không chớp mắt, nhìn vào sân thi đấu.

Rõ ràng chỗ của cô chỉ cách anh hai mét, nhưng anh lại không chịu nhìn cô.

Không biết anh đã đứng đây bao lâu.

Khương Nghiên vẩy tay với anh, vỗ vỗ cái ghế bên cạnh mình: "Anh ơi đến đây ngồi đi."

Lục Lãm do dự một chút, rớt cuộc vẫn sai bước, đi đến bên người cô, ngồi xuống.

Anh dựa vào hơi gần, trong đầu Khương Nghiên không khỏi vừa phần chần vừa khẩn trương, trên người anh có một mùi hương, cô vô cùng thích mùi hương này, adrenaline được tiết ra với tốc độ rất nhanh.

"Anh..."

"Ai cũng là anh của cô nhỉ." Mặt Lục Lãm không biến sắc nói.

Khương Nghiên hơi sững sờ, chợt hiểu ra, anh vừa mới nghe được cuộc trò chuyện của cô với Lăng Đầu Thanh.

Lời này, tại sao cô lại cảm thấy, có chút chua chua nhỉ.

Khương Nghiên ghé sát vào anh, đối mặt với cánh tay mạnh mẽ căng tràn sức lực của anh, nói: "Người khác, có là anh thì cũng chỉ là anh em, còn anh thì không phải."

Lục Lãm cảm nhận được hô hấp nóng ấm của cô, phả lên làn da trên cánh tay anh.

Anh im lặng không nói gì, nhưng lại đang chăm chú nghe.

"Anh là kiểu anh trai không nghiêm túc ấy..."

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

18. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 18: Bạc Thang

Trên sân lúc đó tiếng vỗ tay và tiếng reo hò cổ vũ đan xen nhau.

Lục Lâm cúi đầu, cô mỉm cười với anh, đôi mắt đào hoa khẽ nháy một cái.

Cơ thể anh căng cứng, anh đổi đề tài: "Tôi đến trả lại hộp đựng thức ăn cho cô."

Khương Nghiên nhận lấy hộp đựng thức ăn màu hồng phấn, mở ra nhìn một chút, trong hộp sạch sẽ, hiển nhiên đã được vệ sinh qua. Khóe miệng cô không thể giấu được nụ cười đang lan ra.

"Bánh crepe xoài nghìn lớp ăn ngon không ạ?"

"Cũng tạm được, hơi ngọt."

"Em cố tình cho nhiều đường hơn đấy." Cô cố ý cường điệu: "Phần của em trai em cũng không ngọt bằng phần của anh đâu."

Lục Lâm yên lặng một lát, nói: "Cám ơn."

Khương Nghiên cất hộp đựng thức ăn vào trong túi, thản nhiên nói: "Anh khách sáo quá rồi."

Cuộc thi bắn súng, Khương Trọng Thần mạnh mẽ giành được hạng nhất, nhưng sau khi cậu nhận cúp đi ra, cậu gọi Lục Lâm.

"Lục đại ca, em muốn so tài với anh, được không?"

Lục Lãm quay đầu lại: "Em muốn đấu cái gì?"

"Em muốn đấu bắn súng ạ."

Lục Lãm nhìn cúp trong tay cậu, nhướn mày nói: "Cảm thấy mình hơn được thầy rồi à?"

"Sao có thể ạ!" Khương Trọng Thần mỉm cười nói: "So tài vui đùa một chút thôi mà."

Khương Nghiên khoanh tay đứng bên cạnh xem kịch vui.

"Sao thế, Lục đại ca muốn thử sức không?"

"Đến đây đi."

Lục Lãm vừa mới đồng ý, Khương Trọng Thần lập tức nói: "Lục đại ca, nếu anh thua, có thể đồng ý với em một chuyện hay không?"

Lục Lãm mà thất bại á, nói đùa gì vậy.

Khương Nghiên nói với Khương Trọng Thần: "Mới cầm được một cái cúp, em không biết quý trọng danh dự à."

Khương Trọng Thần bĩu môi, không để ý tới cô, chỉ hỏi Lục Lãm: "Lục đại ca, được không ạ?"

"Có thể." Lục Lãm sáng khoái đồng ý: "Anh thua, sẽ đồng ý một yêu cầu của em, chỉ cần em có bản lĩnh này."

Khóe miệng Khương Trọng Thần nở nụ cười thần bí, đi đến bên cạnh Lục Lãm, ghé vào bên tai của anh, lặng lẽ nói gì đó.

Lục Lãm nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Khương Nghiên.

Mặc dù cuộc thi chính quy đã kết thúc, nhưng trấn đấu bí mật giữa Lục Lâm và Khương Trọng Thần người vừa vô định cuộc thi bắn súng, lại hấp dẫn không ít bạn học vây xem.

Hoàng hôn bốn phía, ráng chiều tỏa sáng huy hoàng, Lục Lâm đeo mắt kính chuyên dụng của môn bắn súng lên, thấu kính mỏng manh che khuất ánh mắt anh, tạo ra cảm xúc trầm ổn.

Trong khi Khương Trọng Thần khoe khoang kỹ năng nghịch súng của cậu, dẫn tới tiếng thét chói tai của các bạn nữ, thì Lục Lâm đã lấy súng ra, nạp đạn.

Thoạt nhìn tư thế cầm súng tùy ý mà biếng nhác, nhưng lại vững vàng bắn trúng hồng tâm, không tốn chút sức nào.

Khi Lục Lâm dùng súng, khí chất trên người bắt đầu chìm xuống, trở nên lạnh lùng mà cẩn thận.

Súng là vũ khí, có thể bảo vệ người, cũng có thể làm thương người.

Một khi anh cầm lấy súng, trên vai sẽ có nhiều hơn một phần gánh nặng và trách nhiệm, cho nên lúc này, ánh mắt Lục Lâm vô cùng sâu, vô cùng sắc bén.

Khương Nghiên ngồi trên xà đơn, mặt mỉm cười nhìn hai người trên sân bắn.

Khương Trọng Thần nóng lòng muốn thử, tự tin có thể đánh bại người thầy cũ của mình, rất có tư thái của người trò giỏi hơn thầy. Nhưng nhìn bộ dáng vân đạm phong khinh này của Lục Lâm cũng biết, thắng bại đã định.

Khương Trọng Thần người này, sao có thể là đối thủ của Lục Lâm được.

Từng liên tiếp giành hạng nhất cuộc thi bắn súng của học viện cảnh sát trong bốn năm, anh là tay súng thần trời sinh.

Trận đấu bắt đầu, Khương Trọng Thần bắn liên tục ba phát, hai phát đầu trúng hồng tâm, chỉ có một phát cuối cùng, hơi chệch ra ngoài một chút, nhưng vẫn nằm trong vòng hai.

Xung quanh tiếng hoan hô trầm trồ khen ngợi vang lên, cậu đắc ý hài lòng, ném một nụ hôn gió về phía Khương Nghiên.

Khương Nghiên cười khẽ, ghét bỏ giơ tay bắt lấy nụ hôn gió của cậu.

Tiếp theo đến lượt Lục Lãm, anh đứng thẳng người, nhắm trúng hồng tâm. Mi tâm nhú lại, ánh mắt sắc bén như chim ưng, khóa chặt mục tiêu.

Ba phát súng phân định thắng bại, hai phát đầu tiên, Lục Lãm bắn trúng mục tiêu, không chệch một li.

Phát thứ ba, tất nhiên không còn gì phải hồi hộp, chỉ cần anh có thể bắn trúng mục tiêu là thắng được Khương Trọng Thần, vì phát cuối cùng của Khương Trọng Thần đã lệch hồng tâm.

Khương Nghiên nhìn em trai của mình, giờ này phút này, cậu hoàn toàn không có cảm xúc của người sắp thua cuộc, ngược lại, cậu tràn đầy tự tin, còn ra khẩu hình yên tâm với cô.

Khương Nghiên hiểu cậu rất rõ, trong lòng có ý nghĩ xấu xa gì đều hiện lên trong đôi mắt giao hoạt, thế nên cô không khỏi nghi ngờ, chắc chắn thằng nhóc này lại có ý nghĩ xấu xa gì rồi.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn anh, chờ Lục Lãm bắn phát súng cuối cùng. Song điều làm mọi người khó hiểu chính là, phát súng này của Lục Lãm vẫn chậm chạp không chịu bắn ra.

Khương Nghiên nhìn anh chăm chú, trong lòng nghi ngờ.

Anh dường như... Chưa quyết định được.

Anh chưa quyết định được, một phát này, cuối cùng có muốn trúng mục tiêu hay không.

Tại sao phải do dự?

Đúng lúc Khương Nghiên đang rầu rì, chỉ nghe thấy "Pằng" một tiếng, Lục Lâm nổ súng.

Nhưng, điều khiến cho tất cả mọi người không thể tin được chính là, phát súng này lại trúng vạch ranh giới giữa vòng hai và vòng ba, thấp điểm hơn cả Khương Trọng Thần!

Đám đông thất vọng thở dài.

Các đồng đội trong cục cảnh sát càng khó tin, bằng tài nghệ của Lục Lâm, sao có thể bắn trượt?

Điều này sao có thể!

Bọn họ không tin, Khương Nghiên dĩ nhiên càng không tin, sau khi kết thúc, Khương Nghiên kéo cổ áo Khương Trọng Thần, chất vấn: "Em đã nói gì với Lục Lâm, để anh ấy cố tình thua em."

"Chị, chị có thể sỉ nhục em, nhưng không thể sỉ nhục thực lực của em, càng không thể sỉ nhục nguyên tắc và ranh giới cuối cùng của Lục đại ca." Khương Trọng Thần đưa cột kéo tay Khương Nghiên ra: "Lục đại ca tài nghệ không bằng người, thua tâm phục khẩu phục."

Phía sau, Lục Lâm đến gần. Khương Nghiên đập tay vào lưng Khương Trọng Thần, hai người đứng lại.

Khương Nghiên nói với Lục Lâm: "Tên nhóc con xấu xa này có nói gì với anh thì anh cũng đừng để ý, người này, bại hoại lắm."

Lục Lâm đi đến bên cạnh Khương Trọng Thần, đặt tay lên bả vai cậu: "Có thể xuất sư rồi."

Lời này, ngay cả Tiểu Uông bên cạnh cũng cảm thấy giả tạo.

Lục Lâm, tên đàn ông dối trá.

Khương Trọng Thần mỉm cười: "Lục đại ca, anh thua rồi, phải đồng ý yêu cầu của em đây."

"Anh dĩ nhiên sẽ không nuốt lời."

Khương Trọng Thần vẫy tay với Lục Lâm: "Lục đại ca, em nói xong rồi."

Lục Lâm cũng không quay đầu lại, trong nắng chiều, anh thong thả giơ tay lên vẫy lại.

Sau khi anh đi, Khương Nghiên vội hỏi: "Em bắt anh ấy phải đồng ý chuyện gì thế, khiến anh ấy cố tình thua trong trận đấu?"

"Chị muốn biết không." Khương Trọng Thần cười hì hì: "Gọi anh đây một tiếng anh trai, anh sẽ nói cho cứng biết."

"Con thỏ nhỏ chết tiệt kia, còn dám xưng anh với chị mà à!" Khương Nghiên véo tai Khương Trọng Thần.

"Ồi ối ối, em sai rồi, sai rồi, chị là chị, chị là tổ tông."

Trên đường về nhà, cuối cùng cậu cũng thắng thắn với chị gái.

"Thật ra thì em cũng không nói gì." Khương Trọng Thần thờ ơ: "Em nói với Lục đại ca, chị muốn đi xem bộ phim 《Án mang trên tàu tốc hành Phương Đông 》 (1) vào cuối tuần, em bận thi nên không có thời gian, để anh ấy thay em đi xem với chị."

Khương Nghiên dừng chân, tròn to hai mắt, khó tin: "Không thể nào, sao anh ấy có thể đồng ý? Còn cố tình thua em."

Cô không tin, tuyệt đối không tin: "Em nói thể để chị vui đúng không."

"Sao em phải nói thể để chị vui, vừa rồi em chỉ thử một chút thôi, cũng không nghĩ Lục đại ca sẽ đồng ý sáng khoái như thế." Khương Trọng Thần vừa đi vừa nói chuyện: "Sau đó anh ấy lại cố tình thua em, thế thì càng ngoài dự đoán, nhưng qua chuyện này, em cũng hiểu được chút ít rồi."

Khương Nghiên dừng bước, dò hỏi: "Em hiểu được cái gì?"

"Em cảm nhận được tình cảm của Lục đại ca, anh ấy rất thích chị, chẳng qua là thiếu bậc thang để xuống."

"Bậc thang..."

"Dù sao ban đầu, chị là người rời khỏi anh ấy trước, nếu là em, em cũng không thể dễ dàng xuống nước như vậy." Khương Trọng Thần nói thật lòng: "Vừa rồi em đã cho anh ấy một bậc thang, anh ấy dĩ nhiên tình nguyện bước xuống, chị, Lục đại ca thật sự rất thích chị, đừng phụ lòng anh ấy."

Khương Trọng Thần quay đầu lại, nhìn Khương Nghiên đứng trong ráng chiều huy hoàng, không biết tại sao, cảm thấy ánh mắt của cô hơi hồng.

"Chị không muốn phụ lòng anh ấy, chị chỉ không biết đối mặt với anh ấy thế nào."

Khương Trọng Thần đến gần, kéo tay Khương Nghiên: "Cứ giống như trước là được, anh ấy không thay đổi, chị cũng không cần thay đổi."

Khương Nghiên xoa xoa khóe mắt, cười một cái với cậu: "Ừ."

Khương Trọng Thần vòng tay ôm lấy bờ vai cô, an ủi, nhẹ nhàng vỗ về: "Có phải mới nhận ra, hôm nay em trai chị rất biết chăm sóc người khác, vô cùng quyến rũ hay không."

"Hình tượng thoáng cái đã trở thành cây cao bóng cả."

"Tất nhiên."

"Cám ơn em." Khương Nghiên nghiêm túc: "Thật sự cảm ơn em, Đoan Nhi."

"Chúng ta là người thân mà, sao em có thể không giúp chị được. Có một lời ca như thế nào nhỉ, tâm tư con người tựa như hạt bụi trần, rơi trong quá khứ bay tới tương lai, đành để chuyện xưa theo gió bay... (2)"

Khương Trọng Thần vừa nói, vừa hát lên.

Khương Nghiên nở nụ cười vui vẻ, ngược mắt, nâng chiều bỗng nhiên rơi xuống vách núi.

Hết chương 18

(1): "Án mạng trên tàu tốc hành Phương Đông" là một tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng của nhà văn Agatha Christie. Tác phẩm nói về vụ án mạng kỳ lạ xảy ra trên chuyến tàu tốc hành Phương Đông chạy từ Istambul về Calais mà thám tử Hercule Poirot tình cờ có mặt. Tiểu thuyết này đã được chuyển thể thành phim.

(2): Đây là ca khúc "Chuyện xưa theo gió" (往事随风), bản cũ nhất là do Tề Tần hát vào năm 1997. Nhưng tớ lại thích bản của Lý Quang trong chương trình "Cuộc chiến thiên lại" ss2 hơn. Bài này thật sự rất hay.

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

19. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 19: Hẹn Hò (1)

Xế chiều thứ sáu, Khương Nghiên hoàn thành công việc trước thời gian, bắt đầu thu dọn lại bàn làm việc của mình.

"Hôm nay tâm trạng cô có vẻ rất tốt nhỉ." Đồng nghiệp đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt vui tươi của Khương Nghiên: "Gặp chuyện gì vui à, chia sẻ cho tôi nghe với."

Khương Nghiên cười thần bí, không trả lời.

"Còn cổ tình trang điểm đẹp như vậy." Cô ấy cười quan sát cô: "Chuẩn bị đi hẹn hò à?"

"Hi hi, tôi không nói cho cô biết đâu."

Tổng biên tập Tống Hi Văn đi tới, đưa cho Khương Nghiên một tập tài liệu: "Em sửa lại báo cáo này giúp anh, sau đó viết lại chi tiết nhé."

"Không thành vấn đề." Khương Nghiên nhận lấy tài liệu: "Em lập tức làm đây."

Tống Hi Văn dứt tay vào túi quần, xoay người đi vài bước, dường như nhớ ra gì đó, quay đầu nói với Khương Nghiên: "Bộ phim 《Án mạng trên tàu tốc hành Phương Đông》 của Agatha hôm nay khởi chiếu đấy, hồi còn học đại học, không phải em thích đọc tiểu thuyết trinh thám của Agatha nhất sao."

Tống Hi Văn là học trưởng cùng ngành của Khương Nghiên, thời điểm sắp tốt nghiệp, Khương Nghiên được phân thực tập dưới trưởng Tống Hi Văn, giao tình của hai người không tính là hời hợt, Tống Hi Văn chỉ thích tiểu thuyết trinh thám của Agatha, cùng Khương Nghiên ăn nhậu với nhau, hai người rất dễ nói chuyện.

"Làm khó học trưởng còn nhớ rõ."

"Dĩ nhiên, khi đó em còn hỏi mượn anh cuốn 《Thảm án trên sông Nile》 cơ mà."

"Đó là vì sách của Agatha có thể mượn trong thư viện, đều bị học trưởng mang về nhà rồi."

Khương Nghiên nhìn về phía Tống Hi Văn, hôm nay anh ấy mặc một chiếc áo len sáng màu cổ chữ V, có lẽ do ánh đèn, nên trông rất tao nhã.

Nhớ lại thời sinh viên ngây ngô, Tống Hi Văn mỉm cười ấm áp.

"Hôm nay 《Án mạng trên tàu tốc hành Phương Đông》 khởi chiếu." Tống Hi Văn rút tay vào trong túi áo, vuốt hai tấm vé trong tay: "Nếu như em không có việc gì..."

"Hôm nay em cũng định đi xem đây."

"Ồ, mình em à?"

"Không phải, em có hẹn một người bạn."

Thấy cô mỉm cười, Tống Hi Văn siết chặt tấm vé trong túi áo, rút trở lại: "À, như thế, anh cũng định đi xem, không biết bản mới được sửa lại như thế nào, hình như có thêm tình cảm."

"Vâng."

Dường như không còn gì để nói chuyện, Tống Hi Văn xoay người bước đi hai bước, lại có chút không cam lòng, quay đầu hỏi: "Em đi với bạn thân à."

"Không ạ, một người bạn khác."

"Bạn trai à?"

Khương Nghiên mở máy tính ra định sửa lại báo cái, nghe vậy, vẻ mặt xuất hiện một chút kinh ngạc: "Tổng biên tập, không ngờ anh cũng hóng hớt như vậy đấy."

Tống Hi Văn cười vô hại: "Làm lãnh đạo, nên quan tâm nhiều hơn đến vấn đề cá nhân của cấp dưới."

Khương Nghiên dứt khoát: "Bạn trai cũ của em, đang cố gắng phát triển từ "Trước" trở thành "Hiện tại", vậy, cảm ơn tổng biên tập Tống đã quan tâm ạ."

Tống Hi Văn dừng một chút, gần như không biết đáp ra sao, không thể làm gì khác hơn là khích lệ: "Vậy... Em cố gắng lên nhé."

Khương Nghiên ngồi xuống sửa lại bản báo cáo Tống Hi Văn vừa mới đưa, viết lại thành bài tin tức chi tiết.

Thật ra, những việc vặt này không nhất định phải để cho Khương Nghiên tự mình làm, trực tiếp giao cho thực tập sinh, chỉ cần có giọng văn và thái độ của người viết báo, cũng có thể làm được.

Không biết Tống Hi Văn cố ý đến đây, nhằm nhủ chuyện này với cô, có phải có ý gì khác hay không, chẳng lẽ đang biểu đạt sự coi trọng, muốn thăng chức cô lên à?

Đến bây giờ, trong lòng Khương Nghiên vui rạo rức, lấy điện thoại ra, soạn một cái tin nhắn.

"Anh, tối nay anh muốn ăn gì, hay là mình đi xem phim?"

Lục Lãm nhả lại không tính là nhanh, khoảng một phút sau mới trả lời.

"Gì cũng được."

Trước đây khi đi hẹn hò, ăn cái gì, chơi cái gì, quyết định làm gì cũng do cô sắp xếp.

Yêu đương là chuyện của hai người, Lục Lãm không phản đối, cũng không có nghĩa là anh chưa từng nghĩ, chẳng qua là vì anh nuông chiều cô mà thôi.

Khi đó cô luôn tùy ý sử dụng hết toàn bộ kiên nhẫn và yêu chiều của anh.

Đường Tầm có câu nói rất đúng: "Hôm nay cậu với Lục Lãm có thể đi đến một bước này, cậu có bao giờ để tay lên ngực tự hỏi, thật sự chỉ vì chuyện kia không?"

Cũng không phải tất cả chuyện cũ đều có nguyên nhân rõ ràng, thời gian trôi đi như nước chảy, rất nhiều chi tiết nhỏ, ẩn trong những gì thoáng qua rồi biến mất mà cô chưa từng chú ý.

"Em xin lỗi."

Lúc này, Lục Lãm đang đứng cạo râu trước gương trong phòng thay đồ, điện thoại rung lên, thấy ba chữ kia, mi tâm anh nhú lại, tin nhắn trước đó viết: "Anh, tối nay anh muốn ăn gì, hay là mình đi xem phim?"

Anh nhả lại: "Gì cũng được."

Tại sao bây giờ anh lại nhận được ba chữ "Em xin lỗi"?

Trong lòng Lục Lãm rồi như tơ vò, nhưng vẫn rất lịch sự đáp lại: "Không sao đâu."

"Anh muốn ăn cơm trước hay xem phim trước?"

Lục Lãm suy nghĩ một chút, hỏi: "Em đói không?"

Khương Nghiên nhìn hai chữ này, trong bụng hiểu rõ, trả lời: "Không đói ạ."

"Vậy thì đi xem phim nhé."

"Vâng O(∩_∩)O~ bảy giờ tối, mình hẹn nhau ở tầng một rạp chiếu phim Vạn Đạt đường Trung Sơn nhé."

Ánh đèn trong phòng thay quần áo mờ昧, Tiểu Uông ngồi trên dãy ghế giữa các tủ treo quần áo, thay một đôi giày da bóng loáng, bên cạnh cậu là cảnh sát Tần Lâm.

Tiểu Uông cảm thán: "Nhớ ngày còn học đại học, đội trưởng Lục của chúng ta cũng là tiểu thịt tươi vạn thiếu nữ mê đấy."

Tần Lâm vừa thay tất vừa nói: "Bớt phóng đại đi, cục cảnh sát của chúng ta tổng cộng cũng không có mấy cô gái trẻ, phải chăng thì chỉ có mẹ nuôi già thôi."

Tiểu Uông ho nhẹ: "Bất kể nói thế nào, dù sao khi đó, đội trưởng Lục thật sự có khuôn mặt trắng trẻo mềm mại của tiểu thịt tươi, chị dâu tôi đứng cách xa đến mấy trăm mét trên sân vận động, nhìn một cái là chọn trúng anh ấy, lúc đó đội có mười mấy người đứng, đội trưởng Lục Lục còn đứng ở hàng cuối cùng."

Tần Lâm: "Thị lực chị dâu tốt thật đấy, nếu được huấn luyện, có thể làm tay súng thần rồi."

"Đây không phải là trọng điểm." Tiểu Uông nói: "Có một câu châm ngôn, năm tháng là dao giết heo, đàn ông thoáng cái đã hai mươi lăm, bảo dưỡng tốt luôn quan trọng nhất."

"Công nhận."

"Nhìn đội trưởng Lục Lục của chúng tay bây giờ mà xem, mặt phơ đến đen sì, sắp biến mình thành Bao Thanh Thiên rồi, đã đen, lại còn lạnh lùng, không đẹp trai chút nào! Không thịt tươi! Nhìn nhìn lại thấy cả đùi đầy lông, trời ạ, ở tuổi này, không cần thận ăn nhiều dầu mỡ, đội trưởng Lục Lục của chúng ta, tuyệt đối là đàn ông trung niên bụng phệ rồi!"

Cảnh sát Tần Lâm nghe thấy mà sửng sốt, Tiểu Uông ân cần dạy bảo anh ấy: "Cảnh sát Tần, chúng ta còn trẻ, không thể học theo anh ấy được đâu, tối nay về nhà, phải nhanh chóng đắp mặt nạ, phụ nữ cần bảo dưỡng, đàn ông chúng ta càng không thể rơi lại phía sau."

Lục Lâm vừa cạo râu, vừa quan sát mặt của mình.

Nói về mấy năm nay, quả thật là đen đi nhiều, khi anh vừa mới học đại học, da rất trắng, giống với Khương Trọng Thần thời cấp ba, da mặt non mịn đến chảy nước, không phải phơ nắng, đến lúc huấn luyện quân sự, hôm nào mặt cũng bị phơ đến đỏ bừng.

Sau này vào đội cảnh sát, gió thổi mưa xối, kết quả tiểu thịt tươi cũng chậm chậm biến thành lão thịt khô.

Không phải anh không thích đẹp, mà là không có thời gian, đừng nói đến việc bảo dưỡng, cho dù thỉnh thoảng dạo phố mua quần áo, chỉ cần một cú điện thoại từ cục, anh lại vội vàng chạy đi.

Trách nhiệm trên vai anh rất nặng nề.

Anh phải bảo vệ núi sông tổ quốc, ánh đèn của vạn nhà.

Tiểu Ưng nói rất hợp tình hợp lý: "Công việc bận rộn, không thể lấy nó làm lý do, tuyệt đối không có đàn ông xấu, chỉ có người lười biếng, không chịu làm đẹp, trước mặt quần chúng nhân dân, hình tượng là quan trọng nhất!"

Tiểu Ưng và Tần Lâm cười đùa vui vẻ một hồi, lúc ra khỏi phòng thay đồ, còn cười híp mắt nói với Lục Lâm: "Đội trưởng Lục, trong tủ quần áo của em có túi mặt nạ dưa chuột, đắp lên, đảm bảo tối nay nhan sắc của anh sẽ toả sáng!"

Lục Lâm rất đàn ông mà tỏ vẻ khinh thường: "Sao tôi có thể làm chuyện vớ vẩn này được."

Song năm phút sau, Tiểu Ưng vội vã xông vào phòng thay quần áo, Lục Lâm đang cầm mặt nạ định đắp lên mặt, nhìn thấy Tiểu Ưng, anh hoa dung thất sắc: "Vào phòng không gõ cửa, cậu có phải là người hay không đấy!"

"Đội trưởng Lục, đừng đắp! Đã xảy ra chuyện rồi!"

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

20. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 19+2: Hẹn Hò (2)

Bây giờ đã là cuối thu, bóng đêm ghé thăm trần gian rất sớm.

Quảng trường Vạn Đạt, lúc này đang là giờ cao điểm ăn cơm, không ngừng có người ra vào khu trung tâm thương mại, náo nhiệt, ấm áp, sôi động.

Trước cửa rạp chiếu phim có một tấm poster nổi 《Án mang trên tàu tốc hành Phương Đông》, lắp thành một toa tàu phức tạp, trong toa tàu có hình nhân vật chính, pho bày nhiều tạo hình khác nhau, thể hiện phong cách của thế kỷ hai mươi.

Mà bên trái tấm poster, có một người phụ nữ đang đứng, áo gió dài rộng, bên trong mặc một cái áo mỏng manh kết hợp với quần soóc, tất chân phác họa đôi chân thon dài thẳng tắp của cô, ống của đôi bốt cao đến đầu gối, gót giày nhỏ dài, khiến cô lộ vẻ cao gầy.

Một đôi tình nhân nhỏ đi qua Khương Nghiên.

"Anh nhìn cái gì vậy."

"Anh có nhìn gì đâu."

"Còn nói không nhìn gì, ánh mắt dán chặt lên người ta thế kia."

Khương Nghiên lấy điện thoại ra, nhấn vào camera selfie, lấy poster làm bối cảnh, tự chụp cho mình vài tấm hình, trượt mấy cái, chọn một tấm

đẹp nhất, chuẩn bị gửi cho Lục Lâm.

"Anh Lục Lục, em đã đến rồi."

Tin nhắn đã soạn xong, ngón trỏ Khương Nghiên giơ trên màn hình, nhưng chậm chạp không đặt xuống. Cô nhìn đồng hồ, bây giờ là sáu giờ ba mươi, cách thời gian hẹn, còn nửa giờ.

Hay là... Không nên quấy rầy anh ấy, nhớ đâu anh ấy đang lái xe thì sao.

Khương Nghiên xóa tin nhắn đi, chạm vào vòng bạn bè.

Trong vòng bạn bè, bạn thân Đường Tầm của cô đang khoe ân ái, gửi một tấm ảnh chụp chung với bạn trai.

Đường Tầm và bạn trai quen nhau qua một show diễn nhạc rock ngoài trời, nghe nói là một ca sĩ nhạc rock.

Đường Tầm là nhan khổng, tiêu chuẩn duy nhất tìm bạn trai là phải đẹp trai, vị ca sĩ nhạc rock trẻ tuổi này, bộ dáng thanh tú, đường nét rõ ràng, đôi mắt rất to, hai mí dày, khiến giá trị nhan sắc của cậu ta càng cao, nhưng ánh mắt cậu ta cũng rất phiêu, Khương Nghiên có cảm giác không đáng tin.

Nhưng đối với người cuồng mặt chó như Đường Tầm mà nói, không đáng tin cũng không quan trọng, đẹp trai là được.

Trong ảnh, bối cảnh là phòng làm việc của ca sĩ nhạc rock kia, cậu ta ngồi bên đàn điện tử, ống kính hắt từ trên xuống dưới, Đường Tầm đứng bên cạnh, thân mật dựa vào cậu ta, cả người tràn ngập ngọt ngào.

Bong bóng hạnh phúc màu hồng phấn như muốn tràn ra.

Khương Nghiên gửi lời khen cho Đường Tầm, hai phút sau, Đường Tầm gửi tin nhắn cho cô: "Thân ái, bọn tớ đang mở nhạc quẩy, lát nữa sẽ

đến quán bar tư nhân, cậu đến đây chơi đi!"

"Không được, tớ đi xem phim rồi, 《Ấn mang trên tàu tốc hành Phương Đông》."

"Ồ, cậu đi cùng ai, tổng biên tập Hi Văn đại nhân của các cậu à?"

"Tại sao lại là anh ấy?"

"Thôi đi, loại phim xem được một nửa rồi ngủ này, trừ học trường thân yêu của cậu ra, người nào sẽ dám đi xem cùng cậu, đừng nói là tên hòa thượng người Hoa Đoàn Nam kia nhé."

"....."

Khương Nghiên nhanh chóng soạn tin nhắn, chần chừ hỏi: "Thật sự nhàm chán lắm à?"

"Chứ còn gì nữa."

"Ấn mang trên tàu tốc hành Phương Đông" là bộ phim Khương Nghiên thích xem, nhưng không nhất định Lục Lỗi sẽ thích.

Lục Lỗi thích đọc sách, nhưng lại là sách văn học, anh thích tác phẩm của Vương Nhĩ Đức và Shelly, vào giờ nghỉ trưa, phòng học yên tĩnh, ánh mặt trời ấm áp, một mình yên lặng đọc thơ, đối với Lục Lỗi mà nói, là một sự hưởng thụ vĩ đại.

Anh không thích đọc sách giết chóc, cũng không thích máu tanh, hoàn toàn ngược lại với nghề nghiệp mà anh lựa chọn.

Người đàn ông này, bình thường không nói nhiều, tâm tư rất tinh tế.

Khương Nghiên vội vã quay lại rạp chiếu phim, nhìn mấy tấm poster, trừ 《Ấn mang trên tàu tốc hành Phương Đông》 ra, còn có một bộ phim

tình cảm trong nước sản xuất, hai bộ phim của châu Âu và một bộ phim hoạt hình của Disneyland.

Không biết phim tình cảm có hợp khẩu vị với Lục Lầm không, thôi chờ anh đến rồi hỏi vậy.

Thấy Khương Nghiên chậm chạp không trả lời tin nhắn, Đường Tâm gửi tới mấy dấu hỏi chấm.

"???"

"【 than thở 】"

"Phản ứng không bình thường, để tớ đoán xem, đừng nói là cậu... Với Lục Lầm đi xem phim đấy nhé!"

"Đúng."

"Nghiên Nhi lợi hại, cái này cũng có thể làm được."

"Hì hì."

"Vậy là đi xem phim với anh Lục Lục à, sao còn có thời gian tán dóc với tớ thế."

"Anh ấy còn chưa đến."

"....."

"Cậu đừng nói với tớ là cậu đến trước một giờ để trông ngóng người ta đấy nhé!"

"Đoán rất đúng! 【100 điểm】"

"Khương Nghiên, tớ phải nghiêm túc phê bình cậu, tại sao lại có thể đến sớm như thế! Tại sao có thể đứng ngoài cửa rạp chiếu phim chờ đàn

ông hả, cậu còn có nguyên tắc không đấy, có nắm chắc không, có tôn nghiêm không?"

Khương Nghiên:.....

"Còn nói đến trước một giờ, sao cậu không đến rạp chiếu phim từ lúc mở cửa để chờ người ta luôn đi!"

"Bởi vì tớ phải đi làm mà. 【 khuôn mặt tươi cười 】 "

"..... Cậu thật sự hết thuốc chữa rồi. 【 than thở 】 "

"Hi hi."

"Thế nên Lục Lâm vẫn chưa đến à?"

Khương Nghiên nhìn đồng hồ: "Còn mười lăm phút nữa mà."

"Anh ta thật đúng là đúng giờ, đã lâu không nói chuyện yêu đương, hẹn hò cũng phải nghiêm chỉnh à!"

Cách màn hình, Khương Nghiên cũng có thể cảm nhận được nổi tức giận bất bình của Đường Tầm.

"Được rồi, không nói nữa, tớ đi mua hộp bóng đây."

"Nghiên Nhi, tớ cảnh cáo cậu, cậu bây giờ là đang theo đuổi ngược người ra đấy, đây là đang lấy lại, cậu phải đứng thẳng hiên ngang lên cho tớ!"

"Được rồi được rồi, tớ biết rồi, yêu cậu! 【 hôn nhẹ 】 【 hôn nhẹ 】 "

"Hừ hừ."

Khương Nghiên cất điện thoại, đi đến bên quầy mua bóng.

Anh chàng bán bóng hỏi: "Thưa chị, chị muốn mua cỡ nhỏ, cỡ vừa hay cỡ lớn ạ?"

Nghĩ đến Lục Lãm còn chưa ăn cơm, Khương Nghiên không chút do dự nói: "Cỡ lớn đi."

Anh chàng bán bóng có thể nói tương đối thành thật, mức cho Khương Nghiên đầy một hộp lớn, tạo thành ngọn núi nhỏ, gần như tràn ra ngoài.

"Cám ơn anh, không cần nhiều như vậy đâu."

Anh bạn trẻ nháy mắt với Khương Nghiên: "Người đẹp đừng khách khí, không đủ tôi lại mức thêm."

"Đủ rồi đủ rồi." Khương Nghiên trả tiền, vội vàng rời khỏi quầy bóng, đi tận ra xa mà vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng sáng quắc của anh chàng kia.

Thật là chết tiệt.

Từ nhỏ đến lớn, hoa đào của Khương Nghiên rất nhiều, nhưng cô chưa từng thật sự thích người nào, ngay cả thời điểm thanh xuân cấp ba tươi đẹp nhất cũng chưa từng rung động, bạn bè xung quanh đã lén lút phát triển tình yêu, nhưng chỉ mình cô mỗi ngày trừ việc chơi game, thì chụp ảnh bằng SLR, yêu đương là cái gì, có vui như chơi game không, có vui như SLR không.

Lục Lãm tuyệt đối là mối tình đầu của cô.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh, là lúc hội học sinh của hai trường giao lưu hữu nghị với nhau, Khương Nghiên nhận lời mời của học viện cảnh sát, đến chụp ảnh cho sinh viên của viện.

Cảnh sắc tươi đẹp, gió nhẹ thổi.

Khương Nghiên ra dấu về phía đội ngũ mặc quân phục xanh biếc: "Các anh ơi, nhìn vào ống kính này."

Người đàn ông cao lớn nhất đứng thứ ba trong nhóm thứ tư chính là anh.

Mi tâm anh hơi nhú, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, trông rất đoan chính, vẻ mặt trang nghiêm.

Nghe thấy lời Khương Nghiên nói..., ánh mắt của anh chuyển hướng sang đây, "Bộp bộp bộp", bắn vào người cô.

Khoảnh khắc Khương Nghiên cùng anh nhìn nhau qua máy ảnh, đột nhiên xuất hiện một dòng điện làm choáng váng đầu óc.

Cảm giác này, giống như nằm trong một cánh đồng lúa vàng rực rỡ, gió thổi sóng lúa, vang lên xào xạc, nhắm mắt lại, trong mũi tràn ngập mùi nắng mai và hương lúa chín.

Trò chơi, máy ảnh SLR, đồ trang điểm...

Bỗng chốc trở nên mờ nhạt.

Thật lâu sau, Khương Nghiên mới biết được, bị ánh mắt của anh nhìn đến, cảm giác bị bắn điện "Bộp bộp bộp" là gì.

Bất kể Đường Tâm có tin hay không, Khương Nghiên cũng phải nói, chỉ cần anh ấy liếc tới một cái, tớ cũng đạt được cao triều.

"Bây giờ là 7 giờ 15 phút, rạp số 3 đã bắt đầu soát vé vào xem phim 《Án mạng trên tàu tốc hành Phương Đông》."

Nhân viên nam của rạp chiếu phim cầm loa phát thanh, đứng trước cửa vào rạp số 3 thông báo, bắt đầu soát vé.

Khương Nghiên đang cầm hộp bóng lớn, ngó nghiêng chỗ rẽ ngoài cửa thang máy, trông mòn con mắt.

Còn chưa tới đây.

Chờ một chút, công việc của Lục Lãm rất bận, đến trễ cũng rất bình thường.

Cô đi tới cửa thang máy, dựa vào vách tường, nhìn thang máy từ tầng một lên đến tầng năm, mở cửa, một nhóm người ồ ạt tràn ra.

Không thấy Lục Lãm.

Cửa thang máy khép lại, đi xuống tầng một, mang theo một nhóm người khác đi lên, vẫn không thấy anh.

Còn chưa tới đây à?

Khương Nghiên nhìn đồng hồ, đã 7 giờ 15 phút rồi, cho dù có cao su, cũng không thể như thế này được.

Hay là anh hối hận, không muốn đến nữa?

Không, không đúng, Lục Lãm không phải là người như thế, anh đã đồng ý thì sẽ làm được.

Kiên nhẫn chờ thêm một chút vậy.

Khương Nghiên lại đợi thêm năm phút nữa, trong bụng càng ngày càng nôn nóng, hai chân mảnh khảnh đi giày cao gót thay nhau chống đỡ sức nặng của cơ thể.

Không có lý do.

Cô gọi điện thoại cho Lục Lâm, nhạc chờ vang lên, nhưng anh không nhận.

Một tiếng, hai tiếng... Cho đến khi tiếng máy bận truyền đến.

Khuông Nghiên bắt đầu lạnh cả người, cảm thấy chua chát.

Cô đi đến bên cửa sổ, nhìn ánh đèn rức rờ trong cảnh đêm ảm đạm, lo lắng nhiều hơn thất vọng.

Lục Lâm sẽ không trở đến, cũng sẽ không nuốt lời, càng không chịu không nhận điện thoại, nhất định là gặp phải chuyện phiền phức gì rồi.

Nhất định là như vậy.

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

21. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 19+3: Hẹn Hò (3)

Cục cảnh sát Giang Thành.

Trong phòng giám sát, có người đứng, có người ngồi.

Trong màn hình máy tính là hình ảnh của một khu phố vắng vẻ, màn đêm phủ xuống, đèn đường tỏa ra ánh sáng mờ nhạt yếu ớt.

Ánh mắt mọi người luôn nhìn chăm chăm vào màn hình, vẻ mặt vô cùng lo lắng, tâm trạng căng thẳng, dường như đang đợi gì đó.

Đột nhiên, chuông điện thoại hãng apple đặt trên mặt bàn reo lên, một người đàn ông mặc áo Polo màu đen lập tức khẩn trương hét to: "Đến rồi! Đến rồi!"

Lục Lãm bình tĩnh ra dấu tay, các kỹ thuật viên nhanh chóng kết nối hệ thống định vị, đồng thời liên thông đường dây điện thoại với máy tính.

Người đàn ông mặc áo Polo màu đen căng thẳng cầm lấy điện thoại, vẻ mặt thấp thỏm nhìn Lục Lãm.

Lục Lãm gật đầu với anh ta: "Nhận đi."

Người đàn ông kia nuốt một ngụm nước miếng, ngón tay run rẩy nhấn xuống nút nghe.

"Alo."

"Hai trăm vạn tiền mặt, chuẩn bị xong chưa."

Trong loa truyền đến tiếng nói hùng hậu mà dồn dập của một người đàn ông.

"Chuẩn bị xong rồi chuẩn bị xong rồi, anh đừng thương tổn đến con gái của tôi, trao đổi ở đâu, anh mau nói vị trí cho tôi biết, tôi lập tức mang tiền đến đây, chỉ có một mình tôi, không có người khác."

Lục Lãm cảnh giác, lập tức lắc đầu, đáng tiếc đã chậm.

Anh ta phản ứng quá nhanh, nói cũng quá gấp gáp, giống như đã chuẩn bị lời từ trước đó.

"Mày báo cảnh sát đấy à?" Trong điện thoại, nghi phạm lớn tiếng hỏi.

"Sao có thể! Tôi nào dám báo cảnh sát!" Giọng người đàn ông mặc áo Polo màu đen run rẩy: "Tính mạng con gái tôi còn đang nằm trong tay các anh, tôi nào dám không nghe lời các anh."

Nghi phạm dừng lại một chút, nói: "Tin chắc mày cũng không dám."

Đội ngũ nhân viên cảnh sát thở phào nhẹ nhõm.

Lục Lãm soạn một dòng chữ trong điện thoại, đặt trước mắt người đàn ông mặc áo Polo.

"Tôi muốn nghe giọng con gái của tôi, anh để con bé nghe điện thoại đi." Người đàn ông dựa theo dòng chữ, run giọng nói: "Tôi phải xác định con gái của tôi còn sống."

Trong điện thoại truyền đến tiếng hừ lạnh, nhưng ngay sau đó là tiếng hét tê tâm liệt phế của một cô bé: "Bố ơi! Bố ơi cứu con, bố ơi!"

Nước mắt người đàn ông chảy ra giàn giụa: "Đồng Đồng, Đồng Đồng ngoan, bố sẽ lập tức đến cứu con!"

Giọng cô bé gái xa dần, nghi phạm nói: "Nửa giờ sau, đặt tiền trong thùng rác vườn hoa thành phố, một người, không được phép báo cảnh sát, nếu tao sẽ không giết con tin."

Điện thoại bị treo máy.

Người đàn ông kia như bị rút đi tất cả khí lực, run rẩy ngã ngối trên ghế: "Sẽ... Giết con tin..."

"Anh đừng nóng vội, chúng tôi có thể cứu được con gái của anh mà." Nữ cảnh sát đi tới trấn an người đàn ông kia.

Lục Lâm đến gần bàn điều khiển, bắt đầu trao đổi kế hoạch bố trí với mấy người cảnh sát.

Nhân viên bộ phận kỹ thuật nói với Lục Lâm: "Định vị biểu thị, quanh khu vực Phúc Lộ, vị trí cụ thể do bị làm nhiễu tín hiệu, tra không ra."

"Tiếng khóc của cô bé trong điện thoại có tiếng vọng, Tiểu Ưng, tuần tra xung quanh khu vực Phúc Lộ, có hay nhà xưởng bỏ hoang hay không."

Tiểu Ưng lập tức thao tác trên máy tính, cùng lúc đó, bản đồ phóng to vị trí của vườn hoa, Lục Lâm bắt đầu bố trí đội cảnh sát mặc thường phục xác định địa điểm mai phục.

"Điều tra ra rồi, phía đông khu vực Phúc Lộ có một nhà máy hóa chất bị bỏ hoang, xung quanh cũng là công xưởng, thời gian này, tất cả công nhân cũng tan tầm rồi, người ở lại khá thưa thớt."

"Tần Lâm, anh dẫn dắt một nhóm theo Lý tiên sinh đến vườn hoa thành phố, Tiểu Ưng, mặc thường phục đến nhà máy hóa chất bỏ hoang rõ

chưa."

"Rõ ạp!"

Hai đội ngũ khẩn cấp xuất cảnh, thời gian chính là tính mạng, không chịu nổi một chút chậm trễ.

Ánh đèn bên đường thành phố tờ mờ, trên đường ngẫu nhiên có người đi bộ bước vội vã, bóng đêm dày đặc tối tăm như động sâu không đáy.

Lục Lãm chống khuỷu tay lên cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm như hòa vào bóng đêm.

Thình thoảng, anh lại nhìn đồng hồ trên tay.

Không ai chú ý tới nội tâm của anh đang vô cùng lo lắng, trừ Tiểu Uông.

"Nếu không, anh gọi điện thoại cho chị dâu đi." Tiểu Uông chột nhấc nhở: "Làm khó anh mất công cạo râu mép và lông chân vào trưa nay."

Lục Lãm đưa tay vào trong túi quần, mới chột nhớ ra, vừa rồi thay sang thường phục, điện thoại vẫn để trong túi áo cảnh phục.

Tim của anh thắt chặt.

Quá giờ hẹn nửa giờ rồi.

Lục Lãm quay đầu lại nói: "Uông, cho tôi mượn điện thoại."

"Vâng vâng."

Điện thoại vừa mới đưa tới, xe dừng lại phía sau khu nhà xưởng, được bóng đêm che chắn, không làm người khác chú ý.

"Đội trưởng Lục, đèn trong xưởng đang sáng!"

"Ông, cậu cùng Tiểu Lưu đi cửa trước, đội trưởng Lý theo tôi đi cửa sau, lập tức hành động!" Lục Lãm không kịp nghĩ nhiều, ném điện thoại sang một bên, cùng mấy người cảnh sát thừa dịp ẩn trong bóng đêm len vào nhà máy hóa chất bỏ hoang.

Phim đã chiếu được nửa giờ, cho dù bây giờ Lục Lãm có đến đây, cũng xem không hiểu.

Khương Nghiên ngồi trên một cái ghế cao ở quán cà phê bên cạnh, ăn từng nắm từng nắm bỏng.

Lại bận rộn sao, đến vài giây nghe điện thoại cũng không có?

Cho dù nhận được ba chữ: "Không đến được."

Cũng đủ làm cô an lòng.

Bây giờ không nhận điện thoại, ngược lại tâm trạng càng thấp thỏm, lo anh sẽ hối hận, lo hơn nữa là anh đã xảy ra chuyện gì đó.

Cô ngồi trong quán cà phê, chêngh vêngh qua một giờ, hộp bỏng đã thấy đầy, bị Khương Nghiên ném sang bên cạnh.

Suất tiếp theo của phim 《Án mạng trên tàu tốc hành Phương Đông》 đã sắp chiếu, Khương Nghiên không có chút hứng thú nào, cô đi ra khỏi quán cà phê, đến cửa rạp chiếu phim, tay rút trong túi quần, tiếp tục chờ đợi.

Càng ngày càng nóng lòng, càng ngày càng lo lắng.

Đừng nói là đã xảy ra chuyện thật đấy nhé?

Tai nạn xe cộ? Không thể nào, trước giờ Lục Lãm lái xe rất vững vàng.

Đội cảnh sát có nhiệm vụ khẩn cấp? Làm sao có thể không nhận được điện thoại, cũng không phải để anh đi nằm vùng.

Cô đi đi lại lại trước cửa, nắm tấm vé trong tay, định không đợi nữa, nhất định anh không đến được, nhưng vẫn không yên lòng, mang theo chút tia may mắn, nhờ đâu cô vừa bước chân rời đi, Lục Lãm lại đến rồi thì sao?

Đợi thêm năm phút nữa, không đến, cô đi.

Đường Tầm nói đúng, cô đang theo đuổi ngược, không phải là lấy lại, không có lý do chờ ở đây, khổ sở mong ngóng, để cho ai nhìn?

Ừ, vậy thì đợi thêm năm phút nữa thôi.

Sau nửa giờ, cửa thang máy mở ra, một bóng dáng quen thuộc đi ra.

Là Tống Hi Văn.

Tống Hi Văn nhìn thấy Khương Nghiên, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Tiểu Nghiên."

"Tổng biên tập Tống, anh cũng đến à."

Tống Hi Văn bước nhanh đến gần, nói chuyện với cô: "Ừ, hôm nay là lần đầu, dĩ nhiên không thể bỏ qua."

"Ồ."

"Em đã xem rồi, hay là..."

"Em xem rồi." Vẻ mặt Khương Nghiên không mấy tự nhiên: "Đang chuẩn bị đi về đây."

Tống Hi Văn dờn mắt, ánh mắt rơi vào hai tấm vé cô đang nắm chặt trên tay.

Khương Nghiên bình tĩnh cất vé vào trong túi sách, nói: "Tổng biên tập, em về trước đây, anh từ từ xem, phim rất đặc sắc."

Tống Hi Văn nhìn bóng lưng xoay người rời đi của cô, ngập ngừng vài giây, hít sâu một hơi, gọi: "Tiểu Nghiên, xem cùng anh đi."

Khương Nghiên quay đầu lại, dưới ánh đèn sáng ngời, trên mặt Tống Hi Văn nổi lên một chút đỏ ửng khó phân biệt.

"Thật ra thì... Anh mua hai vé." Tống Hi Văn lấy vé trong túi ra, giơ về phía Khương Nghiên.

Khương Nghiên cười một tiếng: "Mặc dù tác phẩm của Agatha, rất đáng được xem hai lần, Tổng biên tập Tống, cảm ơn anh đã mời em, nhưng bây giờ em đói đến da ngực dán vào lưng rồi, em phải đi ăn tối đã."

Không cần nhiều lời, tất cả đều đã rõ ràng sáng tỏ.

Tống Hi Văn cũng cười theo: "Được rồi, em đi ăn cơm trước đi, đừng để đói bụng."

"Vâng, tạm biệt anh."

Tống Hi Văn vẫy tay một cái, lúc xoay người khoe miệng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, không khỏi thất vọng.

Khương Nghiên nhanh chóng đi vào cửa thang máy, ấn vào nút đóng cửa, chạy trốn chết.

Thật là nguy hiểm, đã gặp người quen là đồng nghiệp, nói dối còn bị nhìn thấu.

Mất mặt quá.

Khương Nghiên không rời đi, cô xuống một quán trà sữa ngoài trời dưới tầng một ngồi.

Đã hơn chín giờ gần mười giờ, Khương Nghiên cầm ống hút khuấy trà sữa, chán gần chết.

Đến cũng đã đến, việc này làm được, thì chờ một chút có là gì.

Cơ hội là Khương Trọng Thần tranh thủ được cho cô, đi rồi sẽ không còn nữa, khương Nghiên có chút không nỡ.

TV treo tường trong quán trà sữa đang bật bản tin thời sự.

"Vừa rồi, tại nhà máy hóa chất bỏ hoang của khu Phúc Lộ đã xảy ra một vụ bắt cóc, tội phạm yêu cầu tiền chuộc từ người nhà là hai trăm vạn tiền, sau khi người nhà báo án, đội cảnh sát Giang Thành đã chia ra làm hai nhóm, nhanh chóng phá án trong ba giờ, trở thành vụ phá án bắt cóc nhanh nhất từ trước tới nay của cảnh sát Giang Thành."

Màn hình TV chiếu đến hình ảnh nhà máy hóa chất bỏ hoang khu Phúc Lộ, dải phân cách màu vàng theo gió lớn tung bay, thấp thoáng vài người mặc đồng phục cảnh sát đi qua lập hồ sơ hiện trường.

Sau khi Lục Lãm hoàn thành công việc, nhanh chóng bước lên xe cảnh sát, phóng viên phải chạy chậm mới đuổi kịp theo anh.

"Đội trưởng Lục, chúng tôi có thể phỏng vấn anh một chút về vụ án bắt cóc này không." Phóng viên giơ micro đến trước mặt Lục Lãm, ống kính nhắm ngay vào anh.

"Ông, điện thoại đâu!" Lục Lãm vừa đi, vừa gọi Tiểu Ông.

"Lúc này anh cần điện thoại làm gì! Phóng viên đang muốn phỏng vấn đội trưởng Lục Lục là anh đấy, mau nhìn ống kính, nói hai câu, cơ hội khó được!"

"Tôi xin lỗi, tôi đang có việc gấp." Lục Lãm không nhìn được đẩy ống kính ra: "Ông! Đưa điện thoại cho tôi!"

"Này, anh nói anh..."

Phóng viên không chịu buông tha, như keo dán lên da chó theo sát Lục Lãm, mãi đến khi anh ngồi lên xe: "Đội trưởng Lục, anh có thể nói một chút với chúng tôi không."

Ống kính được đưa vào xe, Lục Lãm vừa bấm số, vừa thờ ơ nói: "Vụ án này, đối tượng tình nghi khá giáo hoạt..."

Lục Lãm đột nhiên ló đầu ra cửa sổ xe, gào lên một tiếng: "Ông Nhi, điện thoại của cậu không đủ tiền rồi!"

"Không đủ tiền á, sao lại thế được!" Tiểu Uông chạy đến bên cạnh cửa sổ xe, vỗ đầu một cái, chột nói: "À, bây giờ là đầu tháng rồi nhỉ, phải nạp tiền rồi."

Lục Lãm gọi Tần Lâm ở phía xa: "Đội trưởng Tần, cho tôi mượn điện thoại của anh đi!"

Tần Lâm bên kia đang loay hoay bận việc, không rảnh đáp Lục Lãm: "Anh tự đến lấy đi."

"....."

"Đội trưởng Lục, anh định mượn điện thoại để báo bình an cho người nhà sao?" Phóng viên hỏi.

"Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Mười một giờ hai mươi lăm."

"À." Lục Lãm có chút mất mát, lãm bầm nói: "Đã trễ thế này rồi cơ đấy."

Phóng viên có tài quan sát, khứu giác nhạy cảm: "Đội trưởng Lục, anh có hẹn với người nào sao, nếu không anh nói hai câu trước ống kính đi."

Lục Lãm ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía ống kính.

Rõ ràng là cuối thu, trán Lục Lãm lại chảy ra chút mồ hôi.

Yên lặng một lúc lâu, anh hướng về phía ống kính, nói: "Nghiên Nhi, anh... quên mang điện thoại rồi."

Hết chương 19

Lời editor: T.T Chương này đọc giả vui còn editor khóc cạn nước mắt. Aiz aiz, có ai thấy Nghiên Nhi chương này đáng thương lắm không:"<

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

22. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 20: Đêm Khuya

Buổi đêm trong quán trà sữa, mấy cô gái trẻ tuổi cầm cốc đồ uống đứng trước ti vi, bàn tán rối rít.

"Đội trưởng này thật ngốc."

"Phụt, ba câu cũng không rời điện thoại, không biết định gọi cho ai đây."

"Vội vàng như vậy, trừ bạn gái ra thì còn có thể là ai, đồ ngốc."

Khương Nghiên đứng trước màn hình TV, nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

Anh không xảy ra việc gì là tốt rồi.

Một phút sau, có số điện thoại lạ gọi đến, Khương Nghiên do dự một lát, nhận máy.

"Em đã về chưa?" Lục Lâm hỏi dồn dập.

Xem ra là đã mượn được điện thoại rồi.

Khương Nghiên ngồi trên cái ghế cao, đầu ngón tay dùng đưa cốc trà sữa, kéo dài giọng: "Dĩ nhiên, chẳng nhẽ em còn phải mong ngóng chờ anh à."

"Vậy thì tốt rồi." Lục Lãm gần như thở phào nhẹ nhõm.

Ngu ngốc.

"Em vừa xem thời sự, bây giờ anh Lục Lục là anh hùng vĩ đại rồi."

"Sớm đã thế rồi mà." Giọng điệu Lục Lãm có vài phần hài hước: "Giờ mới biết được à."

Khương Nghiên cảm nhận được tâm trạng anh đã thả lỏng, như vậy là tốt rồi.

Cô đau lòng nói: "Anh nhanh đi ăn cơm đi, bận rộn cả tối, cực khổ rồi."

"Ừ." Lục Lãm dừng một chút, lại hỏi: "Em ăn tối chưa?"

"Em đã sớm về đến nhà rồi, hôm nay mẹ em làm món chân giò hầm sen thơm ngào ngạt luôn."

"Ngon không?"

"Ngon ạ."

Nghĩ đến chân giò hầm sen, bụng Khương Nghiên lại sôi ùng ục, nghiêm túc kháng nghị lại lời nói của cô.

Khương Nghiên ôm bụng, tiếp tục nói: "Vậy anh Lục Lục mau về đi, bận rộn cả buổi tối, về tắm nước nóng, lên giường nghỉ ngơi, ngủ ngon nhé."

"Ngủ ngon."

Cúp điện thoại xong, Khương Nghiên gục xuống bàn của quán trà sữa, thở dài một tiếng.

Anh không nói sẽ hẹn lại lần nữa..., dĩ nhiên Khương Nghiên cũng không nói.

Weixin có người nhắn tin, là Đường Tầm.

"Nói cho tớ biết, cậu đã sớm về nhà đi."

Khương Nghiên gửi icon 【 khóc lớn 】 .

Đường Tầm: "Này..."

Đường Tầm: "Tớ vừa mới xem thời sự, tên Lục Lãm khốn kiếp này!"

Khương Nghiên: "Công việc quan trọng, mạng người quan trọng hơn."

Đường Tầm: " 【 Tát bốp bốp 】 bây giờ cậu cứ dán chặt lấy người ta như thế, nói không chừng người ta có thể dẫn cậu đi bán đấy."

Khương Nghiên: "Tớ phải về đây, điện thoại sắp hết pin rồi."

Đường Tầm: "....."

Đường Tầm: "Giờ này mà còn ở rạp chiếu phim, Khương Nghiên con mẹ nó! Có phải cậu bị thần kinh không, đợi người ta không được còn không biết đi về trước, định diễn khổ vì tình cho ai xem, tớ thật là phục cậu."

Đường Tầm gấp đến độ trực tiếp gửi ghi âm qua, chỉ tiếc rền sắt không thành thép: "Cậu đứng im ở rạp phim đi, tớ đến đón cậu."

"Không cần nữa." Khương Nghiên đê thấp giọng xuống: "Tớ đã lên xe rồi, bye bye, yêu cậu moah moah."

Vội vàng thoát khỏi Weixin, chỉ sợ nói tiếp người này sẽ cắn nhai mãi không xong.

Khương Nghiên vừa mới đi khỏi quán trà sữa, lại chạm mặt Lục Lãm đang vội vã đi vào trung tâm thương mại.

... Anh đến?!

Lục Lãm nhìn xung quanh, ngó nghiêng khắp nơi.

Khương Nghiên theo bản năng định xoay người đi.

"Khương Nghiên." Giọng anh trầm thấp, xa xa gọi cô một tiếng.

Khương Nghiên khịt mũi mỉm cười chua xót, xoay người cười với anh: "Em đang định đến đây xem suất chiếu lúc nửa đêm, nếu không khuya hôm nay cũng không ngủ được, em là fan cuồng của Agatha mà..."

Ánh mắt Lục Lãm khoá chặt lấy cô, cô không nói dối nổi nữa, định lảng sang chuyện khác: "Sao anh lại đến đây?"

"Anh đến đây xem suất chiếu, mua vé phim cho ngày mai." Lục Lãm giải thích.

Dĩ nhiên, cũng là lời trái lương tâm, anh không tin Khương Nghiên, cái gì mà mẹ làm món chân giò hầm sen thơm quá ăn rất ngon, lời thật chưa bao giờ phải giải thích thừa thãi, càng không phải chứng minh chi tiết.

"Ngày mai, anh còn muốn cùng ai đến xem phim ạ?" Khương Nghiên cố ý hỏi.

Lục Lãm suy nghĩ một chút, nói: "Anh giới thiệu cho Khương Trọng Thần."

Khương Nghiên bật cười, nói: "Ngày mai thằng bé có cuộc thi chạy marathon."

"Vây..."

Anh mong đợi nhìn cô.

"Vậy em thay Đoan Nhi đi xem phim với anh, được không?"

Lục Lãm gật đầu: "Cũng không phải là không thể."

Khương Nghiên đi theo sau Lục Lãm, cùng anh đi vào trong thang máy. Tay rút trong túi áo, cúi đầu, từ khóe mắt đến khóe miệng cô đều không ngăn được ý cười đang tràn ra.

Vừa mới bước vào thì có đôi tình nhân từ trong thang máy đi ra, nhìn vẻ mặt mỉm cười của họ, hoá ra hạnh phúc là cảm giác như vậy.

Khương Nghiên cảm nhận được.

Lục Lãm đứng trước quầy vé rạp chiếu phim, ngẩng đầu nhìn bảng thời gian chiếu phim trên màn hình.

"Ngày mai em rảnh bao lâu." Lục Lãm quay đầu lại hỏi.

"Em bao lâu cũng..."

Khương Nghiên nghĩ nhanh, lập tức đổi lời: "Buổi sáng em rảnh, mình đến xem suất chiếu sớm nhất đi, em muốn xem lắm rồi."

"Được rồi, vậy thì mua suất chiếu buổi sáng."

"Sau đó buổi trưa chúng ta có thể đến quán Tụ Toàn ăn cơm trưa, món gà quay ở đây rất thơm, xế chiều đi dạo gần khu tưởng niệm liệt sĩ, buổi tối còn có thể cùng nhau ăn một bữa cơm, sau đó ra bờ sông ngắm cảnh đêm, anh cảm thấy như thế nào?"

Khương Nghiên nói liên một hơi không ngừng, sau khi nói xong lòng tràn đầy mong đợi nhìn Lục Lãm.

Khóe miệng Lục Lãm co quắp.

Thật đúng là... Cả hành trình ngày mai của anh đều bị cô nhét đây.

"Anh đi mua vé đây." Lục Lãm cũng không trả lời ngay, đi đến quầy mua vé.

Khương Nghiên thấp thỏm chờ bên cạnh, lấy điện thoại ra xem lịch chiếu phim ngày mai, trong lòng luôn nghĩ, biểu hiện vừa rồi có phải quá vồ vập hay không.

Hắn là khá tốt, rất tự nhiên.

Lục Lãm mua vé xong quay lại, Khương Nghiên hỏi: "Vào sáng mai đúng không ạ?"

"Các thời gian khác đã kín chỗ rồi, chỉ còn buổi sáng là có chỗ."

Khương Nghiên nở nụ cười, hài lòng.

"Em đói không." Lục Lãm ngẩng đầu hỏi cô.

Làm gì làm gì, còn muốn cùng cô đi ăn khuya sao, trong bụng Khương Nghiên mừng rỡ, đang định gật đầu, lại nghe Lục Lãm nói tiếp: "Nếu không đói thì..., anh vừa mua hai vé chiếu lúc nửa đêm, không phải là bộ phim mà em thích đâu, là phim văn học, nếu như em không muốn xem cũng không sao..."

"Muốn ạ!" Khương Nghiên bật thốt lên, sau lại nhìn trần nhà, thờ ơ nói: "Vây để em... Suy nghĩ một chút, phim gì thế ạ?"

Lục Lãm lấy vé ra: "《 Chén rượu nhân sinh 》, phim nhân văn, ra rạp lâu rồi, trước kia anh từng xem, cảm thấy cũng không tệ lắm, không nghĩ tới nửa đêm vẫn có."

"Nó nói về cái gì ạ?" Khương Nghiên dán lại gần hỏi anh.

Lục Lãm kiên nhẫn nói: "Nói về hành trình chế tạo rượu nho của hai người đàn ông, trong phim có câu nói, anh cảm thấy khá hay, "Chúng ta đều có thể từng giận chính mình, từng cam chịu chính mình, từng oán giận ban đêm quá dài..." "

Lục Lãm dừng lại một chút, nhìn về phía Khương Nghiên: "Anh nói những thứ này, em có thấy nhàm chán không."

Khương Nghiên lắc đầu liên tục, những lời này phát ra từ giọng nói từ tính mà trầm thấp của anh, tai nghe được là một loại hưởng thụ.

Lục Lãm cùng Khương Nghiên đi đến trước quán cà phê, ánh đèn xung quanh tối dần, đường phố vào nửa đêm tịch mịch trống trải, giọng nói trầm thấp của anh chậm rãi giải thích:

"Không phải là ai cũng luôn tràn đầy tự tin, người khác nhìn vào, người ưu tú đến mấy cũng có hèn mọn và cô độc cần chôn sâu, hướng chi thể gian chật chội ồn ào này trước nay đều là vệt con xấu xí nhiều hơn thiên nga trắng, nhưng, chính vì như vậy, nếu kiên trì hơn một chút, nếu vui vẻ hơn một chút, thả lỏng, dũng cảm, thì em sẽ có thể đi qua, có thể nâng chén rượu say, có giây phút nở rộ tỏa sáng của riêng mình."

Anh nói xong rồi, nhưng Khương Nghiên còn ngây ngẩn.

Giờ phút này, ánh đèn khuya mỏng manh từ trên đỉnh đầu hắt xuống, mềm mại bao phủ khuôn mặt góc cạnh cứng rắn của anh, nhiều hơn bóng đêm đơn độc là sự dịu dàng và thâm thúy. Trong đêm tối, anh tựa như một con dã thú ôn hòa, nhắm mắt lại, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Lục Lãm nhìn cô lo lắng, hỏi: "Hay là, em về nhà ngủ đi."

"Em muốn ngủ với anh..." Khương Nghiên chột giật mình: "Không phải, ý em nói là, bộ phim này khá hay, chúng ta xem cái này đi."

Lục Lâm khẽ nhướn mày.

Khương Nghiên âm thầm kinh hãi, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là chẳng còn mặt mũi để giữ.

Nửa đêm xem phim văn học, coi như đây là một loại không khí, một loại tình thú.

Rạp chiếu nhỏ nhất cũng không còn mấy người ngồi lại, ghế ngồi màu đỏ xếp thành bảy tầng, hai bên sườn có hai lối đi.

Một đôi tình nhân ngồi bên ngoài hàng một, trừ họ ra, cũng chỉ có Lục Lâm đang cầm bóng và Khương Nghiên.

Lục Lâm chọn chỗ giữa hàng một ngồi xuống.

Rất nhanh, ánh sáng xung quanh tối dần, rạp bắt đầu chiếu phim chiếu phim.

Quả thật đây là một bộ phim của thế kỷ trước, tiết tấu ban đầu rất chậm, nội thành đến ngoại thành, việc nhà vụn vặt, hai người đàn ông làm ăn không như ý, đều được đạo diễn cố tình tự thuật chậm chậm.

Khương Nghiên nghiêm túc xem phim, sau đó nghiêm túc bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

"Em đã chờ anh cả tối đúng không."

Bỗng tiếng nói của Lục Lâm như đang nói mơ truyền vào trong tai, Khương Nghiên đã ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê: "Dạ?"

"Qua thời gian hẹn, nếu anh còn chưa tới, em nên trở về."

Anh nhìn vào màn ảnh chiếu phim, ánh sáng nhạt bao phủ hình dáng sườn mặt anh.

Đầu Khương Nghiên, không nhin được nghiêng về phía bờ vai rộng rãi của anh.

Mùi thơm nhẹ nhẹ mà quen thuộc xông vào mũi, Lục Lãm cảm thấy trên vai nặng hơn rất nhiều.

Thì ra là cô sắp ngủ thiếp đi.

"Em nghỉ, chờ thêm nữa năm phút nữa, có thể anh đã tới rồi." Cô khịt mũi, giọng nhỏ dần: "Ba năm trước đây ở sân bay, em đã chờ anh rất nhiều lần năm phút, nhưng anh không đến."

Cách thật lâu, đến khi tiếng hít thở của cô dần dần đều đặn, Lục Lãm mới gần giọng nói: "Ngày đó, anh có đến."

Anh đứng ven con đường làng, ngẩng đầu nhìn máy bay màu trắng chậm rãi bay lên, gió lạnh thấu xương như lưỡi dao sắc nhọn, mỗi lần thổi qua là một lần lạnh tri.

Trong tiếng nổ vang, anh hướng về phía máy bay gầm lên: "Cút!"

Sau đó anh cắn chặt môi dưới, buộc mình thu lại lệ nóng quanh hốc mắt.

Anh không khóc.

Cả đời này có rất nhiều trông gai, khi còn bé gia cảnh không tốt, cha mẹ ly dị, thành tích học của anh nát bét, lên cấp ba đánh nhau bị xử phạt, suýt nữa thất học...

Từ lúc sa chân lầm bước cho tới bây giờ, không cảm thấy có gì ghê gớm, một mạng rách nát, không đáng giá phải rơi nước mắt.

Nước mắt đàn ông không dễ rơi.

Không có cô, chẳng qua là chặt đứt ruột gan mà thôi.

Hết chương 20

Lời editor: T.T Đọc mấy dòng cuối mà tớ đau lòng quá man...

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

23. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 21: Dẫn Chiến

Trước khi ngủ Khương Nghiên xem dự báo thời tiết, ngày mai rất có thể sẽ mưa, cô có chút thấp thỏm, cầu nguyện dự báo thời tiết sẽ sai sót như vô số lần trước đây, chẳng qua là nói tùy tiện một chút mà thôi. Lo lắng đi vào giấc ngủ, chưa từng nghĩ rằng, ngày hôm sau tỉnh dậy từ rất sớm, ngoài cửa sổ lại là nắng chói chang.

Khương Nghiên "Vụt" một cái từ trên giường bật người dậy, đẩy cửa sổ ra, ánh nắng ấm áp sáng rực rỡ phủ kín cả người cô.

Cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, vui vẻ sáng khoái.

"Mới sớm ngày ra, ngây ngốc cái gì thế con." Mạnh Như đi vào phòng cô, tìm khăn quàng trong tủ quần áo của Khương Nghiên để phối đồ.

"Con gái nuôi đang tiến hành quang hợp ạ." Khương Nghiên đuổi lưng nhức mỏi.

Vui vẻ.

Nếu nói người đẹp vì lụa, rõ ràng giá trị nhan sắc hôm nay của Lục Lâm đã đạt tới đỉnh cao.

Giày da màu đen được lau đến bóng loáng, quần âu dài được là ủi cẩn thận tỉ mỉ, áo sơ mi sáng màu vẽ lên thân hình thon dài của anh, vị trí bả vai

lộ ra đường cong cơ bắp, thoát nhìn cũng không lỗ mãng, mà rất trang nhã.

Anh đứng trước cửa rạp chiếu phim, thờ ơ nhìn tấm gương bên cạnh, sau đó để ý đến cổ áo trong của mình.

Còn có một chút hồi hộp.

Có cô gái nhỏ dựa vào quầy bán cà phê, ánh mắt mạnh dạn nhìn thẳng Lục Lãm, thỉnh thoảng đưa tay vuốt vuốt sợi tóc của mình.

Lục Lãm chú ý tới ánh mắt của cô ấy, quay đầu nhìn lại, cô gái kia vén tóc đến sau tai, sóng nước trong con ngươi nhộn nhạo.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Lục Lãm gật đầu một cái với cô ấy, ôn hòa nhã nhặn, sau đó không mất lịch sự mà dời ánh mắt đi.

Đúng lúc cô gái kia định đi về phía anh, Lục Lãm lại xoay người vào thang máy.

Rời khỏi.

Cô bé hơi thất vọng, nhưng một phút sau, cửa thang máy mở ra, Lục Lãm lại xuất hiện trước mặt cô ấy lần nữa, bên cạnh còn có một người con gái xinh đẹp đi theo.

Bị cô nhìn một cái, trong lòng cô bé bắt đầu dâng lên chút chột dạ, vội vã rời đi.

"Cô bé kia thích anh đấy." Sau khi đi vào rạp, mặt Khương Nghiên không chút thay đổi nói.

"Ừ, ai cũng yêu thích anh hết." Lục Lãm tỏ vẻ không tin tưởng.

Khương Nghiên nói: "Em đoán anh cười với cô bé ấy."

Lục Lãm nhướn mày không nói.

Anh chính là như vậy, không đối xử đặc biệt với con gái, nhưng trong xương tủy Lục Lãm lại lộ ra sự nho nhã lễ độ, đối nhân xử thế rất thỏa đáng, cho dù là người xa lạ, bất kể nam hay nữ, sau khi tiếp xúc ánh mắt, anh cũng sẽ mỉm cười thân mật.

Anh cảm thấy đây là phép lịch sự, nhưng trong suy nghĩ của con gái, thế này đã đủ bốn bề dẫy sóng.

Thế nên Lục Lãm có số đào hoa.

Nhưng Khương Nghiên cũng không kém, Lục Lãm nhìn hộp bóng trong tay Khương Nghiên, nói: "Anh đoán người bán bóng là đàn ông."

"Anh đoán sai rồi." Khương Nghiên nói: "Là một cô bé đáng yêu, nhưng em nói cho cô bé ấy biết, người đẹp trai bên kia sức ăn rất lớn, mỗi bữa phải ăn năm bát cơm."

"Hừ." Lục Lãm hừ nhẹ một tiếng.

Bộ phim rất đặc sắc, toàn bộ quá trình Khương Nghiên đều giải thích cho Lục Lãm nghe những chi tiết dễ dàng bị bỏ qua trong phim, Lục Lãm nghiêng người, nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng cũng sẽ gật đầu đồng ý, hỏi cô vài vấn đề.

Một đôi tình nhân hoàn hảo, không thể bắt bẻ.

Sau khi xem phim, dựa theo kế hoạch của Khương Nghiên, hai người đến quán Tụ Toàn ăn gà quay, mơ màng nhớ đến quá khứ, vì một cái đùi gà cuối cùng, cãi nhau ầm ĩ rồi lại tranh đoạt, ồn ào náo loạn.

Thời con trẻ, luôn không biết thỏa mãn lẫn nhau.

Trưởng thành rồi, Lục Lãm ngược lại sẽ nhường nhịn cô nhiều hơn một chút, giả vờ tranh đoạt với cô một hồi, cuối cùng đùi gà lại nằm gọn trong bát của cô, sau đó Khương Nghiên sẽ trực tiếp nhét đùi gà vào trong miệng anh, nói em đang giảm cân mà, đồ ngốc.

Một giờ chiều, đài tưởng niệm liệt sĩ.

Đài tưởng niệm tường đỏ ngói đen, mấy cây cổ thụ to lớn đứng vững vàng trước cửa, bên ngoài rộng rãi, theo sân đi xuống, trăm bậc thang đá, ở giữa trồng cỏ xanh và bồn hoa tươi.

Ánh mặt trời khiến quang cảnh xung quanh mình trở nên nổi bật sáng loá, Lục Lãm nhíu đầu lông mày, nhìn về phía đài tưởng niệm.

Anh hỏi Khương Nghiên: "Đài tưởng niệm liệt sĩ này, chúng ta đã đi qua mấy lần rồi?"

"Mỗi lần hẹn hò đều qua đây." Khương Nghiên trả lời nghiêm túc: "Nhưng mỗi lần đi qua, cảm xúc trải nghiệm lại không hề giống nhau."

"Ồ?"

Khương Nghiên nhìn anh, nghiêm mặt nói: "Cuộc sống tốt đẹp bây giờ của chúng ta đã dùng máu tươi của liệt sĩ đúc thành..."

"Xem ra em đã tiếp thu sâu sắc tinh thần cách mạng của Đảng rồi, hôm nay chúng ta sẽ đến đài tưởng niệm."

"Được ạ, được ạ!" Khương Nghiên dâng trào hào hứng, rồi lại lập tức thu liễm: "Khụ, ý em nói, hôm nay tiết trời rất tốt, đi dạo bên ngoài một chút, cũng khá được."

Lục Lãm gật đầu: "Hôm nay anh Lục Lục dẫn em đi dã chiến."

"Dã... Chiến?" Khuôn mặt già của Khương Nghiên đỏ lên: "Này, sao lại nhanh như vậy, người ta còn chưa chuẩn bị xong."

Lục Lãm không để ý đến cô thẹn thùng, vẫy một chiếc xe taxi, nói với tài xế: "Đến công viên Nam Sơn nhé."

Khương Nghiên ngồi lên xe, cả khuôn mặt ửng hồng, dọc đường đi, như thiêu như đốt.

Xe taxi ra khỏi nội thành, đi về hướng công viên Nam Sơn, lên đến đường núi Bàn Sơn, phạm vi nhìn trở nên bao quát, xung quanh non xanh nước biếc, cảnh đẹp ý vui.

Công viên Nam Sơn là một công viên rừng nguyên sinh phía Đông Bắc thành phố Giang Thành, núi non kéo dài nghìn dặm, phần bị khai phá rất ít, hàm lượng khí oxy rất cao, không khí tươi mát dễ chịu. Phong cảnh sinh thái rất đẹp, đi trên đường núi, thỉnh thoảng còn gặp một hai chú sóc nhỏ thoáng qua trước mặt.

Ngoài cổng công viên Nam Sơn, Khương Nghiên xấu hổ liếc anh một cái: "Anh Lục Lục, anh nói dã chiến, là ý trên mặt chữ hay là ý sâu xa ạ?"

Lục Lãm thản nhiên: "Em hy vọng nó là ý gì?"

Khương Nghiên đè thấp giọng, lắc lắc ống tay áo của anh: "Ừm, em dĩ nhiên hi vọng, là ý sâu xa, đã rất lâu chúng mình không làm chuyện đó rồi."

Tay Lục Lãm run lên.

"Anh Lục Lục, chúng ta làm chuyện đó ở đâu ạ?" Ánh mắt cô lộ ra chút hưng phấn: "Anh có mang cái để chứa không?"

"Không có... Không có."

"Ôi, anh thật là hư hỏng."

Lục run sợ:.....

Anh xách cô lên, sai bước vào công viên rừng nguyên sinh.

"Anh Lục Lục, làm sao anh... Lại gấp như vậy, em..."

"Em thì cần chuẩn bị cái gì."

"Ặc."

Ánh mặt trời chiếu xuống khuôn mặt thẹn thùng của cô, nhìn qua trắng trẻo nõn nà, cô nhẹ nhàng cắn bờ môi dưới chúm chím: "Cũng đúng, không cần chuẩn bị gì cả, em nghe theo anh Lục Lục."

Dọc theo đường mòn công viên đi vào bên trong, chim chóc hai bên đường hót vang, gió thổi cỏ lay, Khương Nghiên nhìn xung quanh, quan sát người đi đường bên cạnh, nhìn gà hoá cuốc.

"Sao lại có nhiều người như vậy." Khương Nghiên nhăn đôi mày liễu.

"Hôm nay là thứ bảy."

"À."

"Đến rồi." Lục Lãm dừng bước.

"Ở đây ạ?!" Khương Nghiên phóng mắt nhìn bốn phía, xung quanh là một mảnh đất trống, có rất nhiều người đứng trên bãi cỏ, đều là nam nữ trẻ tuổi, dòng người chen chúc, phấn khích không thôi.

Cách đó không xa, có một khu vực được vây lại, trên cửa treo một tấm biển, trên đó viết vài nét chữ to: trại huấn luyện trò chơi sống sót từ trong nguy hiểm phiên bản người thật.

"Cái này là dã chiến, người thật CS mà." Sắc mặt Khương Nghiên từ hồng chuyển sang trắng.

Lục Lâm thản nhiên: "Bằng không?"

Không đợi Khương Nghiên đáp, anh đã vội vàng nói: "Ồ, không phải là em nghĩ đến chuyện khác đấy chứ."

"Không phải! Không phải chuyện khác!" Khương Nghiên vội vàng nói: "Người thật CS, em cũng nghĩ như vậy."

Lục Lâm khẽ cười một tiếng, nói: "Em chơi 《 Sống sót từ trong nguy hiểm 》 bao giờ chưa?"

Khương Nghiên mờ mịt lắc đầu.

"Đây là một trò chơi, trăm người đại chiến xạ kích, phạm vi trò chơi không ngừng thu nhỏ, cuối cùng chỉ còn một người có thể giành được thắng lợi."

"Nghe cũng không tệ lắm."

"Muốn chơi không?" Lục Lâm hỏi.

Khương Nghiên cúi đầu, nhìn lá cây và bùn đất dưới giày cao gót, nói: "Đương... Đương nhiên."

"Ừ, sau khi đi vào, anh sẽ giải thích thêm về quy tắc trò chơi cho em."

Năm phút sau, cửa lớn mở ra, người phụ trách cầm loa phóng thanh đi ra nói với mọi người: "Hoan nghênh mọi người đã đăng ký đến đây tham gia trò chơi xạ kích sống sót từ trong nguy hiểm phiên bản người thật, khuôn viên của chúng tôi trải dài năm cây số, phạm vi rộng lớn, trong khuôn viên có rừng rậm cũng có các tòa nhà, mọi người có thể tìm được vũ khí và các loại trang bị cứu thương trong các tòa nhà."

"Dĩ nhiên, thay đổi theo thời gian, phạm vi trò chơi sẽ không ngừng thu nhỏ, cuối cùng chỉ có một người giành thắng lợi, người thắng cuộc không chỉ nhận được phần thưởng là miễn phí cho lần chơi này, mà còn có giải thưởng bí mật khác."

"Mọi người, tiếp theo xin mời mọi người vào trong theo thứ tự, phòng thay đồ nam ở bên trái, phòng thay đồ nữ ở bên phải, mỗi phòng thay đồ đều có khóa tủ, mọi người phải quý trọng vật phẩm lấy được, trong khuôn viên trò chơi không thể mang bất kỳ thứ gì bao gồm dao sắc, điện thoại di động cùng các vật dụng riêng tư khác, tất cả đồ đạc cần thiết đều phải lấy từ việc thu hoạch trong các tòa nhà, bao gồm thức ăn, nước và các loại vũ khí."

Cửa lớn mở ra, những người nam nữ trẻ tuổi phấn khích đi vào khuôn viên trò chơi.

Trên đường, Khương Nghiên hỏi Lục Lâm: "Anh sớm đã đăng ký tham gia trò chơi phiên bản người thật này đúng không?"

"Ừ, tuần trước."

"Vậy hôm qua lúc em hẹn anh, tại sao anh không nói thẳng với em, hôm nay muốn tới tham gia trò chơi này, sau đó từ chối em."

Lục Lâm vẫn chưa trả lời, kKhương Nghiên lập tức cười gian xảo: "Hi hi, có phải anh Lục Lục sợ không được hẹn hò với em hay không."

Lục Lâm đưa tay vỗ nhẹ lên gáy cô.

Ánh mặt trời xuyên qua ngọn cây, bóng cây loang lổ chiếu trên mặt đất.

Cử chỉ này, khiến cho quan hệ của hai người bỗng nhiên gần gũi hơn rất nhiều.

Từ khu làm việc của nhân viên trong khuôn viên trò chơi, Khương Nghiên lấy được bộ đồ quần áo quân đội màu xanh lá cây, sau đó đi ra khỏi phòng thay đồ.

Từ xa đã thấy Lục Lâm mặc quân phục, đứng dưới một thân cây, khoanh tay, chán chường đá đồng đá vụn dưới chân.

Lần đầu tiên Khương Nghiên nhìn thấy Lục Lâm, anh cũng mặc một bộ quân phục như vậy, đón ánh mặt trời, nhú nhú lông mày, ánh mắt thẳng tắp kiên nghị như núi.

Lúc đó anh vẫn còn là một chàng trai trẻ, thời gian nhanh như chớp, bây giờ đã là một người đàn ông chân chính.

Khương Nghiên chạy chậm đến bên cạnh Lục Lâm: "Anh Lục Lục, để anh đợi lâu rồi."

Lục Lâm ngẩng đầu nhìn cô, bộ quân phục màu xanh biếc ôm lấy thân hình mảnh mai của cô, cho dù là cỡ nhỏ nhất, nhưng vẫn khá rộng.

Cô buộc tóc đuôi ngựa, tuổi xuân mơn mớn.

"Em vừa trang điểm lại đấy à?"

Khương Nghiên lẩm bẩm: "Vừa rồi em nói chuyện với nhân viên rất lâu, cũng không cho em mang theo đồ trang điểm đi vào, ôi, trời nóng như vậy, không biết có chảy mồ hôi hay không, trang điểm luôn không chút nữa không dặm lại được."

Lục Lâm vươn tay đến bên mặt cô, Khương Nghiên vội vàng ngửa ra sau, sợ anh lại giống như ngày gặp lại trên sân bay, lau sạch lớp trang điểm trên mặt cô đi.

Tay Lục Lâm xuyên qua mái tóc cô, giữ chặt gáy cô.

"Đừng, anh Lục Lục! Tha cho em đi." Khương Nghiên không thoát được, đau khổ cầu xin: "Chị gái nhỏ là em đây phải dựa vào nhan sắc để đánh thắng trận này đây."

Điều ngạc nhiên là mưa to gió lớn không ập đến như dự đoán, cái đến, chẳng qua chỉ là một chút mưa xuân nhẹ như chuồn chuồn.

Bụng ngón cái thô ráp của Lục Lâm chà nhẹ lên mắt cô.

"Ở đây đánh nhiều phần quá, trông em thật xấu."

Khương Nghiên chớp mắt, lông mi quét qua đầu ngón tay của anh, nhẹ nhàng mềm mại.

Hết chương 21

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

24. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 22: Ghen

Sau khi trăm người đến đông đủ, chia nhóm ngồi lên xe tải, phân tán đến các khu vực khác nhau.

Mảnh rừng này được khai thác đặc biệt dùng để làm sân chơi cho trò chơi phiên bản người thực, có đường quốc lộ quanh co khúc khuỷu, cũng có đường mòn trong rừng. Cách quốc lộ một khoảng, sẽ có vài tòa nhà, dĩ nhiên trong rừng, cũng sẽ có một số căn nhà nhỏ phân bố xung quanh.

Lục Lãm ngồi đầu xe, cẩn thận quan sát bố cục xung quanh, thỉnh thoảng lấy bản đồ ra, cúi đầu xem xét, cầm bút đánh dấu.

Có thể nói, vô cùng vô cùng thực tế.

"Tôi tên là Lăng Na." Bên tai Khương Nghiên truyền đến một giọng nữ dịu dàng.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy một cô gái cao gầy ngồi bên cạnh, rất đẹp, nhìn qua cũng tương đối giỏi giang, mặc một bộ quân phục, cánh tay bắp cơ nhỏ trông rất quyến rũ.

"Cô tên gì?"

"Khương Nghiên."

"Lần đầu tiên đến chơi à?"

"Ừ."

"Cẩn thận, đừng để xuống xe đã bị giết." Lăng Na nhìn qua hắt là một cao thủ lão luyện.

"Anh ấy là bạn trai của cô à?"

Cô ấy dùng ánh mắt chỉ về phía Lục Lãm đang ngồi đầu xe.

"Ừ.."

Lục Lãm ngẩng đầu nhìn sang, Khương Nghiên lập tức đổi lời: "Không phải đâu."

Cô gái kia nhướn mày: "Cuối cùng là phải hay không phải?"

Trong lòng Khương Nghiên tự nhủ, tại sao phải nói cho cô biết.

Lăng Na thấy cô không nói lời nào, biết đây là điều tế nhị, cô ấy nói: "Vậy tôi đi cùng hai người, được không?"

"Tại sao cô lại muốn đi cùng?" Khương Nghiên không vui.

"Tôi là tay mơ, không muốn chết sớm, định chơi lâu một chút, anh chàng đẹp trai kia dường như rất lợi hại, nhờ cậy vào hai người, mang tôi đi theo."

Khương Nghiên mất hứng: "Vậy sao cô lại nói với tôi, muốn anh ấy dẫn cô, cô đi mà xin anh ấy ý."

Khóe miệng Lăng Na khẽ nhếch, nói với Lục Lãm: "Anh đẹp trai, anh dẫn tôi theo có được không?"

Chân mày Lục Lãm nhíu lại một cái, nhìn về phía Khương Nghiên.

Khương Nghiên ngược mắt nhìn trời, lắc đầu, lắc đầu, lắc đầu.

Lăng Na chấp tay trước ngực: "Nhờ cả vào anh đấy, anh đẹp trai."

Lắc đầu, lắc đầu, lắc đầu.....

"Có thể." Lục Lãm nói.

Khương Nghiên trợn trắng mắt.

Được lắm, Lục Lãm, anh chờ đấy!

Nụ cười của Lăng Na sáng như ngọc: "Tốt quá! Cảm ơn anh đẹp trai! Anh thật tốt!"

"Không cần khách sáo." Lục Lãm cúi đầu nhìn bản đồ một chút, nói với tài xế: "Bác tài, phiền anh cho chúng tôi xuống xe ở đây."

Tài xế dừng xe ở ven đường, nói: "Cho dù trên người bị trúng bốn phát đạn phẫn, bị đào thải ra khỏi trận, có thể dùng bộ đàm trên người gọi xe đưa mọi người ra khỏi khuân viên nhé."

"Tôi biết rồi."

Lục Lãm xuống xe, Lăng Na cũng nhảy xuống.

Khương Nghiên vẫn ngồi trên xe, bữu môi, tiếp tục trợn trắng mắt.

"Đi nào." Lục Lãm nói.

Khương Nghiên hừ hừ: "Không muốn cử động."

Lục Lãm cười như không cười, đi tới vươn tay về phía cô: "Nghe lời nào, xuống xe thôi."

Khương Nghiên nhìn tay của anh, ho nhẹ một tiếng, đặt tay lên, cổ tình làm ra vẻ.

Lục Lãm thuận theo đỡ hông của cô: "Nặng quá."

"Đáng ghét." Khương Nghiên vỗ anh thả xuống.

Lục Lãm cười cười, buông cô ra, nhanh chóng đi vào trong rừng, Lăng Na cũng nhanh chóng đi theo.

Phát hiện có người không đuổi theo, Lục Lãm quay đầu lại, nhìn về phía Khương Nghiên đang đứng sững giữa đường: "Em còn ngăn người cái gì, trò chơi bắt đầu rồi, em định làm cọc gỗ để người khác bắn à?"

Vừa dứt lời, đã nghe thấy mấy tiếng súng vang lên, pằng pằng pằng, toàn bộ lưng và thắt lưng của Khương Nghiên xuất hiện vết phẩn màu đỏ và xanh biếc.

"Á! Anh Lục Lục! Có người bắn em!"

Khương Nghiên thất kinh, ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, làm con rùa đen rụt đầu.

Lục Lãm bất đắc dĩ xông đến, kéo cánh tay Khương Nghiên, khiêng cô chạy vào trong rừng rậm, một đường chạy như điên.

"Anh Lục Lục, anh làm cộm, cộm hông em." Khương Nghiên vỗ lưng Lục Lãm.

Lục Lãm đặt cô xuống bụi cỏ, cẩn thận kiểm tra vết phẩn bắn trên người cô: "Trúng hai phát súng rồi, em còn hai mạng nữa, nếu không sẽ bị loại ra khỏi trận."

Lăng Na đứng bên cạnh nghe nói như thế, cặp lông mày lá liễu dần ra mỉm cười.

"Cẩn thận một chút, theo sát anh, bây giờ chúng ta đi tìm súng."

"Bây giờ đi vào khu nào?" Lăng Na hỏi.

Lục Lãm vỗ vỗ đầu Khương Nghiên: "Mang theo con đà điểu nhỏ này, khu vực trung tâm nhiều người chắc chắn không thể đi, giờ vào khu vực hoang dã đánh đi."

Lăng Na nói: "Nhưng nếu không vào khu vực trung tâm, sẽ không nhặt được trang bị tốt đâu."

Lục Lãm đi về phía trước: "Trang bị phân tán khắp nơi, có đôi khi đến khu hoang dã cũng có thể nhặt được trang bị tốt."

"Anh thật hiểu biết, xem ra là thường xuyên tới đây chơi." Lăng Na kiếm chuyện nói với anh.

Lục Lãm nhìn quanh, quan sát địa hình và tình hình địch thủ, thờ ơ trả lời: "Ừ, trước kia mỗi tuần đều đến đây."

"Vậy xem ra anh thường xuyên bắn rồi."

"Ừ."

"Wow, anh giỏi thật đấy! Chắc chắn thủ pháp bắn súng của anh rất chuẩn."

Lục Lãm cười nhạt một tiếng, có chút kiêu ngạo: "Chủ yếu đến nhìn sách lược thôi."

"Chủ yếu đến nhìn sách lược." Khương Nghiên đi theo sau học khẩu hình của Lục Lãm, xem thường bước nhanh chân.

"Anh đẹp trai, tôi cũng thường xuyên đến đây chơi, nếu không lần sau hai ta hẹn lập tổ đội nhé?"

"Được."

Lục Lâm vui vẻ đồng ý.

"Vậy chúng ta trao đổi Weixin đi." Lăng Na vừa sờ túi: "Ôi, tôi không mang điện thoại rồi."

Khương Nghiên bất mãn nhìn hai người này, nói chuyện vui vẻ quá nhỉ, nét cười trên mặt Lục Lâm vô cùng rực rỡ, sắp nở hoa đến nơi rồi.

Đáng ghét, đáng ghét đáng ghét.

Khương Nghiên hung ác nghiền nát hoa dại bên chân.

Cách đó không xa có một toà nhà hai tầng giản dị ngói đỏ, Lục Lâm ra hiệu với Khương Nghiên, ý bảo cô đừng cọ nữa, mau đi cùng.

Lăng Na theo sát phía sau anh, hai người cùng tiến vào gian nhà.

Khương Nghiên hữu khí vô lực đuổi theo, vừa mới vào cửa đã nghe thấy tiếng súng từ trên tầng hai truyền xuống, pằng pằng pằng!

"Khai chiến rồi à?"

Khương Nghiên tăng nhanh bước chân lên tầng hai.

Khung cảnh trước mắt làm cô chấn động.

Lục Lâm cầm một khẩu súng đen trong tay, mà Lăng Na lại trắng tay, trên người có ba vết phấn màu khác nhau.

Lăng Na khó tin chỉ vào Lục Lâm: "Anh... Tại sao anh lại giết tôi!"

Lục Lâm lại bắn thêm một phát súng, nói: "Trò chơi này, không phải là giết người sao?"

"Nhưng mà, nhưng mà chúng ta vừa mới..."

Rõ ràng vừa rồi còn nói chuyện vui vẻ như vậy, tâm sự tâm đầu ý hợp như thế cơ mà!

"Chúng ta không phải là đồng đội sao?" Lăng Na không phục.

Lục Lãm nhướn mày: "Ồ? Làm sao cô lại có hiểu lầm như vậy." Anh chỉ tay về phía Khương Nghiên: "Cô nàng đà điều xấu xí này mới là đồng đội của tôi, cô là kẻ địch."

Sắc mặt Lăng Na đỏ bừng, giận đến mức cả người run rẩy.

Lục Lãm nói: "Còn một phát súng, tôi cho cô mười giây, có thể chạy được bao xa, phải xem bản lĩnh của cô rồi."

Lăng Na còn có chút không cam lòng: "Anh đẹp trai, tôi..."

Lục Lãm nhìn đồng hồ trên cổ tay: "10, 9, 8..."

Lăng Na thở phì phò vút qua người Khương Nghiên, chân lão đảo chạy ra bên ngoài.

Đợi đến khi cô ấy lao ra khỏi cửa phòng, Lục Lãm vội vàng vẫy Khương Nghiên, ý bảo cô tới đây.

Anh đưa khẩu súng trong tay mình cho cô, khẩn cấp nói: "Mau mau mau, phát cuối cùng em bắn đi, đầu người cho em."

Khương Nghiên do dự nhận súng: "Nhưng em chưa bắn bao giờ mà."

"Chỉ cần đè xuống cò súng là được, thao tác rất đơn giản."

Khương Nghiên ghé sát vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Lăng Na điên cuồng chạy vào trong rừng.

"Mau bắn đi, cô ta sắp trốn mất rồi."

Khương Nghiên nheo mắt lại, bắn ra ba phát súng, ba phát đều bắn trúng bãi cỏ bên cạnh Lăng Na.

Cô vội vàng nói: "Anh Lục Lục, em bắn không trúng! Cô ta sắp vào cánh rừng rồi!"

"Ngốc lắm." Lục Lãm nhận lấy súng trong tay cô, nhắm trúng Lăng Na.

"Pằng" một tiếng, lưng Lăng Na bị Lục Lãm bắn trúng, thêm một lớp phấn màu đỏ.

"Ôi! Bắn trúng rồi!" Khương Nghiên phấn khởi hét to: "Anh Lục Lục thật là giỏi!"

Khóe miệng Lục Lãm khẽ nhếch, khóe mắt lộ ra vẻ cao ngạo: "Chủ yếu là nhìn sách lược thôi."

Lăng Na nản lòng đá văng đá vụn bên chân, quay đầu lại, mặt tràn đầy oán hận nhìn về phía căn nhà nhỏ.

Khương Nghiên cố ý nói với Lục Lãm: "Anh thật là xấu xa, con gái người ta còn muốn anh dẫn theo đấy."

"Ngây thơ." Lục Lãm nói cay nghiệt: "Trừ đồng đội, những người khác đều phải chết, người nào sống được đến cuối cùng, là kẻ thắng cuộc."

Vơ vét một hồi trong phòng, chỉ nhặt được một khẩu súng và một chiếc ba lô, hai chai nước khoáng, Lục Lãm cất nước khoáng vào trong ba lô, dẫn Khương Nghiên ra khỏi nhà.

"Nơi nhà xuất hiện dày đặc nhất là trong nội thành, đó cũng là nơi xảy ra nhiều chiến tranh nhất, so ra, khu núi rừng hoang dã này tương đối an

toàn." Lục Lãm đưa tay kéo bàn tay đang nắm chặt ống tay áo anh của Khương Nghiên: "Em có thể đi bình thường mà, không phải sợ."

Khương Nghiên không nghe theo nắm chặt tay áo Lục Lãm.

Lục Lãm: "Em còn như vậy, chúng mình sẽ sống không lâu."

Khương Nghiên buông Lục Lãm ra: "Vậy anh nắm tay em đi."

Lục Lãm bước nhanh về phía trước: "Không dặt dêu."

Đi hai bước, quay đầu lại, thấy Khương Nghiên chậm chạp lết từng bước chân như chú rùa nhỏ, anh thúc giục: "Nhanh lên một chút, đã không nhặt được đồ tốt rồi, nguồn tài nguyên của khu hoang dã này rất trân quý."

Khương Nghiên vươn tay về phía Lục Lãm: "Anh nắm tay em, em sẽ đi nhanh hơn."

Ánh mặt trời chiếu trên gương mặt trắng nõn của cô, khi cô mỉm cười rất đẹp, tựa một cơn gió nhẹ, thấm vào ruột gan.

Lục Lãm bất đắc dĩ đến gần, không nắm tay cô, mà trực tiếp cầm ống tay áo của cô, kéo cô đi về phía trước.

Khương Nghiên hài lòng, định tăng tốc độ, đuổi theo bước chân của Lục Lãm.

Cách đó không xa có một ngôi làng hoang vu, dựng vài lều quân dụng, bên trong chắc chắn sẽ có chút vật dụng.

Lục Lãm để Khương Nghiên núp phía sau thân cây, anh cẩn thận dò xét xung quanh một lát, không phát hiện quân địch, anh vẫy tay với Khương Nghiên, ý bảo tiến lên.

Khương Nghiên nhanh chóng chạy đến bên cạnh anh.

Lục Lãm nhặt một khẩu súng AK trên mặt đất đưa cho Khương Nghiên.

"Em có biết dùng không?"

Khương Nghiên lắc đầu.

Lục Lãm nhắc súng lên, nghiêng đầu nhìn về thước ngắm bắn, làm mẫu cho cô, nã một phát súng, bắn phấn màu vào cọc gỗ đối diện.

Khương Nghiên cũng học theo tư thế của anh, thử nã súng.

Tay Lục Lãm nắm lấy hông của cô, điều chỉnh tư thế của cô: "Đứng thế này, nhìn thước ngắm, đừng nhìn tay của anh."

"À." Khương Nghiên dời lực chú ý từ bên hông, nhìn về phía ống kính, nã một phát súng.

"Pằng" một tiếng, phấn màu bắn ra trúng vào cây cột.

Lục Lãm khen ngợi: "Rất đúng, lần đầu tiên có thể bắn được như vậy, khá tốt."

Khương Nghiên kiêu ngạo nói: "Em rất lợi hại mà."

Mặc dù vừa rồi mục tiêu cô định ngắm bắn, là một khối đá bên cạnh khúc cây khô.

Hết chương 22

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

25. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 23: Giao Thừa

"Phần để bắn rất khó thu thập, đừng lãng phí." Lục Lãm lấy mấy viên đạn phần vừa bắn ra lắp vào súng cho Khương Nghiên.

"Dù sao em cũng khó bắn trúng người, anh đừng nạp cho em quá nhiều đạn."

"Muốn chơi thì phải giết người." Lục Lãm đeo dây súng AK lên cổ Khương Nghiên: "Đi theo phía sau anh, có gì, em phải chủ động ra trận."

Khương Nghiên ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng."

Hai người tiếp tục đi sâu vào trong rừng, trên đường rà soát qua một số toàn nhà, trang bị thu thập được khá phong phú.

Đúng lúc này, bộ đàm trên cổ tay vang lên tiếng thông báo từ phòng điều khiển: "Tiếp theo bắt đầu thu gọn phạm vi hoạt động, trong vòng 20 phút mọi người phải chạy tới phía Đông Nam khu trung tâm, nếu không sẽ bị loại bỏ."

"Đây là sao ạ?"

Lục Lãm giải thích: "Phạm vi hoạt động của chúng ta dần dần bị thu gọn lại, cuối cùng kiểm soát trong vòng năm mét, chọn ra người cuối cùng giành thắng lợi, như vậy cũng là vì tránh những người giống như em sợ hãi mà ở lại trong nhà không ra, trò chơi không thể nào tiếp tục nữa."

Khương Nghiên không phục, nói: "Em cũng sẽ giết được người, hãy chờ xem."

"Trong đám cỏ phía trước có người!" Lục Lãm vừa dứt lời, đã nghe thấy ba tiếng súng vang lên, đạn phẫn bắn ra xẹt qua cơ thể Khương Nghiên.

"Ồi!" Cô còn chưa kịp kêu lên sợ hãi, Lục Lãm đã đẩy ngã cô xuống bãi cỏ.

"Đừng cử động, đừng lên tiếng."

Anh ôm cô thật chặt, hai người núp trong cỏ, hô hấp nóng ướt của anh phả vào cổ cô, thật ngứa.

Khương Nghiên hoang mang ngẩng đầu lên, Lục Lãm nhìn bụi cỏ phía trước không chớp mắt, không phát hiện ra lúc này hai người đang kề sát vào nhau.

Khương Nghiên như bị ma xui quỷ khiến hôn cầm Lục Lãm.

Lục Lãm rụt lại theo bản năng, nhúu mày, trừng mắt nhìn cô.

Cô mỉm cười, tựa như một chú hồ ly nhỏ chọc người thành công.

Khuôn mặt Lục Lãm ửng đỏ, có chút xấu hổ, ngẩng đầu giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, khẽ lẩm bẩm: "Em là gián điệp mà kẻ địch phái tới dụ dỗ anh đúng không?"

"Không, em là khi con mà đại sư huynh phái tới."

Bên tai lại truyền đến tiếng súng, đạn phẫn bắn ra rơi tán loạn bên cạnh hai người, mùi hôi của phẫn bốc lên, Lục Lãm giơ tay che lại mũi cô.

Nhưng ngay sau đó, lỗ tai nhạy cảm của Lục Lãm nghe thấy tiếng bắn huyệt, trên mặt anh lộ nụ cười, dứt khoát kéo Khương Nghiên đứng lên.

Khương Nghiên vội vàng trốn sau lưng anh: "Sao lại để lộ thế này!"

"Anh ta không có đạn." Lục Lãm đi về phía bụi cỏ: "Chúng ta có thể tùy ý chà đạp."

Thậm chí Khương Nghiên còn thấy được chút hưng phấn trong ánh mắt anh.

Cô dẫn đầu chạy đến phía trước: "Người này giao cho em!"

Lục Lãm sáng khoái đồng ý: "Đầu người cho em."

Trong bụi cỏ có một người đàn ông trẻ tuổi, mặc quân phục màu xanh, da trắng nõn, mặt mày thanh tú, nhìn thấy Khương Nghiên, anh ta vội vàng giơ hai tay qua đỉnh đầu.

"Là một anh bạn trẻ đẹp trai này!" Khương Nghiên cầm súng nhắm vào anh ta, cười hì hì nói: "Anh đẹp trai, xin chào."

"Đừng, đừng giết tôi!" Anh ta cầu xin: "Người đẹp, đừng giết tôi có được không, tôi còn muốn chơi lâu hơn nữa."

"Như vậy." Khương Nghiên để súng xuống: "Muốn chơi lâu hơn một lúc à?"

"Ừ, bình thường công việc của tôi khá bận rộn, có rất ít thời gian chơi trò chơi, cho nên..."

Khương Nghiên đặt súng xuống: "Được rồi, nhìn anh đẹp trai như vậy, tôi sẽ hạ thủ lưu..."

Nhưng lời cô còn chưa dứt, chỉ nghe thấy "Pằng pằng pằng pằng" bốn phát súng vang lên, bốn viên đạn phấn sắc màu bắn vào bụng anh bạn trẻ.

Không kịp chuẩn bị đã game over.

Về mặt anh bạn trẻ mơ màng, Khương Nghiên quay đầu lại, Lục Lãm một tay chống hông, một cái tay khác cầm súng, nhướn mày nhìn bọn họ.

Trên đường đi, Khương Nghiên nói với Lục Lãm: "Người ta muốn chơi lâu hơn một lát, sao anh lại bắn chết người ta."

Mặt Lục Lãm không chút thay đổi nói: "Anh ngứa mắt."

Cuối cùng phạm vi sinh tồn thu gọn vào trong khu vực một đồi núi, Khương Nghiên và Lục Lãm dựa lưng vào một thân cây ẩn nấp, hướng quan sát khác nhau, chỉ nghe thấy vài tiếng súng vang lên, bên Lục Lãm đã bắn trúng ba người, Khương Nghiên cũng gặp người thì nổ súng, nhưng toàn bộ đạn đều lệch khỏi quỹ đạo, ngược lại để lộ vị trí của chính mình.

Khương Nghiên không thể làm gì khác hơn là khom người, đổi sang mai phục ở một đám cỏ khác.

Vừa quay đầu, phát hiện Lục Lãm đang mai phục phía sau cây trước đó giờ lại không một bóng người, Khương Nghiên chợt hoảng hốt: "Anh Lục Lục!"

"Anh ở đây, em đừng gọi." Giọng của Lục Lãm không biết truyền đến từ nơi nào: "Cẩn thận một chút, còn lại một người cuối cùng thôi."

Khương Nghiên vội im lặng, nói nhỏ: "Vâng."

Cô cẩn thận quan sát xung quanh, chợt nhìn thấy phía sau bụi cỏ bên cạnh có người, mặc dù dùng hoa cỏ giấu mình rất tốt, nhưng vẫn không thể lừa được hoạ nhãn kim tinh của cô.

Một phát cuối cùng này, hãy giao cho cô!

Khương Nghiên ngồi xổm xuống, len lén bò qua, đúng lúc người kia định nã súng bắn người khác, Khương Nghiên nhắm ngay lưng của anh.

"Pằng pằng pằng pằng" hợp với mấy phát súng của người kia, luôn luôn có cơ hội thể hiện.

Trong mưa đạn phẫn bay đầy trời, đối diện người là người thất bại cuối cùng, ném súng xuống.

Mà Lục Lầm bị Khương Nghiên bắn trúng, trên đầu còn có vết phẫn màu đỏ bắn vào.

Anh bất đắc dĩ quay đầu lại, dùng ánh mắt ông đây xem thường em nhìn cô.

Khương Nghiên:???

Dĩ nhiên, đội cuối cùng giành chiến thắng trong trò chơi phiên bản người thật này đã xuất hiện, nhưng đội tạm thời phát sinh nội chiến, cho nên chỉ có một người may mắn sống sót, chính là Khương Nghiên.

Cô giết nhầm đồng đội, ngoài ý muốn được ăn gà.

Sau khi đổi lại quần áo, Khương Nghiên đến trước quầy nhận món quà bí mật, món quà là một con gà lè lưỡi, trợn trắng mắt, gục cổ về mặt ủ rũ, Khương Nghiên hớn hờ nhận lấy, đưa con gà đến trước mặt Lục Lầm.

"Trông rất giống anh lúc hấp hối."

Lục Lầm nói: "Không giống."

"Em cảm thấy rất giống."

"Ha ha." Anh cười lạnh một tiếng, đi về phía thềm đá trong công viên.

Khương Nghiên đứng phía xa gọi anh lại: "Người ta còn tặng hai vé ưu đãi, lần sau chúng ta đấu lại, được không?"

"Nói sau đi."

Khương Nghiên bĩu môi, chấp tay sau lưng đứng ở giao lộ.

Gió núi thổi tóc cô bay tán loạn, còn có chút lạnh.

Lục Lãm đi vài bước, ngẩng đầu nhìn về phía cô: "Nếu em muốn qua đêm ở đây, anh sẽ không ở lại cùng em đâu."

"Bye bye." Khương Nghiên nói.

Lục Lãm vừa bước xuống mấy bậc đá: "Đến buổi tối, trên núi không có ai, em có thể làm bạn với khỉ con."

"Vậy cũng khá vui, khỉ con cũng không tỏ thái độ với người ta."

Lục Lãm đứng một chút, rốt cuộc vẫn phải xoay người lại, sải bước về phía cô.

Khương Nghiên vội vàng lùi về sau hai bước, đề phòng nói: "Em cũng không phải cố ý giết anh."

Lại chưa từng nghĩ, anh đưa tay về phía cô.

"Ba, hai..."

Còn chưa đếm đến một, Khương Nghiên vui vẻ kêu một tiếng, nhào về phía trước, cầm thật chặt bàn tay ấm áp của Lục Lãm.

Lục Lãm khẽ mím môi, cố gắng kìm nén không nở nụ cười. Vẻ mặt anh nghiêm túc, nắm tay cô đi xuống thềm đá.

Hoàng hôn buông xuống, rơi vào dãy núi.

"Anh Lục Lục, lần sau chúng ta lại đến, được không?" Khương Nghiên ôm cánh tay anh, mỉm cười ngẩng đầu nhìn anh.

"Xem thời gian của anh đã."

"Thời gian tựa như bộ ngực của con gái, dù đầy đặn hay không thì vẫn phải có."

Lục Lãm nghe vậy, ánh mắt vô thức nhìn xuống bộ ngực tròn trịa của cô.

"Đương, đương nhiên, thời gian của em cũng giống bộ ngực, không cần đầy đặn, cũng có."

Lục Lãm hừ nhẹ: "Em có thể đảm bảo không ngộ thương đồng đội không?"

"Em đảm bảo!" Khương Nghiên giơ hai tay thề: "Hôm nay thật sự là ngoài ý muốn."

Lục Lãm vươn tay, vỗ nhẹ nhẹ vào gáy cô, tăng nhanh bước chân đi xuống chân núi.

Trong lòng Khương Nghiên vui vẻ, chạy mấy bước đuổi theo anh, còn định nắm tay của anh, nhưng hai tay Lục Lãm lại rút túi quần, cô không rút ra được.

Thời gian trôi như mây bay trên nền trời xanh thẳm, khi bạn nhìn nó, nó khoan thai chậm rãi, lững thững rạo chơi, đến khi bạn dời mắt, nó sẽ thoáng một cái rồi biến mất.

Đêm giao thừa, Khương Nghiên cho Mễ Nặc mặc một bộ quần áo mới màu đỏ, trông rất giống cậu bé báo phúc.

Người thân trong nhà đến rất đông, ồn ào náo nhiệt vây quanh Mễ Nặc, mặc dù Mễ Nặc ngượng ngùng, nhưng được quây quần tụ họp với người thân, khiến bé rất ấm lòng, bé rất thích cảm giác này.

Mạnh Như mang một nồi sủi cảo nóng hổi từ trong phòng bếp đi ra: "Nặc Nặc, mau tới nếm thử."

Mễ Nặc hưng phấn chạy đến phòng ăn, Mạnh Như trải khăn cho bé, đồng thời hỏi Khương Nghiên: "Con gọi điện thoại cho em trai con đi, bây giờ đã mấy giờ rồi, vẫn chưa về nhà."

Khương Nghiên nói: "Nghỉ đông nó phải đến đội cảnh sát thực tập, cuối năm rất cần nhân viên, có thể nó còn đang trên đường tuần tra."

"Đêm nay là đêm giao thừa mà." Mạnh Như bất mãn nói: "Lãnh đạo đều về nhà đón năm mới, lại bóc lột sức lao động của cấp dưới, thật quá đáng."

Khương Nghiên nằm trên ghế sa lon, cầm đĩa xiên vào một miếng thịt bò, nhai hai nhát, cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho Lục Lầm.

"Lãnh đạo về nhà đón năm mới rồi à?"

Lúc này lãnh đạo đang buộc tạp dề màu xanh đậm, bận rộn trong phòng bếp.

Trong nhà rất lạnh lẽo, chỉ có hai người là Lục Lầm và mẹ.

"Được rồi, con ra ngoài chờ đi, tối nay mẹ sẽ thể hiện tài năng cho con xem." Trầm Chi cầm vung nồi trong tay anh: "Bình thường công việc bận rộn, khó có được thời gian nếm thử tay nghề của mẹ."

"Mẹ chờ con hấp xong nồi cá này đã ạ." Lục Lãm rũ mắt, nhìn cá trong nồi.

Pháo hoa ngoài cửa sổ nổ tung, rực rỡ sắc màu.

Trong nhà rét lạnh, những năm trước đây bố anh nằm vùng thất bại, chết trong tay trùm buôn thuốc phiện, mà sự việc ngoài ý muốn này cũng gián tiếp khiến em trai anh vào tù, bây giờ trong nhà chỉ có hai người là anh và mẹ Trầm Chi sống nương tựa lẫn nhau.

Cá hấp chín đều, màu xanh ủa hành và màu trắng của cá quyện vào nhau, mùi hương tỏa ra bốn phía.

Lục Lãm bê nồi ra phòng khách, TV hãng LCD trên tường đang chiếu chương trình đón xuân của đài truyền hình trung ương, MC Diệu Ngữ đã gần bó nhiều năm đang chúc Tết với khán giả trên cả nước.

Lục Lãm cầm điện thoại lên, thấy Khương Nghiên gửi tin nhắn đến.

Anh đáp lại: "Ừ."

Mấy phút sau, Khương Nghiên nói: "Anh ăn cơm chưa?"

"Anh chưa, đang chuẩn bị, có việc gì không?"

Phải có việc thì mới có thể tìm anh à?

Khương Nghiên nhanh chóng soạn tin nhắn: "Mẹ em nói, lãnh đạo đều về nhà đón năm mới rồi, để lại Đoan Nhi đáng thương nhà chúng em, tuần tra trên phố vào ngày đông giá rét, mẹ muốn nghiêm túc khiển trách lãnh đạo."

"Thằng bé còn chưa về à... Anh giúp em hỏi một chút."

Khương Nghiên ôm điện thoại, trong lòng vui sướng.

Mấy phút sau, Lục Lâm nhấn lại: "Đã hỏi rồi, thằng bé đang trực ban ở quảng trường Vạn Đạt, vốn không định xếp vào, nhưng nó muốn lấy thêm kinh nghiệm, tự nguyện xin đến."

Ờ, thằng nhóc phá phách này, có chút tiến bộ đấy nhỉ.

Hết chương 23

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

26. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 24: Động Thủ

Dòng người trên quảng trường Vạn Đạt đi lại tấp nập, vô cùng náo nhiệt. Cho dù là đêm 30, trung tâm thương mại trong quảng trường vẫn không ngừng buôn bán, khách hàng đến cửa hàng rất nhiều, rộn ràng hồi hả.

Trên màn hình lớn cách đó không xa hiện lên dòng thông báo chuẩn bị đếm ngược, thỉnh thoảng có thể nghe thấy trong đám đông truyền đến tiếng reo hò của người trẻ.

Nữ cảnh sát Hạ Vi che lỗ tai, đứng run rẩy trong gió lạnh, nghe điện thoại của Lục Lâm: "Vâng, Khương Trọng Thần, cậu ấy đang ở đây."

"Vâng, tôi bảo cậu ấy về nhà, cậu ấy tỏ vẻ không vui."

"Tôi không biết, tôi cũng không muốn để cậu ấy ngây ngốc ở đây, người này..."

Rốt cuộc Hạ Vi vẫn quyết định không tố cáo trước mặt lãnh đạo.

"VẬY ĐỘI TRƯỞNG LỤC, THẾ NÀY ĐI, ĐỂ TÔI TRỞ VỀ TRỰC BAN."

"Vâng, cảm ơn đội trưởng Lục quan tâm, chúc anh năm mới vui vẻ."

Sau khi Hạ Vi cúp điện thoại, đẩy cửa phòng trực của cảnh vệ ra.

Khí ẩm phả vào, xua tan khí lạnh quanh người.

Phòng trực ban rộng khoảng hai mươi mét vuông, không lớn, xung quanh để vài chiếc tủ màu xám, dùng để chứa đồ dùng của nhân viên. Gần cửa sổ có một cái bàn đọc sách được ghép lại từ ván gỗ, trên cửa sổ đặt một chiếc loa phóng thanh, luôn luôn tiếp đón khách đến chơi.

Tên nhóc trước mặt mặc cảnh phục gọn gàng, ngồi ngay ngắn trên ghế đầu, khí nóng của máy sưởi vẩy quanh.

Khí nóng của máy sưởi khiến khuôn mặt khô ngô của cậu ửng hồng, phác họa đường nét dịu dàng ấm áp.

Đôi mắt cậu to tròn, chói lọi, liếc mắt một cái, lộ ra vẻ thông minh lanh lợi.

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng vóc dáng lại cao lớn, hai chân mở rộng ngồi trên ghế nhỏ có chút chật chội, quần hai bên bắp đùi căng chặt.

Hạ Vi nhàn nhạt quét mắt nhìn cậu một cái rồi dời mắt.

Cậu còn rất trẻ, đã rất lâu Hạ Vi chưa tiếp xúc với thực tập sinh còn trẻ như vậy, nghe nói vừa mới lên năm hai, vẫn còn là một cậu thanh niên trai tráng.

"Vừa rồi đội trưởng Lục gọi điện thoại tới hỏi cậu đấy." Cô ấy giơ điện thoại lên: "Gọi cậu mau về nhà ăn bữa cơm tất niên."

"Ôi, lại tìm đến anh Lục Lục rồi." Khương Trọng Thần bất đắc dĩ đứng lên, đi qua đi lại trong phòng, tản bộ.

Ánh mắt Hạ Vi đuổi theo cậu, trong khoảnh khắc cậu nhìn sang, lập tức dời đi.

"Chị Vi Vi, chị vẫn chưa về nhà đón năm mới ă?" Khương Trọng Thần hỏi.

Hạ Vi nhún nhún vai: "Dù sao tối nay vẫn phải có người canh gác chứ."

Khương Trọng Thần nhìn về phía đám người đang vui vẻ trên quảng trường cách đó không xa, gật đầu, lại ngồi xuống, tiếp tục sưởi ấm.

Hạ Vi cũng ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, im lặng một lát, cô ấy quay đầu lại: "Tôi sợ đội trưởng Lục sẽ lại gọi điện đến đây."

Ý tứ rất rõ ràng.

Khương Trọng Thần lại nói: "Không sao đâu."

"....."

Cậu không có chuyện gì, nhưng tôi có chuyện được chưa.

Thật nhức đầu.

Trên dưới đội cảnh sát, trong lòng đều kính sợ Lục Lâm, lãnh đạo phía trên tự mình gọi điện thoại đến hỏi thăm, áp lực của cô không nhỏ.

"Cậu về nhà đi." Cô nói thẳng với cậu: "Về nhà đón năm mới với người thân đi."

"Không nên để một mình phụ nữ là chị ở lại đây." Khương Trọng Thần nói rõ ràng.

"Sao phụ nữ lại không được." Sắc mặt Hạ Vi tối sầm: "Tôi có thể ứng phó được mà."

Khương Trọng Thần cười vô hại, nhưng thật ra lại khiến cô cảm thấy lời vừa rồi của mình hơi cứng nhắc.

"Chị Vi Vi, năm nay chị bao nhiêu tuổi?"

Không chờ cô trả lời, Khương Trọng Thần nói: "Em đoán, chắc chắn chị trẻ hơn chị em hai tuổi, hai mươi ba, đúng không?"

Hạ Vi liếc cậu một cái, khuôn mặt hiếm khi nở nụ cười chân thành.

Năm nay 27, Hạ Vi suy nghĩ một chút, không nói ra.

Cũng đúng lúc này, ngoài cửa sổ có một cô bé vội vã chạy đến: "Đồng chí cảnh sát, phía trước có người đang đánh nhau!"

Mười giờ tối, tiếng pháo hoa vang lên không ngừng ngoài cửa sổ.

Lục Lâm và mẹ ngồi trên ghế sofa, xem tiểu phẩm hài cuối năm trên tivi, khán giả ôm bụng cười lớn.

Nhưng hai mẹ con họ lại càng yên lặng, vẻ mặt rất nghiêm túc giống như đang nghe tin thời sự.

Thức ăn trên bàn rất phong phú, nhưng cuối cùng có vẻ hơi buồn tẻ, dù sao đây cũng không phải là một gia đình đầy đủ.

Trầm Chi đứng dậy: "Mẹ đi chuẩn bị cho con hai đĩa đồ nhắm rượu nhé."

"Mẹ để con tự làm đi ạ."

"Con nghỉ ngơi đi, mấy khi được về nhà."

Đúng lúc này, điện thoại Lục Lâm vang lên, là Hạ Vi gọi đến.

Trong điện thoại, giọng cô ấy khá dồn dập: "Đội trưởng Lục, Khương Trọng Thần đã xảy ra chuyện rồi."

Đúng lúc bà bê nồi lạc nướng đi ra, Lục Lãm đã mặc xong áo khoác chuẩn bị ra cửa.

"Con lại đi đâu thế?"

"Thực tập sinh trong cục xảy ra chút chuyện ạ."

"Thực tập sinh gặp chuyện không may, cũng không phiền đến con, cấp trên của thực tập sinh kia đâu?"

"Gần sang năm mới, gọi người nào lúc này cũng không tốt."

Bà không ngăn anh lại nữa, chỉ nói: "Vậy con nhớ về sớm một chút."

"Vâng ạ."

"Đeo khăn quàng vào, bên ngoài rất lạnh."

Đến khi bà cầm khăn quàng ra, Lục Lãm đã ra khỏi nhà.

Vừa mới vào cục cảnh sát, chỉ nghe thấy tiếng đàn ông ồn ào trong phòng điều giải truyền đến.

"Thực tập sinh? Con mẹ nó anh đùa tôi đấy à?"

"Gần sang năm mới, anh cho rằng tôi muốn ở đây tốn sức với các người à?"

"Anh còn muốn động thủ đúng không, đến đây! Đánh đi! Cảnh sát đánh người, ông đây kiện hết."

Lục Lãm đi vào phòng điều giải, ánh đèn trong phòng ấm áp, Tần Lâm và Tiểu Ưng cũng đã tới, Khương Trọng Thần đỏ mặt, đứng bên cạnh, nếu như không có Hạ Vi lôi kéo, có lẽ cậu còn muốn đến ra tay với người kia.

"Có chuyện gì xảy ra vậy?" Anh trầm giọng hỏi.

Giọng nói người đàn ông say rượu gây chuyện kia rất bất hòa: "Anh là cấp trên của anh ta?"

Lục Lãm ngẩng đầu nhìn lại, người trước mặt ước chừng ba mươi tuổi, mặc một chiếc áo khoác gió màu vàng, sắc mặt đỏ hồng, khi đến gần, có thể ngửi thấy mùi cồn nồng nặc trên người anh ta.

"Là tôi."

"Tên cảnh sát này đánh tôi, anh xem chuyện này giải quyết như thế nào." Anh ta chỉ vào phần mặt bên trái của mình nói: "Bây giờ mặt ông đây rất tê, nữ cảnh sát kia còn nói đây là thực tập sinh, tại sao không nói là cảnh sát tạm thời đi!"

Ánh mắt Lục Lãm quét về phía Khương Trọng Thần: "Em ra tay"

Khương Trọng Thần hừ nhẹ một tiếng: "Là anh ta uống rượu say, ra tay đánh phụ nữ, khi em tiến lên ngăn lại, không cẩn thận đụng chạm với anh ta."

"Đụng chạm?" Người đàn ông mặc áo khoác chỉ vào mặt của mình, đi về phía Khương Trọng Thần: "Anh thử đụng chạm lại một chút đi, đến đây?"

Lục Lãm tự nhiên chắn trước mặt Khương Trọng Thần, nghiêng đầu hỏi Hạ Vi: "Người nào động thủ trước?"

Hạ Vi chỉ vào người đàn ông mặc áo khoác kia: "Anh ta đánh phụ nữ trên đường, tất cả mọi người đều nhìn thấy, Tiểu Khương đi qua kéo anh ta, anh ta ngược lại ra tay với Tiểu Khương, Tiểu Khương tự vệ, xảy ra chút việc tứ chi tiếp xúc..."

Hạ Vi nói tiếp: "Cũng không phải là cố ý."

Người bị tên kia đánh, là vợ của anh ta, bây giờ đang ở trong phòng nghỉ, có hai nữ cảnh sát trông chừng.

"Tôi... Chồng tôi không đánh tôi, các người hiểu lầm rồi, thật sự không phải!" Tâm trạng cô ấy kích động, liên tục giải thích: "Chúng tôi chỉ đang có chút mâu thuẫn, cãi nhau, anh ấy không đánh tôi."

"Anh ta động thủ." Hạ Vi còn muốn tranh giành việc giải thích, Lục Lâm lại lắc đầu, ý bảo cô ấy đừng nói gì cả.

Chuyện bạo hành như vậy, trước kia bọn họ cũng đã gặp qua không ít, phần lớn người vợ cũng sẽ bao che cho ông chồng của mình, cuối cùng ngược lại khiến cảnh sát nhân dân không phải là người.

"Đồng chí cảnh sát, các người nghe thấy chưa, căn bản tôi không động thủ, là tên thực tập sinh này động thủ trước." Người đàn ông kia ồn ào nói: "Cảnh sát đánh người, cho anh ta ngồi tù đi!"

"Không nghiêm trọng như vậy." Cảnh sát Tần Lâm đến gần, nói: "Tiểu Khương, tới đây nói xin lỗi với vị này đi."

Khương Trọng Thần còn có chút không vui, nhưng không nên phản bác trước mặt Tần Lâm, đang định mở miệng, tên kia lại nói: "Nói xin lỗi thì có ích gì, cảnh sát các người còn định làm gì nữa? Vừa rồi anh ta đánh tôi, bây giờ đâu tôi còn choáng váng, nói không chừng còn bị chấn thương sọ não đấy."

"Anh đừng làm loạn nữa." Vợ anh ta vội vã đi tới, cầu xin người đàn ông kia: "Về nhà thôi."

"Cô cút ngay." Người đàn ông kia đẩy vợ mình ra, xiêu vẹo chỉ vào Khương Trọng Thần: "Chuyện này hôm nay chưa xong đâu, hừ, chưa xong đâu!"

"Tôi sợ anh chắc." Khương Trọng Thần hừ hừ.

Lục Lâm ra hiệu bằng ánh mắt với Tiểu Uông, Tiểu Uông hiểu ý, lặng yên không một tiếng động ra khỏi phòng điều giải.

Cảnh sát Tần Lâm cố gắng trấn an cảm xúc của người đàn ông mặc áo khoác kia, Lục Lâm dẫn Khương Trọng Thần đang ủ rũ đi, về phòng làm việc của mình.

"Em ngồi đi."

"Anh rồi... Không không, anh Lục Lục, không phải em đã gây ra họa lớn rồi chứ?" Khương Trọng Thần vừa rồi rất kiên cường, nhưng trước mặt Lục Lâm lại e dè, dù sao cậu vẫn chỉ là cậu nhóc choai choai mới lớn mà thôi.

Lục Lâm rót nước ấm từ phích nước vào cốc, đưa cho Khương Trọng Thần, lẩm bẩm: "Em quá kích động."

"Em không thể nhịn được khi nhìn anh ta đánh phụ nữ, dù đó là vợ của mình, cũng không thể đánh như vậy."

Lục Lâm tán thành với lời của cậu: "Phải"

Khương Trọng Thần cầm cốc lên, nhìn về phía Lục Lâm: "Anh Lục Lục, anh không trách em à?"

Lục Lâm nói: "Em hăng hái làm việc nghĩa, sao anh phải trách em?"

"Nhưng mà...."

Lục Lâm đến gần, nhẹ nhàng chỉnh lại cổ áo của cậu.

"Cởi bộ trang phục này ra, cái này gọi là hăng hái làm việc nghĩa, cho dù em đánh anh ta đến sưng mặt sưng mũi, anh cũng muốn khen em làm rất

tốt."

Lục Lãm gằn giọng nói: "Nhưng khi em mặc nó vào, lúc em không kiểm soát được tâm trạng muốn “làm việc chính nghĩa”, sẽ phải suy nghĩ kỹ càng, có phương pháp giải quyết vấn đề thỏa đáng hơn không, em phải tự chịu trách nhiệm với chính bản thân mình, đồng thời cũng phải chịu trách nhiệm với bộ trang phục em đang mặc trên người này."

Khương Trọng Thần khẽ nhếch miệng, muốn nói gì đó, đúng lúc ấy, ngoài cửa truyền đến giọng nói hùng hổ của người đàn ông mặc áo khoác: "Người đâu! Đi đâu hết rồi! Có phải các người muốn bao che cho thằng thực tập sinh kia không?"

"Hừ hừ, tôi nói cho các người biết, tôi, tôi đã hỏi luật sư rồi, cảnh sát đánh người, xâm phạm nghiêm trọng, xâm phạm đến quyền công dân của tôi, tôi muốn tố giác với viện kiểm sát, truy cứu, truy cứu trách nhiệm hình sự."

Khương Nghiên sai bước đi vào cục cảnh sát, nói năng khí phách hỏi: "Anh muốn truy cứu trách nhiệm hình sự của ai!"

Khương Trọng Thần sợ hãi nhìn về phía Lục Lãm: "Anh nói cho chị em biết rồi à?"

Lục Lãm lắc đầu: "Có lẽ là Tiểu Ưng."

Hết chương 24

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

27. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 25: Năm Mới

Dựa vào ánh đèn ngoài hành lang, người đàn ông mặc áo khoác nheo mắt lại nhìn về phía cô gái đang đi ngoài cửa, cô mặc một chiếc áo khoác dài màu nâu nhạt, vô cùng đẹp mắt, sắc mặt lại rất lạnh lùng.

Cô đi vào phòng điều giải, tự nhiên mang theo một cơn gió đông lạnh lẽo.

Anh ta nhìn cô, nháy mắt cảm thấy người vợ bên cạnh mình thật mờ nhạt, hoàn toàn không đáng để vào mắt.

Không biết tại sao, sự tự tin ban đầu không còn nữa.

"Khương Trọng Thần đánh anh?" Khương Nghiên khẽ nâng cằm, nhìn về phía anh ta.

"Dù sao cũng là cảnh sát đánh tôi, chuyện này chưa xong đâu, tôi nói cho các người biết, tôi sẽ đi tố giác!"

"Thằng bé đánh vào đầu của anh?"

"Đánh vào mặt tôi, còn đánh vào bụng tôi, vừa đánh vừa đá."

Hạ Vi không nhịn được chen vào một câu: "Không nghiêm trọng như thế, chỉ mới đụng chạm vào mặt thôi."

"Đụng chạm mặt cái gì, đánh đến mức tôi chấn thương sọ não rồi!"
Tên kia không buông tha: "Bây giờ tôi còn choáng váng đầu óc đây này."

Khuông Nghiên lạnh lùng nhìn anh ta: "Nếu nghiêm trọng như vậy, anh đi với tôi đến bệnh viện làm giám định thương tật, nếu như chẩn đoán chính xác, nên xử lý như thế nào thì sẽ xử lý như thế đấy, tiền thuốc thang và phí bồi dưỡng, một đồng anh cũng không phải trả."

Tên say rượu lập tức kêu cặng: "Ông đây thiếu cô chút tiền thuốc thang này à? Sao không hỏi thăm một chút, ông đây là ai mà thiếu cô chút tiền kia?"

"Ồ? Thế anh là ai?"

Vợ của người đàn ông mặc áo khoác vội vàng đi tới, kéo tay anh ta, đau khổ cầu xin: "Đừng nói, đừng nói nữa, chúng ta đi thôi."

"Cút ngay!" Tên kia thô bạo đẩy vợ mình ngã ngối trên mặt đất, anh ta say khướt chỉ vào mọi người: "Tôi nói cho các người biết, hôm nay tâm trạng tôi đang vui, không nghĩ tới sẽ bị thằng nhóc kia làm mất hứng, chuyện này ông đây muốn truy cứu đến cùng, ông đây muốn nó ngồi tù!"

"Đừng nói nữa." Người phụ nữ kia khóc đến lê hoa đái vũ, nói với mọi người: "Anh ấy cứ say rượu lại nói năng linh tinh như vậy, rất xin lỗi đã gây thêm phiền phức cho mọi người, tôi sẽ đưa anh ấy đi."

"Cút ngay, con đàn bà thối tha, ở đây có chỗ cho cô nói chuyện à?" Anh ta vừa vung tay lên định tát, lại chưa từng nghĩ, bị người phía sau giữ chặt cổ tay.

Là Lục Lãm.

Anh cao hơn anh ta một cái đầu, sắc mặt lạnh lẽo, không giận mà uy. Tên kia giãy dụa một lát, thế nhưng hoàn toàn không thể tránh thoát.

"Chuyện cho tới bây giờ, còn muốn bao che sao?" Anh nhìn về phía vợ người đàn ông mặc áo khoác.

Người phụ nữ kia cúi đầu, khóc suốt mướt.

Hạ Vi đưa khăn giấy cho cô ấy, an ủi: "Cô đừng sợ, đây là cục cảnh sát, anh ta không dám làm gì cô đâu, cô cứ nói chân tướng sự việc ra, không có chuyện gì đâu."

"Con đàn bà chết tiệt, nếu cô dám nói hươu nói vượn, ông đây sẽ ly hôn với cô!"

Người phụ nữ kia bị hai chữ ly hôn dọa đến tái mặt, lắc đầu liên tục: "Đồng chí cảnh sát, cảm ơn các vị, anh ấy thật sự không ra tay đánh tôi, không, vợ chồng chúng tôi rất ân ái."

Khương Nghiên liếc nhìn người đàn ông kia, khuôn mặt dữ tợn nồng nặc mùi rượu, ánh mắt tàn bạo nhìn chăm chăm vào người phụ nữ, giống như tên đồ tể giết lợn.

Vợ chồng ân ái ở đâu ra vậy.

Lúc này, Khương Trọng Thần đi tới, nhìn thấy Khương Nghiên, trong lòng có chút sợ hãi: "Chị, sao chị lại đến đây?"

Khương Nghiên vội vàng xoay người đến gần, lôi kéo quan sát cậu từ trên xuống dưới, ân cần hỏi: "Em có bị thương không?"

"Bằng sức lực của anh ta, sao có thể khiến em bị thương được?"

Khương Nghiên thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt lập tức nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, tức giận nói: "Em giỏi lắm, mẹ còn đang chờ em về nhà ăn cơm, em lại đánh nhau."

Khương Trọng Thần lẩm bẩm: "Em đang thi hành công vụ mà."

"Em thi hành công vụ cái gì, ai cho em quyền đấy."

"Đương, đương nhiên là anh Lục Lục ạ."

"Em còn muốn dụ dỗ anh Lục Lục của em vào chết chung à." Khương Nghiên đánh một cái vào người cậu.

"Chị, chị thiên vị quá rõ ràng."

"Tôi nói này, các người coi tôi là gì thế hả." Người đàn ông mặc áo khoác hét lên: "Đừng lãng phí thời gian, chuyện này, phải cho tôi một câu trả lời chắc chắn."

Rõ ràng tên này đang mượn cớ say rượu, cố ý bới móc. Khương Nghiên không muốn làm khó Lục Lâm, dứt khoát: "Giảng hòa à, muốn bao nhiêu tiền, nói thẳng."

"Hừ, tiền á? Cô cũng quá xem thường ông đây rồi." Anh ta hừ lạnh: "Tiền ông đây kiếm được trong một ngày, có cho các người cộng tiền lương nhân viên quèn của mình trong mấy tháng cũng không đủ đâu, nói chuyện tiền nong với ông đây á, buồn cười."

Khương Nghiên dựa vào cạnh bàn, cười như không cười: "Lợi hại thế, xin hỏi anh làm việc ở đâu vậy?"

"Hừ, nói ra chỉ sợ dọa chết cô, tập đoàn Khương thị từng nghe thấy chưa, tôi là quản lý hạng mục của tập đoàn Khương thị đấy!"

"Ồ!" Khương Nghiên chợt hiểu ra gật đầu: "Tập đoàn Khương thị, xin hỏi anh là người của công ty con à?"

"Fu, Fushiniwa (1)." Tên kia quả thật say không nhẹ, nói năng lúng búng: "Ông đây làm việc, chỉ cần vài phút đã có trăm vạn, cô còn dám, nhắc đến tiền với tôi, đúng là không biết trời cao đất rộng."

Đúng lúc này, người vừa mới ra ngoài mà vẫn chưa trở lại là Tiểu Uông đi vào phòng điều giải.

"Đội trưởng Lục, anh để em đến phòng camera giám sát xem thế nào."

Vừa nghe đến có camera giám sát, sắc mặt người đàn ông lập tức thay đổi: "Giám sát? Giám sát cái gì cơ?"

Lục Lâm nói: "Thực tập sinh Tiểu Khương của chúng tôi động thủ với anh, anh yên tâm, tôi sẽ không bao che, bây giờ tôi sẽ cho anh một câu trả lời chắc chắn."

Song Lục Lâm lại nói: "Dĩ nhiên, một công dân bình thường có hành vi bạo lực trên đường phố, tình tiết sự việc nghiêm trọng sẽ bị xử phạt giam ngắn hạn, đồng thời dựa theo 《 Luật hôn nhân của Cộng hoà nhân dân Trung Hoa 》 quy định, hành động đánh người, giam cầm, sát hại, thô bạo hạn chế tự do thân thể hoặc những thủ đoạn khác, khiến cơ thể, tinh thần của thành viên trong gia đình bị tổn thương nặng nề, sẽ quy kết thành tội ngược đãi."

Nghe xong lời nói này, anh ta không còn hùng hồn như ban nãy, ba chữ tội ngược đãi, khiến trán anh ta toát cả mồ hôi hột.

"Thôi, chuyện này cứ dừng ở đây là được rồi." Anh ta xua xua tay, lôi kéo vợ mình: "Buổi tối tôi còn có chút chuyện, hừ, bỏ qua các người vậy."

Người phụ nữ bị anh ta kéo đi, chân bước lảo đảo ra khỏi phòng điều giải, Hạ Vi định tiến lên kéo người phụ nữ kia lại, nhưng bị Tần Lâm ngăn cản.

Khương Nghiên không hiểu hỏi: "Tại sao lại để cô ấy đi, rõ ràng người đàn ông này có khuynh hướng bạo lực gia đình."

Tần Lâm bất đắc dĩ giải thích: "Trước kia cũng đã gặp qua không ít sự việc bạo lực gia đình như vậy, có một số vụ là người vợ chủ động báo cảnh sát, chúng tôi xin lập án điều tra, nhưng không lâu sau người vợ không chịu được áp lực, chủ động hòa giải, thậm chí vì chồng mình mà giải thích, ngược lại làm cho cảnh sát nhân dân chúng tôi khó giải quyết, không thể xử phạt đối với người có hành vi bạo lực, chỉ có thể mặc cho anh ta nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật."

"Vậy cũng quá đáng thật." Khương Nghiên chỉ vào tập tài liệu trong tay Tiểu Ưng: "Không phải đã có chứng cứ rồi sao?"

Tiểu Ưng đi đến bên cạnh Khương Nghiên bên cạnh, khẽ nói: "Phần này rơi vào điểm mù, không chụp được cái gì đâu ạ."

Khương Nghiên không hiểu: "Vậy..."

"Hi hi, đây là ý của đội trưởng Lục, dọa anh ta thôi."

Ngoài cửa cục cảnh sát, Lục Lâm nói với mọi người: "Khuya hôm nay mọi người phải cực khổ rồi, sớm về nhà quây quần bên gia đình thôi."

"Em đã gây thêm phiền phức cho mọi người rồi." Khương Trọng Thần thành khẩn cúi một góc 90 độ về phía mọi người.

Tần Lâm vỗ vỗ bả vai Khương Trọng Thần, thân thiết như trưởng bối nói: "Tên nhóc cậu trẻ tuổi, không kiểm soát được cảm xúc là rất bình thường, sau này có kinh nghiệm là tốt rồi, không sao đâu."

"Cảm ơn cảnh sát Tần ạ."

"Đừng cảm ơn tôi, cậu là thực tập sinh do tôi dẫn dắt, gặp chuyện không may dĩ nhiên tôi phải đến đây, nhưng đội trưởng Lục..." Tần Lâm cười nhìn người bên cạnh Khương Nghiên một chút, ý tứ sâu xa nói: "Đội

trưởng Lục đội là người lo lắng nhất, trong điện thoại liên tục bảo tôi che chở cậu một chút, bảo tôi đừng làm cậu sợ."

Lục Lãm mặt không đổi sắc: "Tôi không nói lời nào không có nghĩa là anh được đăng chân lên đăng đầu nhé."

Từng người lên xe của mình chuẩn bị rời đi, Khương Nghiên khao khát nhìn về phía Lục Lãm, Lục Lãm ngồi vào trong xe, còn như ma xui quỷ khiến nhìn cô một cái.

Pháo hoa nổ vang trên bầu trời, bùm bùm, bông pháo nổ rộ khắp nơi.

Sau khi Lục Lãm cài dây an toàn vào, Khương Nghiên đi đến trước cửa sổ xe của anh, nhẹ nhàng gõ.

Lục Lãm hạ cửa kính xuống: "Sao thế, còn có việc gì à?"

Khương Nghiên ghé vào khung cửa, nhìn anh chăm chú.

Có lẽ khoảng cách giữa hai người quá gần, cũng có lẽ máy sưởi để nhiệt độ hơi cao, mặt Lục Lãm dần nóng lên.

"Anh đón Tết không." Khương Nghiên cười híp mắt.

"Hử?"

"Năm mới đến rồi."

"Ừ."

"Em muốn."

Lục Lãm đặt tay trên tay lái, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô: "Em muốn nói gì, phiền em nói một lần cho xong."

Khương Nghiên cười một tiếng: "Em muốn ở cùng anh Lục Lục, muốn quà năm mới của anh."

"Anh chưa chuẩn bị quà mừng năm mới."

Chuyện hôm nay xảy ra quá đột ngột, phát triển quá nhanh, cũng không nghĩ em sẽ đến.

Nửa câu sau, anh không giải thích.

"Không cần chuẩn bị." Khương Nghiên chỉ vào khuôn mặt của mình: "Anh Lục Lục dùng miệng đóng dấu cho em đi."

"À." Anh cười khẽ.

"À cái gì mà à." Khương Nghiên bĩu môi.

"Em đẩy, càng ngày càng không có chừng mực."

"Hừ."

Cô đứng dậy định đi, kéo dài giọng nói: "Vây chúc đội trưởng Lục năm mới vui vẻ, hẹn gặp lại vào năm sau."

Nhưng ngay sau đó lại nghe thấy anh nói: "Đến đây nào."

Vừa thấy có hy vọng, Khương Nghiên lập tức ghé đầu vào cửa sổ xe, chỉ vào khuôn mặt trắng nõn của mình, sung sướng dán lại gần: "Ở đây, hôn vào đây này."

"Nhắm mắt lại."

Tim Khương Nghiên mềm nhũn, lập tức nhắm mắt lại, tim nhỏ đập thình thịch, cô còn phối hợp nói: "Òa, thật là hồi hộp."

Lục Lâm khẽ cười một tiếng, lấy con dấu trong túi của mình ra, đóng lên mặt Khương Nghiên.

Cảm giác thấy sai sai, Khương Nghiên sợ hãi kêu lên một tiếng: "Á!"

"Được rồi."

Khương Nghiên cuống quýt lấy gương ra soi mặt của mình, trên má trái, có khắc hai chữ màu đỏ viết theo thể Tống: Lục Lâm.

"Không phải là cái này mà!"

Cô lấy tay lau đi, nhưng mực đóng dấu mà Lục Lâm chọn chất lượng rất tốt, gió thổi qua là khô.

Ánh mắt cô tràn đầy oán giận, nhìn chăm chăm vào Lục Lâm.

"Năm mới vui vẻ."

Lục Lâm mỉm cười đóng cửa xe, khởi động máy, tiêu sái phóng đi.

Hết chương 25

(1): Đọc bản bên Trung chẳng có nghĩ gì luôn nên tớ nghĩ nó là phiên âm của tên riêng, và có thể là phiên âm của tiếng Nhật nên chém vào. Để tớ hỏi được chính xác tên của công ty nhà Khương Nghiên thì tớ sẽ sửa lại sau ạ.

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

28. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 26: Dưới Ánh Trăng

Ban tin tức, thứ hai là ngày báo cáo tiêu đề bài báo, mỗi người đều phải đóng góp ý kiến và sưu tầm tài liệu tin tức có liên quan.

"Gần đây có không ít bạn bè đã kết hôn, cách cử hành hôn lễ cũng đa dạng." Đồng nghiệp Khương Nghiên là Mạnh Sa giơ tay nói: "Tôi nghĩ nên viết về những hình thức tổ chức hôn lễ khác nhau của người trẻ tuổi."

Mạnh Sa là một cô gái trẻ đáng yêu, mới vào công ty không lâu, tài năng bộc lộ, thường xuyên nảy ra ý tưởng, kể rất nhiều chuyện thú vị, biết nói năng phải phép, bình thường trong phòng làm việc, có thể khiến không khí sinh động hẳn lên.

Chẳng qua, quá háo thắng... Nên không được các đồng nghiệp lâu năm thích.

Tổng Hi Văn ngồi phía đối diện bàn dài gật đầu: "Đề tài này rất mới mẻ." Nhưng ngay sau đó anh ấy nhìn về Khương Nghiên: "Em có ý kiến gì không?"

Đầu ngón tay Khương Nghiên gõ lên mặt bàn, thờ ơ nói: "Bạo lực gia đình được không."

Lời vừa nói ra, bầu không khí trong phòng làm việc đột nhiên lắng xuống.

Ánh mắt các đồng nghiệp toát ra ý tứ sâu xa, Mạnh Sa đưa ra ý tưởng viết về nghi thức hôn lễ là một đề tài tích cực, bốn chữ "Bạo lực gia đình" của Khương Nghiên, gần như làm trái lại.

Bên cạnh, đồng nghiệp ghé sát vào tai cô, khẽ nói: "Làm tốt lắm."

Sắc mặt Mạnh Sa trở nên rét lạnh, ngượng ngùng ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Khương Nghiên, tựa như dao găm.

Khương Nghiên không nhìn cô ta, thật sự không phải muốn bới móc, đề tài thảo luận này vừa mới nảy ra, nghĩ đến hôm trước gặp phải người vợ trong cục cảnh sát, trong lòng cô có chút khó hiểu, tại sao cô ấy bị chồng sỉ nhục đến như thế, còn muốn liều mạng bảo vệ chồng của mình, chẳng lẽ là hội chứng Stockholm (1)?

"Tôi cảm thấy, đề tài thảo luận không phải là tranh chấp giữa bác sĩ với người nhà bệnh nhân thì chính là phá bỏ và di dời công trình đi nơi khác hoặc là bạo lực gia đình, không có gì mới, hơn nữa lại khá tiêu cực." Mạnh Sa bưng cốc sứ màu trắng lên, kiềm chế cảm xúc bất mãn, nói: "Đúng, những từ này tạo ấn tượng rất mạnh, ban đầu có lẽ có thể thu hút được nhiều độc giả đọc báo, nhưng nếu như vẫn cứ để độc giả đọc những tin tức tiêu cực này, dần dà, sẽ cảm thấy mệt mỏi, thỉnh thoảng chúng ta nên báo cáo một chút đề tài tích cực, độc giả thích nghe ngóng sẽ rất vui, cũng như thay đổi khẩu vị cho độc giả."

Các đồng nghiệp khác khẽ thề thì thảo luận, chụm đầu ghé tai, cảm thấy Mạnh Sa nói cũng có phần đúng.

Tống Hi Văn không nói gì, ánh mắt của mọi người nhìn về phía Khương Nghiên, hi vọng cô cũng có thể nói ra về sau hợp tình hợp lý như thế.

"Cô có hiểu lắm gì đối với bài báo này, thâm mỹ, hay sự mệt mỏi." Khương Nghiên ngửa người ra sau, nghịch bút máy trong tay, nhìn về phía

Mạnh Sa: "Tôi chưa bao giờ biết, thân là phóng viên, viết bài báo về thực tế xã hội muôn màu muôn vẻ, từ khi nào lại phải suy nghĩ hùa theo nhu cầu và thẩm mỹ của độc giả."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Mạnh Sa thay đổi, chất vấn: "Không suy nghĩ đến nhu cầu của độc giả, nếu tỉ số ratings giảm xuống cô tự đi chịu trách nhiệm nhé?"

Người trẻ tuổi, thiếu kiên nhẫn.

Lúc này Tống Hi Văn mới nói: "Mọi người không chung quan điểm, mâu thuẫn với nhau, điều này rất bình thường, hai đề tài thảo luận đều khá tốt, đều có thể làm, vậy Khương Nghiên và Mạnh Sa, hai người chia nhau ra bắt tay vào làm riêng đề tài của mình đi, trước tiên phải chuẩn bị xong tài liệu, giữa kỳ báo cáo lại cho tôi."

Sau khi tan họp, Khương Nghiên vào phòng nghỉ, gọi một cuộc điện thoại chúc mừng sinh nhật Lưu tổng.

"Lưu Tổng, chúc chú thêm tuổi mới mạnh khỏe."

"Tiểu Nghiên, đừng đừng, đáng ra tôi nên chúc Tết tiểu thư mới đúng."

"Chú khách khí quá rồi."

"Đúng rồi, thân thể Khương tổng vẫn khỏe chứ?"

"Gần đây bố tôi cứ nhắc đến chú suốt."

"Ha ha, làm phiền Khương tổng quan tâm rồi."

"Đúng rồi, công ty của chúng ta không phải có một vị quản lý hạng mục họ Lý sao."

"Thủ hạ của tôi, có vài quản lý họ Lý, không biết tiểu thư đang nói đến người nào?"

Khương Nghiên suy nghĩ một chút, nói: "Tên là Lý Hoành."

"Có, lần trước vừa mới thăng chức, sao thế, người quen của tiểu thư ạ?"

Khương Nghiên cười cười: "Không phải, nhưng hôm trước anh ta uống rượu say, xảy ra một chút xung đột nhỏ với em trai tôi, phải vào cục cảnh sát."

"Hả? Có chuyện này à."

"Tôi định bồi thường cho anh ta tiền thuốc thang, anh ta nói mình làm việc vài phút đã được mấy trăm vạn, chương mắt tiền bồi thường của Khương gia, nhất định phải truy cứu trách nhiệm hình sự của em trai tôi."

Lưu tổng nghe vậy, trên trán rỉ ra chút mồ hôi hột: "Người này, bình thường thích uống chút rượu, uống rượu xong, hay nói mê sảng, tôi thay cậu ta xin lỗi tiểu thư và cậu Khương Trọng Thần."

"Không cần đâu, em trai tôi động thủ cũng là sự thật." Khương Nghiên khẽ cười một tiếng: "Tôi gọi điện cho Lưu tổng, là muốn nhờ chú giúp tôi chút việc."

"Dạ, tiểu thư cứ nói."

Hai ngày sau, Khương Nghiên nhận được thiệp mời dự tiệc dạ hội hàng năm của công ty do Lưu tổng sai người đưa tới.

Thư mời được thiết kế rất tinh xảo, lớp giấy ngoài màu đen được phủ một lớp nhũ óng ánh kết hợp với hoa văn tinh tế, góc trái là tên Khương

Nghiên được viết bằng tay, dĩ nhiên, bên cạnh tên cô còn để lại một khoảng trống, có thể điền thêm một cái tên khác vào.

Cô gọi điện thoại cho Khương Trọng Thần.

"Ôi, em không đi đâu." Khương Trọng Thần từ chối thẳng thừng: "Cuối tuần em có buổi huấn luyện dã chiến, ngày nào cũng mệt mỏi gần chết, không còn tí sức lực nào để tham dự tiệc với chị đâu."

"Tên đàn ông bạo lực gia đình cũng ở đó, chị ruột dẫn em đi ra oai mà vả mặt anh ta, muốn bỏ qua à?"

"Chị, em đây sẽ phải phê bình chị." Khương Trọng Thần nói lời chính đáng: "Chúng ta đang là ngọn lửa đỏ của thanh niên ba tốt, là trụ cột xã hội, là niềm tin của nhân dân, tại sao chúng ta có thể làm chuyện này được!"

Khương Nghiên: "..... Tạm biệt."

"Chị có thể hỏi anh Lục Lục mà." Khương Trọng Thần đề nghị.

"Anh ấy sẽ không đi đâu."

"Chị không hỏi, làm sao biết được." Khương Trọng Thần ung dung nói: "Chị đừng tự cho là mình rất hiểu anh ấy."

"Nói như vậy, em rất hiểu chắc."

"Dĩ nhiên... Em so với chị còn hiểu rõ hơn." Khương Trọng Thần nói: "Cả đội tập hợp rồi, em cúp máy trước đây, đúng rồi, vả mặt nhớ tát đau một chút, bốp bốp, em tin tưởng chị có thể làm được."

Khương Nghiên:.....

Cô suy nghĩ thật lâu, soạn tin nhắn, gửi cho Lục Lãm: Tuần này công ty bố em tổ chức tiệc cuối năm, em muốn mời anh Lục Lục đi tham dự

cùng em."

"Anh không đi." Lục Lãm quyết đoán từ chối.

"QAQ"

Quả nhiên.....

Hai ngày sau, trong phòng thay quần áo của đội cảnh sát, Lục Lãm đứng trước gương, cẩn thận đổi trang phục, sửa lại cổ áo, khẽ hất cằm, nhướn mày nhìn mình trong gương.

Hôm nay mình thật là đẹp trai.

Đúng lúc này, qua gương, Lục Lãm nhìn thấy có cả cây tím đang đứng sừng sững phía sau mình.

Lục Lãm kinh hãi quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Uông đứng trước gương, tạo dáng ông ẹo, trình diễn bộ lễ phục khoa trương màu tím, hoa văn lễ phục phức tạp, khí thế ngất trời, giống hệt MC chủ trì hôn lễ.

Lục Lãm giật giật khóe miệng: "Cậu định về nông thôn biểu diễn văn nghệ cho các bà lão à?"

Tiểu Uông chống hông, ngón trỏ đặt lên khóe miệng, lúm đồng tiền tươi như hoa: "Đội trưởng Lục Lục thật nghịch ngợm."

Tay Lục Lãm nắm chặt thành quả đấm, đột nhiên muốn đánh người.

"Tối nay em phải đi tham dự dạ tiệc của một công ty lớn."

Lục Lãm cầm dao cạo râu, thờ ơ hỏi: "Tiệc tối gì cơ."

Tiểu Uông bất đắc dĩ nói: "Chị dâu Nghiên Nghiên hữu nghị mời em, ban đầu em không định đi, nhưng tối qua soi gương, càng ngắm càng thấy

mình đẹp trai, khó trách chị dâu Nghiên Nghiên muốn mời em, em nhất định phải đi làm điểm tựa cho chị dâu Nghiên Nghiên."

Lục Lãm:.....

Im lặng một lát, anh nói: "Cậu... Mặc như này á?"

"Vâng, em đẹp trai không?"

Lục Lãm nhìn cả cây tím đang đứng bên cạnh mình, phát sáng lòe loẹt, làm mù mắt anh rồi.

"Đội trưởng Lục Lục, nghe nói tiệc thường niên của công ty lớn, sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon, hơn nữa không lấy tiền, muốn ăn bao nhiêu cũng được." Tiểu Ưông hưng phấn xoa hai tay vào nhau: "Em là dân cuồng ăn, ăn đến phun luôn!"

Lục Lãm:.....

Hai phút sau, Tiểu Ưông lấy một hộp đựng tiện lợi màu xanh từ trong tủ chứa đồ của mình ra, nói: "Ăn không hết chắc là có thể đóng gói mang về, lấy về đem dùng dần, muốn em mang về cho anh không."

Lục Lãm:.....

Tám giờ tối, sau khi đứng trước gương trang điểm chải chuốt xong xuôi, Khương Nghiên cầm túi xách, đứng dậy xuống nhà, tài xế đã chờ sẵn dưới tầng.

Trước khi đi, cô gọi điện thoại cho Lục Lãm, thở dài một tiếng: "Anh Lục Lục ~."

"Có việc gì thế?" Giọng anh đều đều như đang giải quyết công việc.

"Lúc trước em định mời đồng chí Tiểu Ưng đóng giả làm bạn trai, theo em đi dự tiệc, kết quả vừa rồi cậu ấy nhắn tin, nói tối nay phải làm thêm giờ, bây giờ chỉ có một mình em, không có anh đẹp trai làm bạn trai, sẽ bị người khác chê cười, em thật đáng thương!"

Trong phòng làm việc, Lục Lãm đẩy ghế xoay ra, ngẩng đầu, Tiểu Ưng đang ngồi bên cạnh, lăm lăm, thở phì phò đọc tài liệu, ánh mắt nhìn về phía Lục Lãm, tràn đầy oán hận.

"Hận anh!" Cậu nói qua khẩu hình với Lục Lãm.

"Ồ, vậy à." Lục Lãm dờ mắt, mặt không đổi sắc nói: "Đầu năm cục có khá nhiều việc, cậu ta tự nguyện ở lại làm thêm giờ."

"Ôi, nếu vậy, em phải tìm người khác thôi, cảnh sát Tần có rảnh không ạ?"

Lục Lãm nhìn về phía Tần Lâm, người này vừa tan việc, vừa đi vừa gặm chân gà, đầy tay dầu mỡ.

"Anh ta cũng phải làm thêm giờ."

"Sao các anh ai cũng bận rộn thế." Khương Nghiên nói: "Vậy chắc hẳn anh cũng phải làm thêm giờ."

Lục Lãm nhìn đồng hồ: "Anh đã làm xong việc của mình rồi."

"Ồ, vậy em có thể xin sự giúp đỡ của anh Lục Lục không." Khương Nghiên cầu khẩn.

Lục Lãm sửa lại cổ áo, hắng giọng nói: "Để anh nghĩ đã, mấy giờ bắt đầu."

"Nhà hàng Thiên Vũ, tám giờ tối."

"Ừ."

Cúp điện thoại, Khương Nghiên xoay vòng trong phòng khách.

Khương Bình Thanh đặt báo xuống, ánh mắt nhàn nhạt liếc cô một cái, cười nói: "Ồ, có chuyện gì mà con vui vẻ như vậy?"

"Con không nói cho bố đâu." Khương Nghiên cầm túi vội vã đi ra cửa, gặp phải mẹ đang dắt Mễ Nặc tản bộ trở về, cô hôn trán Mễ Nặc, nói với bà: "Con đi đây."

"Tối nay con có về không?"

"Con chưa rõ ạ."

Ánh trăng đêm nay rất yên tĩnh, bên cạnh bồn hoa lớn trước khách sạn Thiên Hoa, Lục Lãm dứt tay trong túi quần, nghiêng người, đang hết sức chuyên chú ngửi một đóa mai vàng.

Người còn chưa đủ, anh nhìn xung quanh, thấy bốn bề vắng lặng, trộm giơ tay vịn cành bẻ, cành mai vàng bị anh bẻ cong, nhưng còn dính vào vỏ cây nên không rời ra được.

Có một cặp tuần nam mỹ nữ mặc lễ phục đi qua chỗ anh, anh lại dứt vội tay vào trong túi, giả vờ ngửa đầu nhìn trời, chờ đến khi bọn họ khuất bóng, mới làm đạo tặc dưới ánh trăng, vịn cành bẻ hoa.

Còn vô cùng hăng hái.

Nhất định phải bẻ được cành hoa này.

Nhưng cành mai vàng cũng rất kiên cường, gắn liền với nhánh cây, không chịu theo ý anh.

Cả cây mai vàng cây bị anh kéo đến xào xạc, cành lá run rẩy, cánh hoa rơi đầy đất.

Khương Nghiên nhìn từ xa, đúng là một người đàn ông không biết thương hoa tiếc ngọc.

"Anh Lục Lục." Cô đến gần.

Lục Lãm lập tức buông tay, cành mai vàng đáng thương kia rung rung, cánh hoa rơi lả tả lên đầu vai anh.

"Đến rồi à."

Khương Nghiên lấy một chiếc dao nhỏ từ trong túi xách, dứt khoát cắt đứt bông hoa kia, đặt gần chóp mũi nhẹ nhàng hít vào, hương hoa thơm ngát tràn vào mũi.

"Anh định hái hoa tặng em à?"

Lục Lãm bình tĩnh nói: "Không phải."

Khương Nghiên dán lại gần, cầm một bông hoa vào túi áo anh: "Không bằng để em tặng anh nhé."

Hết chương 26

(1): Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc (Nguồn Wikipedia)

Lời editor: Chúc mọi người năm mới vui vẻ ạ ^^

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

29. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 27: Muốn Hôn

Trong sảnh tổ chức tiệc của khách sạn Thiên Hoa, tuần nam mỹ nữ khoác tay nhau đi lại, dưới ánh đèn rực rỡ lung linh, ăn uống linh đình.

Khương Nghiên đứng bên cạnh Lục Lãm, trai tài gái sắc, một đôi bích nhân, những cặp tuần nam mỹ nữ đi ngang qua bọn họ cũng không nhận được phải ngoái lại nhìn vài lần.

Cảnh đẹp ý vui.

Lục Lãm đưa tay vào trong túi xách của cô, rút dao ra, tùy ý khoa tay múa chân mấy chiêu, trầm giọng hỏi: "Dao tùy thân của em à?"

"Anh cẩn thận một chút, sắc lăm đấy." Khương Nghiên giải thích: "Em mua ở chợ buôn bán tự do của Trung Đông, chuẩn bị phòng thân."

"Dao này tốt đấy." Lục Lãm bỏ dao găm vào trong túi quần mình: "Tịch thu."

"Này!"

Chưa từng thấy ai chiếm tiện nghi của người khác ngang nhiên như vậy.

Khương Nghiên luyến tiếc: "Em dùng để phòng thân mà."

"Ai bảo em dùng dao găm phòng thân." Lục Lâm lấy chuôi dao gõ gõ đầu cô: "Em có dùng được không?"

"Làm sao không được, nếu có ai bắt nạt em, em sẽ gọt anh ta!"

"Chẳng may tay tàn không gọt được, ngược lại để cho người xấu đoạt được dao, dùng nó để đối phó em, ban đầu là mưu kế, sau lại trở thành vật sát hại tính mạng."

"Hả?" Khương Nghiên cũng không nghĩ tới điều này, nhưng nghe cũng có lý, cô tỏ vẻ hào phóng: "Được rồi, tặng anh đấy."

Cô kéo cánh tay Lục Lâm, đứng cạnh bàn tiệc, khẽ meo meo nói với anh: "Anh Lục Lục, những thứ này có thể ăn tùy ý, mau ăn nhiều một chút, đúng rồi, anh có mang hộp đi không, có cần đóng gói không?"

Trong lòng Lục Lâm tự nhủ, nên để Tiểu Ưông tới đây thì hợp hơn.

"Anh không đói."

Khương Nghiên còn lâu mới tin anh, tan việc bụng trống rỗng, làm sao có thể không đói được.

"Không sao đâu, em không giống như những người đó." Khương Nghiên bĩu môi, nhìn về phía những người phụ nữ giữ vững phép tắc mỉm cười trong tiệc tối kia.

"Bọn họ đến đây để xã giao, mở rộng quan hệ, em đến đây, có mục đích khác, không cần phải gò bó bản thân, anh thả lỏng đi nào."

"Mục đích khác?"

Đúng lúc này, Khương Nghiên kéo ống tay áo Lục Lâm: "Đến rồi."

Lục Lãm ngẩng đầu, trong đám người cách đó không xa, có một đôi nam nữ đi tới, cũng có mấy phần quen mặt, người đàn ông mặc một thân âu phục màu đen, người phụ nữ mặc một chiếc váy dài sáng màu.

Chính là tên Lý Hoành hôm trước gây chuyện ở cục cảnh sát, có cả cô vợ nhát gan sợ phiền phức. Nhưng giờ phút này, trang phục của Lý Hoành lại rất chỉnh tề, cùng với dáng vẻ hung ác ở cục cảnh sát hôm trước, tưởng như hai người khác nhau.

Lục Lãm hỏi: "Em đến tham dự tiệc hội này, là vì anh ta?"

"Vâng, báo kỳ này của bạn tin tức, em muốn viết về bạo lực gia đình."

Lục Lãm cùng kKhương Nghiên đi về phía hai người kia, đứng cạnh bàn tiệc, quan sát bọn họ.

Khuôn mặt Lý Hoành ửng đỏ, cầm ly rượu, mời rượu với mọi người, vợ anh ta kéo tay anh ta, khẽ khuyên anh ta uống ít một chút, vẻ mặt anh ta rất dịu dàng: "Ừ, anh nghe lời em."

"Lý tổng, phu nhân thật là quan tâm ngài." Có người nịnh nọt nói.

"Ôi, đàn bà ấy mà, đây là bốn phận."

"Nhìn vợ chồng hai người ân ái, thật sự khiến người khác hâm mộ."

Người phụ nữ kia cúi đầu cười lấy lệ, ánh mắt lại rất miễn cưỡng, tay cầm ly rượu run rẩy, làm rượu đổ ra ngoài.

"Ôi ôi."

"Em nhìn em xem, không cẩn thận chút nào." Lý Hoành cầm khăn giấy giúp cô ấy lau vết rượu trên người.

Lý phu nhân theo bản năng lùi về phía sau: "Em, để em tự lau ạ, cảm ơn ông xã."

Vợ chồng bọn họ khoác tay đi xa.

Nhìn vào, quả thật là một đôi cầm sắt, vợ chồng ân ái.

Nếu không phải hôm đó được chứng kiến bộ dáng thô lỗ của anh ta trong cục cảnh sát, quả thật rất khó liên hệ người đàn ông lịch lãm trước mặt này với người hôm trước.

Ra khỏi sảnh tiệc, đêm đã khuya.

Ánh trăng vắng lặng thanh khiết, phản chiếu ánh đèn tàn phía tiệc hội, tiếng người dần dần xa đi.

Đúng lúc này, ở sân sau bên dưới, lại nghe thấy tiếng phụ nữ khóc nức nở.

Khương Nghiên chống tay lên lan can nhìn xuống sân sau, Lục Lãm vội vàng đỡ lấy cô: "Cẩn thận."

"Có người đang khóc, chúng mình xuống xem một chút đi."

"Người ta khóc, có gì đẹp mắt đâu mà xem."

"Người như anh, đúng là tâm tư sắt đá."

Khương Nghiên không để ý tới anh, theo nơi phát ra âm thanh đi xuống dọc theo bậc thang, thấy dưới cây tử đằng cách đó không xa, có người phụ nữ đang lau nước mắt, chính là vị Lý phu nhân kia.

Ánh trăng đêm nay vắng lặng, loáng thoáng có thể nhìn thấy vết tát màu đỏ trên mặt cô ấy, cô ấy vừa khóc, vừa lấy khăn ra, nhìn vào gương trang điểm lại cho mình, trên mặt lộn xộn hỗn loạn.

"Cô cứ vừa khóc vừa trang điểm như vậy, còn lâu phấn mới dặm được lên mặt."

Khương Nghiên chợt lên tiếng, Lý phu nhân sợ hết hồn, theo bản năng lùi về phía sau hai bước: "Cô là ai?"

"Cô nhìn xem tôi là ai?"

Lý phu nhân đến gần Khương Nghiên, mượn ánh trăng đánh quan sát cô: "Cô là... Là chị gái của cậu nhóc đêm hôm trước?"

Khương Nghiên cười cười: "Trí nhớ của cô tốt đấy."

"Sao cô lại ở đây?" Lý phu nhân đánh giá Khương Nghiên, lại nhìn Lục Lâm đang chờ cách đó không xa: "Không phải các người đến bắt chồng tôi đấy chứ!"

Cô ấy chợt sợ hãi đứng lên: "Chồng tôi thật sự không làm gì mà, các người không nên bắt anh ấy!"

Khương Nghiên giơ tay chỉ chỉ mặt của cô ấy: "Anh ta không làm gì cô, vậy dấu vết trên mặt cô có từ đâu?"

Lý phu nhân che mặt, còn mạnh miệng nói: "Vừa rồi tôi bị ngã."

"Ngã một cái, khóc đến như vậy, cô là trẻ con à?"

Lý phu nhân vội vàng lau nước mắt, nhìn về phía Khương Nghiên: "Chuyện về em trai cô, tôi thật sự xin lỗi, chuyện hôm đó là hiểu nhầm thôi, nhưng chồng tôi không làm chuyện phạm pháp, các người... Rốt cuộc các người muốn làm gì?"

Khương Nghiên mở túi xách ra, lấy danh thiếp từ bên trong, đưa cho cô ấy: "Tôi tên là Khương Nghiên, phóng viên ban tin tức của đài truyền hình Giang Thành."

"Phóng viên?"

Biết vị Lý phu nhân này có nỗi niềm khó chia sẻ, Khương Nghiên nói: "Tôi phải đi rồi, nhưng nếu như cô cần tôi giúp đỡ, hãy gọi điện thoại cho tôi, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể đến."

Đêm nay khá đẹp, Khương Nghiên cùng Lục Lãm tản bộ về nhà.

"Anh không hiểu lắm về việc báo của bọn em đưa tin thế nào, nhưng những năm gần đây cũng tiếp xúc với không ít vụ án bạo lực gia đình, vì việc bạo hành được giấu kỹ, lấy chứng cứ rất khó khăn, hơn nữa người thân trong gia đình và quan niệm xã hội còn chứa nhiều nhân tố, phải phí nhiều sức lực vào nó, rất khó làm."

"Đúng vậy, nào có ai nguyện ý kể chuyện khó xử của mình ra đâu." Khương Nghiên nghĩ đến Lý phu nhân, người này cử chỉ rất ưu nhã, chuyện trò vui vẻ, bị ức hiếp, chỉ biết lén khóc rồi trang điểm lại, xem ra cũng là một người khá sĩ diện.

Lục Lãm nói: "Không chỉ có khó xử, một chữ nhà, một chữ tình, sẽ trói bó buộc phụ nữ vững vàng, tội ác tựa như nhụy hoa hồng, bị tầng tầng lớp lớp cánh hoa che dấu, bên ngoài khảm vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa. Người ngoài rất khó nhúng tay."

Khương Nghiên cảm thấy Lục Lãm lấy hoa hồng ra so sánh với bạo lực gia đình, rất sinh động, không hồ là người đọc nhiều sách văn học.

"Bất kể tội ác có chôn sâu đến đâu, cũng sẽ có một ngày bị phơi bày ra ánh sáng." Khương Nghiên nghĩ đến dáng vẻ uất ức của Lý phu nhân, cảm thấy không phục: "Em mạn phép xé rách sương mù, còn lại phải nhờ vào ý trời thôi."

Lục Lãm cúi đầu nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

Khương Nghiên bị anh nhìn đến xấu hổ, sờ sờ mặt: "Anh nhìn em làm gì?"

Lục Lãm chợt đưa tay đẩy lưng cô, cơ thể cô đột ngột đổ về phía trước, lại bị anh kéo lại.

Khương Nghiên phản kích, cũng lấy tay đẩy anh, nhưng thân hình anh vững như núi Thái Sơn, không nhúc nhích.

Khương Nghiên vừa thử một chút, lại bị Lục Lãm kéo cổ tay, đưa tới gần hơn, hô hấp của hai người cách nhau trong gang tấc.

Trong lòng Khương Nghiên rối loạn.

"Anh bắt nạt người ta."

"Chuyện bắt nạt em cũng không phải là ngày một ngày hai."

Anh nói rất hợp tình hợp lý.

"Thế thì anh đẩy em làm gì?"

"Không phải anh đẩy em, mà anh định đánh em."

"....."

"Em chẳng khác gì so với thời mới tốt nghiệp, vừa ngây thơ vừa đơn thuần như vậy, cho là mình cầm máy ảnh trong tay, là có thể làm sáng tỏ mọi việc trên thế giới sao?"

"Muốn làm sáng tỏ mọi việc trên thế giới, đó việc của chú cảnh sát các anh đấy, em chỉ muốn phơi bày chân tướng thôi."

"Em thật là..."

Nhanh mồm nhanh miệng, cũng không để người khác kịp trả lời.

"Em sao ạ?" Khương Nghiên kéo anh, cười híp mắt.

"Đơn thuần đáng yêu, muốn..."

"Muốn hôn?" Khương Nghiên chu miệng, định hôn Lục Lãm.

Lục Lãm nhắm miệng của cô, nhìn cô chớp chớp mắt to, ánh sao loang lổ.

"Khương Nghiên, em ra đi không từ biệt, rời khỏi anh, anh còn chưa tha thứ cho em đâu."

Anh buông cô ra, Khương Nghiên chợt yên lặng.

Hai người im lặng đi đến đầu đường, một cơn gió thổi qua, làm lon nước trống rỗng lăn trên mặt đường, Lục Lãm cúi người nhặt lên, ném vào thùng rác.

"Em rất xin lỗi anh Lục Lục, trong lòng anh tức giận, em biết." Khương Nghiên hít sâu, cười một tiếng với anh: "Em nhất định sẽ cố gắng gấp bội."

Hết chương 27

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

30. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 28: Khách Sáo

Ba ngày sau, Lý phu nhân chủ động liên hệ với Khương Nghiên, đến giờ cơm trưa, hai người hẹn nhau ở nhà hàng đối diện đài truyền hình.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo lông màu trắng, phối hợp với áo cộc tay, bên dưới mặc váy, trang phục tươi sáng, thể hiện khí chất đoan trang, trang nhã của cô.

Lý phu nhân tên là Ô Lê, năm nay 30 tuổi, trước kia là giáo viên tiểu học, sau khi sinh con thì làm nội trợ gia đình, hiện tại có một đứa con 7 tuổi.

"Tôi tới tìm cô, là hy vọng cô không truy cứu chuyện này nữa." Ô Lê nói với cô mục đích lần này hẹn gặp: "Cảm ơn cô đã quan tâm tôi, nhưng giống như người uống nước, lạnh ấm tự biết, bây giờ tôi có con, cuộc sống rất hạnh phúc, hi vọng cô không nên phá hoại gia đình của chúng tôi."

Khương Nghiên cười cười, nhắc ấm trà lên rót nước cho Ô Lê, nói: "Không biết chị Ô đã từng đến nhà hàng này ăn chưa."

"Chưa, chưa từng."

"Mùi vị cũng khá ngon, phong cảnh cũng tốt, rất nhiều người đi làm trong đài sẽ đến đây vào buổi trưa."

"Cô..." Ô Lê phòng bị nhìn cô: "Cô muốn thế nào?"

Khương Nghiên khẽ cười với cô ấy, ấm áp như gió xuân: "Tôi muốn kết bạn với chị Ô."

Vì cô ấy lớn tuổi hơn Khương Nghiên, nên cô thân thiết gọi cô ấy một tiếng chị Ô.

Khương Nghiên đối nhân xử thế rất tài tình, năng lực dẫn dắt chủ đề khá mạnh, đây là việc cơ bản mà phóng viên phải rèn luyện hàng ngày. Trong quá trình ăn cơm, không khí coi như tương đối nhẹ nhàng, cô chia sẻ với Ô Lê những trải nghiệm công việc trong quá khứ, Ô Lê nghe rất chăm chú, nghiêm túc, nghe đến chuyện mạo hiểm báo đáp ân tình không nhận được ngạc nhiên.

Cho nên chỉ cần qua mấy câu nói, Ô Lê đã mở lòng với cô.

"Tôi quen ông xã qua đồng nghiệp giới thiệu, khi đang yêu nhau, anh ấy đối xử với tôi rất tốt, muốn gì được nấy. Tôi đến từ vùng quê nhỏ, ba mẹ không có kiến thức văn hóa, lên trấn trên buôn bán, ở Giang Thành tôi không có người thân, mỗi lần ngã bệnh đau đầu, toàn dựa vào anh ấy chăm sóc cho tôi."

"Tôi rất thích anh, anh ấy đối với tôi cũng vừa ý, rất nhanh chúng tôi đã lĩnh chứng kết hôn, sau khi có con, sự nghiệp của anh ấy cũng bắt đầu đi lên, bảo tôi từ chức, ở nhà chuyên tâm chăm sóc cục cưng."

"Anh ấy vì xã giao, phải uống rượu, nhưng tính cách lúc uống rượu không tốt, uống rượu vào sẽ mượn rượu làm càn, mới đầu chỉ cáu kỉnh, mắng tôi mấy câu, nhưng sau này lại dần dần thượng cẳng tay hạ cẳng chân." Song cô ấy lập tức nói: "Nhưng bình thường anh ấy đối với tôi rất tốt, rất quan tâm tôi."

"Chị từng nghĩ đến ly hôn bao giờ chưa?" Khương Nghiên hỏi.

Nghe thấy hai chữ ly hôn, Ô Lê rút người lại một chút, lắc đầu liên tục: "Không, không ly hôn, tôi sẽ không ly hôn."

"Tại sao?" Khương Nghiên không hiểu, nếu có người nào động thủ với cô, cô nhất định không dễ dàng bỏ qua.

"Không phải, mỗi lần anh ấy đều xin lỗi tôi, nói xin lỗi lần sau sẽ không như vậy nữa." Ô Lê nói.

Khương Nghiên không buông tha: "Vậy anh ta nói những lời này bao nhiêu lần?"

Ô Lê suy nghĩ thật lâu, nhưng không đếm được anh ta đã nói bao nhiêu lần.

"Dù sao, dù sao lúc anh ấy không uống rượu, đối với tôi rất tốt, cũng rất hào phóng, cho tôi và Diễm Diễm rất nhiều tiền tiêu vặt, à, Diễm Diễm là con gái của tôi."

"Anh ta cho chị rất nhiều tiền tiêu vặt là đối xử tốt với chị sao?"

Ô Lê run rẩy cầm chén nước nhấp một hớp, nói: "Tôi biết những người độc lập làm việc như cô chắc chắn sẽ khinh thường tôi như vậy, cảm thấy tôi là ký sinh trùng, rời khỏi đàn ông thì tôi không thể sinh tồn được."

"Không phải như vậy đây." Khương Nghiên nói: "Nội trợ gia đình cũng là một loại nghề nghiệp, chăm sóc con cái cũng rất cực khổ. Tôi chỉ cảm thấy, đánh phụ nữ, lại là người bên gối của mình, chuyện này không thể nhẫn nhịn được."

"Dù sao tôi cũng không ly hôn." Ô Lê nói: "Tôi rất yêu ông xã tôi, tôi còn có con, vì con, tôi phải chống đỡ được."

"Bạo lực nhiều sẽ nghiện, chẳng may có một ngày anh ta động thủ đánh con chị thì làm sao bây giờ?"

"Không đâu không đâu." Ô Lê cầm khăn giấy lau miệng, đứng dậy nói với Khương Nghiên: "Hôm nay trò chuyện với cô rất vui vẻ, cô là phóng viên, muốn biết gì tôi cũng đã nói cho cô biết rồi, cô có thể viết lên báo, chỉ cần đừng viết tên của tôi là được, tôi còn có việc, đi trước đây, tạm biệt."

"Chị Ô, chị Ô!" Khương Nghiên vội vã đuổi theo, nhưng Ô Lê đã đi xa.

Chạy trốn chết, chứng tỏ cô ấy đã dao động, nhưng nghe xong những lời này của cô ấy, trong lòng Khương Nghiên không thể quên được, mấy ngày trôi qua vẫn hậm hực.

Trăm người trong sân huấn luyện khởi động làm nóng người, từ phía xa Khương Nghiên đã thấy Tống Hi Văn, anh ấy mặc một bộ quân phục xanh biếc, tay cầm một khẩu AK bắn thử.

Khương Nghiên đến gần chỗ Tống Hi Văn, cười nói: "Không nghĩ tới tổng biên tập Tống cũng đến đây nhé."

"Hôm trước anh thấy phiếu ưu đãi của sân huấn luyện này trên bàn làm việc của em, nên đến đây xem thử." Tống Hi Văn nói: "Chơi mấy trận, cảm thấy rất thú vị."

Khương Nghiên chợt nói: "Hoá ra là anh cầm phiếu ưu đãi của em."

"Hả?" Tống Hi Văn liên tục nói: "Anh có lấy đâu, không nói mà lấy trộm, sao anh có thể làm chuyện này được!"

Khương Nghiên cười cười: "Em đùa thôi, tổng biên tập Tống là chính nhân quân tử, làm sao có thể cầm đồ của em."

Tống Hi Văn thở phào nhẹ nhõm, nhìn bộ dáng cười nói vui vẻ của cô, sắc mặt càng thêm nóng bỏng.

"Vậy em tìm được phiếu ưu đãi chưa?"

Khương Nghiên cầm một khẩu AK lên bắn thử, nói: "Có thể em không chú ý, cứ tưởng là rác mà vứt đi rồi."

"Không sao, nghe nói giành được hạng nhất có thể miễn phí." Anh ấy tùy ý nói: "Nếu không, chúng ta lập tổ đội đi?"

"Hoàn toàn ok."

Khương Nghiên ngắm ống kính phóng đại bốn lần, trong màn ảnh, xuất hiện một người đàn ông cao lớn, ngũ quan anh tuấn.

Ánh mặt trời khắc hoạ rõ ràng đường nét của anh, trán cao thẳng, đôi mắt sáng như sao lạnh, nhìn Khương Nghiên qua thấu kính, ánh mắt tóe ra lửa.

"Ai đẹp trai như vậy nhỉ." Khương Nghiên đặt súng xuống, vừa cười vừa đến gần Lục Lãm: "Em gửi tin nhắn mà anh không trả lời, hoá ra là anh lén đến đây."

Lục Lãm nói: "Anh không lén đến, mà anh quang minh chính đại đến."

Khương Nghiên nói: "Dù sao, em đã lập tổ đội cùng người khác rồi, anh không có cơ hội đâu."

Lục Lãm nhìn về phía Tống Hi Văn cách đó không xa: "Tên gà mờ kia á?"

"Không lịch sự gì cả! Đó là lãnh đạo trực tiếp của em." Khương Nghiên nghịch sủng trong tay, khẽ nói: "Em muốn dẫn anh ấy đi lấy vật phẩm, còn muốn tặng đầu người cho anh ấy."

Lục Lâm như có điều suy nghĩ gật đầu: "Ồ, chẳng lẽ đây chính là mảnh ôm đuôi lãnh đạo trong truyền thuyết sao?"

"Dĩ nhiên."

"Chỉ bằng thủ pháp quèn và ý thức cầu thả của em, em còn muốn dẫn người ta đi lấy vật phẩm?"

"Anh cứ chống mắt lên nhìn xem!"

Trò chơi bắt đầu, Khương Nghiên cùng Tống Hi Văn lên một chiếc xe tải nhỏ, Lục Lâm cũng đi theo, ngồi bên cạnh bọn họ.

Khương Nghiên trao đổi ánh mắt với Lục Lâm, tia lửa toé ra bốn phía, Tống Hi Văn không hiểu, hỏi: "Hai người quen biết nhau à?"

Khương Nghiên nói: "Biết, nhưng không quen thuộc."

Lục Lâm: "Chẳng qua mới vào khách sạn mấy lần thôi....."

Khương Nghiên:!!!

Lục Lâm không nhanh không chậm giải thích: "Cùng phòng mấy lần, thảo luận về cuộc sống và thế cục quốc tế."

Khương Nghiên khinh thường hừ một tiếng, giới thiệu Lục Lâm với Tống Hi Văn: "Bạn trai cũ của em."

Tống Hi Văn vươn tay về phía Lục Lâm: "Chào anh, tôi là Tống Hi Văn, đồng nghiệp của Khương Nghiên."

Lục Lâm sờ sờ tay của anh ấy, sau đó lập tức rút lại, nói: "Ngưỡng mộ đã lâu."

Tống Hi Văn kinh ngạc: "Anh từng nghe kể về tôi à?"

Lục Lâm: "Không, khách sáo mà thôi."

Tống Hi Văn:.....

"Này, tổng biên tập Tống, chúng ta đang ở trong khu trung tâm đúng không." Khương Nghiên như đứng trên đồng lửa, như ngồi xuống đồng than, sợ Lục Lâm sẽ nói ra lời gì mạo phạm đến cấp trên của cô..., gấp gấp nhảy xuống xe.

Tống Hi Văn nhìn xung quanh một chút, người xuống xe khá nhiều, anh ấy nói: "Nếu không chúng ta đến khu hoang dã đi, người ở đó ít hơn."

Lục Lâm cười lạnh, nói bằng khẩu hình với Khương Nghiên: "Nhát gan."

Lái xe đến vùng ngoại thành, Tống Hi chọn một khu vực hoang tàn vắng vẻ để xuống xe, Lục Lâm cũng nhảy xuống, đi theo bọn họ đến mấy căn nhà hoang vu phía trước.

"Anh đi theo bọn em làm gì?" Khương Nghiên quay đầu lại, bất mãn nói

"Quanh đây cũng chỉ có mấy căn nhà phía trước là có thể tìm trang bị." Lục Lâm nói rất hợp tình hợp lý, tăng nhanh bước chân.

"Á! Không thể để cho anh ấy nhặt được súng trước, nếu không chúng ta chết chắc!" Khương Nghiên kéo Tống Hi Văn chạy như điên: "Nhanh lên, lãnh đạo, nhanh lên một chút!"

Bình thường Tống Hi Văn không vận động nhiều, lúc này mới chỉ chạy nhanh mấy bước, đã thở hồng hộc: "Không, không nghiêm trọng như vậy chứ, anh ta là bạn trai cũ của em, không quan tâm đến tình cảm cũ à?"

"Anh ấy là một lão hồ ly gian trá giáo hoạt, vì muốn giành hạng nhất mà không chừa thủ đoạn nào, một giây trước còn cùng em gái nhà người ta trò chuyện từ thơ ca tới triết học nhân sinh, một giây sau nhặt được súng đã bắn chết người ta."

"Này..."

Tống Hi Văn lau mồ hôi, chờ Lục Lãm đang đi thành thoi phía sau: "Người anh em, thương lượng một chút, ở lại sẽ nhặt được ít súng, chúng ta trước tiên liên kết chống lại kẻ địch, sau đó đấu một trận thắng bại, thế nào?"

Lục Lãm đang định cười lạnh, Khương Nghiên quay đầu lại lườm anh một cái, đầy tính uy hiếp.

"Được thôi." Lục Lãm xoa mũi: "Anh là lãnh đạo, anh quyết định đi."

Hết chương 28

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

31. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 29: Hôn Em

Thời tiết hôm nay rất đẹp, bầu trời không có sương mù, nắng vàng ươm hiện xuyên qua kẽ lá, rực rỡ sáng ngời, phía trước có mấy căn nhà bỏ hoang màu trắng.

Khương Nghiên vẫn phải đề phòng Lục Lẫm, khi bước vào mấy gian phòng nhỏ, cô nhặt hai khẩu súng dưới đất lên đeo vào sau lưng.

"Không công bằng gì cả." Lục Lẫm khoanh tay đứng ngoài cửa, nhìn Khương Nghiên nhặt bảo bối.

Đúng là không công bằng, Khương Nghiên chỉ đưa cho Lục Lẫm một cái ba lô, bên trong có mấy chai nước khoáng.

"Ít nhất cũng phải để lại cho anh một khẩu súng, chờ lát nữa gặp phải kẻ địch, anh còn bảo vệ em và lãnh đạo Tổng chứ."

Khương Nghiên ôm súng lùi về phía sau hai bước: "Ai biết anh lấy được súng có phản bội hay không."

"Nhát gan như vậy thì chơi được trò gì."

"Nếu anh muốn súng, anh tự đi một mình mà nhặt, theo em, nhặt được súng em cũng không đưa cho anh."

Lục Lẫm nói: "Nếu anh mà đi thật, em nên khóc."

"Anh nhìn xem em có khóc hay không."

"Được thôi, tự anh sẽ chơi, chúng ta núi cao sông dài, gặp lại chính là quân địch." Lục Lãm vừa nói vừa nhặt gạch mô phỏng trên mặt đất lên, nhét vào thắt lưng, mở cửa phòng, nghênh ngang rời đi.

Khương Nghiên cứ tưởng anh chỉ nói vậy thôi, ai dè người này lại đi thật.

"Hừ, chúng ta chơi trò của chúng ta, đừng để ý tới tên ngốc kia." Khương Nghiên thở phà phò nói.

Tống Hi Văn không xác định hỏi: "Có thể cho anh một khẩu súng không?"

Cho cho cho, cho anh hết, anh là lãnh đạo anh quyết định.

Hai người lục soát xong mấy căn nhà trong khu hoang dã, đúng lúc đó, trên bản đồ hiện lên một người khác đi vào khu hoang dã, xuyên qua rừng cây, dường như nghe thấy phía trước tiếng bắn nhau kịch liệt. Khương Nghiên vội vàng ra hiệu với Tống Hi Văn, ý bảo anh ấy cúi xuống.

Hai người núp trong bụi cỏ, âm thầm quan sát.

Trong chiến lũy rộng rãi gần đồng cỏ khô phía trước, có hai đội đang giao chiến kịch tính, đạn phẫn sắc màu bắn ra bay đầy trời.

Tống Hi Văn nói: "Thừa dịp bọn họ còn chưa phát hiện ra chúng ta, đi nhanh đi."

Khương Nghiên nhìn chằm chằm chiến lũy phía trước không chớp mắt, trầm giọng nói: "Không vội, chờ tất cả bọn họ đánh đến tan tành xác pháo rồi, chúng ta đến thu đầu người."

"Có thể thu được không?"

"Nếu không thu được thì đi hôi của, nhìn xem có trang bị rớt ra hay không."

Ước chừng mười lăm phút sau, tiếng súng tựa như đội hành quân lặng lẽ, Khương Nghiên vẫy vẫy tay, ý bảo Tống Hi Văn đuổi theo cô.

Hai người khom lưng chuẩn bị bò qua, đúng lúc này, hai tiếng pằng pằng vang lên, trước ngực Tống Hi Văn trúng đạn.

"Mau nằm sấp xuống, tổng biên tập!"

Đúng lúc này, bụi cỏ bên cạnh có động tĩnh, hóa ra là Lục Lãm, anh nhìn phía trước không chớp mắt, nóng lòng định tiến lên, Khương Nghiên nhận ra, anh còn chưa nhặt được súng, trong tay cầm một "Cục gạch" màu đỏ.

"Đậu má, đừng nói người này sẽ cầm gạch đi đập người đấy nhé!"

Cô còn chưa kịp lên tiếng gọi Lục Lãm lại, anh đã xông ào vào trong khói lửa, vài tiếng súng vang lên, Khương Nghiên cũng bất chấp tất cả, quơ lấy khẩu súng trực tiếp vọt vào trong khói lửa.

Khương Nghiên vừa vào đã trở thành mục tiêu của một người đàn ông núp trong bụi cỏ, đạn phẫn bắn ra bay qua người cô, Khương Nghiên chạy theo hình chữ S tránh né.

Lục Lãm đã đánh đến người phía sau, anh đập một phát gạch lên đầu anh ta, bột màu đỏ của gạch tạo thành vệt dài màu hồng trên đỉnh đầu anh ta.

Bị gạch đập chết, loại bỏ ra khỏi trận.

Trận chiến này thu hoạch được khá tốt, tất cả trang bị rơi ra của người chơi đều bị nhóm Khương Nghiên bỏ vào trong túi, đựng đầy ắp ba lô.

"Anh vẫn nhặt được súng rồi đấy thôi." Lục Lãm nở nụ cười lưu manh.

Khương Nghiên bảo vệ Tống Hi Văn phía sau: "Giết em, để lãnh đạo đi!"

Tống Hi Văn nhìn Khương Nghiên, gợn sóng trong mắt bắt đầu khởi động: "Tiểu Nghiên, em..."

"Tổng biên tập, anh đi mau, đừng động tới em!"

"Không! Chúng ta là đồng đội, cùng sống cùng chết, anh sẽ không bỏ em mà sống một mình."

Ánh mắt Lục Lãm nhìn bọn họ như nhìn kẻ mắc bệnh tâm thần, thu súng, xoay người rời đi: "Phạm vi đã bắt đầu thu hẹp rồi, mau chạy đi."

Hoàng hôn dần chìm xuống, Lục Lãm cùng Khương Nghiên chạy như điên về khu vực chỉ định, Tống Hi Văn không đuổi kịp, Lục Lãm cười hỏi: "Em mặc kệ lãnh đạo à?"

Lãnh đạo Tống bình thường rất ít rèn luyện sức khỏe, đã sớm không chạy được nữa, bị bỏ lại ở phía sau, ngồi trên một tảng đá lớn thở hổn hển nghỉ lấy sức.

"Tổng biên tập, nhanh lên!"

Tống Hi Văn xua xua tay: "Anh thật sự không chạy được nữa rồi, bọn em đi đi!"

"Được được! Chúng em đi." Khương Nghiên không chút do dự kéo Lục Lãm chạy vào khu vực an toàn.

"Em cứ thế mà bỏ lại lãnh đạo à?" Ý cười trên khoé miệng Lục Lãm càng đậm.

"Kệ đi kệ đi, bây giờ giành chiến lợi phẩm quan trọng hơn, chờ lát nữa về em sẽ đi nhận tội với lãnh đạo."

Chạy được gần mười lăm phút, thể lực Khương Nghiên cũng không chịu được, thở không ra hơi nói: "Anh Lục Lục, em cũng không chạy được nữa rồi, anh đi trước đi, giành chiến lợi phẩm quan trọng hơn, đừng để ý đến em!"

Lục Lãm nhìn bộ dáng cố chấp của cô, một tay nhắc bổng cô lên, vừa khiêng vừa chạy đến khu an toàn.

"Á, Lục, anh Lục Lục." Khương Nghiên bị anh vác trên người lật đi lật lại: "Anh đối xử với em, thật, thật tốt, thật cảm động, chờ trận chiến kết thúc, em nhất định phải hôn anh."

Sau khi đi vào khu an toàn, tiếng súng bắt đầu dày đặc, đây là trận quyết chiến cuối cùng.

Đạn pháo xẹt qua cơ thể hai người rất nhiều lần.

"Anh Lục Lục, anh mau thả em xuống."

Lục Lãm không đặt cô xuống, cho đến khi có vài phát đạn từ phía sau bắn trúng cơ thể Khương Nghiên, cô mới biết được, Lục Lãm khiêng cô là vì muốn lấy cô làm áo chống đạn!

"Này! Thả em ra!" Khương Nghiên vỗ vào lưng của anh: "Đồ vô tình vô nghĩa!"

Năng lực học hỏi của Khương Nghiên rất mạnh, mặc dù thao tác bắn súng cần luyện tập thêm, nhưng đã có thể cùng tiết tấu với Lục Lãm, hai người ăn ý phối hợp, giết chết đội cuối cùng.

Nhưng vẫn chưa phân được thắng bại.

Lúc đó hoàng hôn đã hoàn toàn khuất sau núi, bóng tối bỗng phủ xuống, màu sắc xung quanh nhanh chóng tối dần.

Lục Lãm quơ lấy một khẩu súng, nhắm ngay bên cạnh Khương Nghiên.

Khương Nghiên phát hiện ra, lập tức chỉ ngón trỏ vào anh: "Đến đây, tương ái tương sát!"

Lục Lãm cười cười: "Anh cho em ba cơ hội, có thể bắn trúng anh, anh sẽ tha cho em một mạng."

"Nếu em bắn trúng, có phần thưởng không?"

"Em muốn phần thưởng thế nào."

Khương Nghiên dùng lỗ châu mai chỉ chỉ vào mặt của mình: "Em bắn trúng anh, anh phải hôn em một cái."

"Tạm biệt." Lục Lãm khiêng súng xoay người đi.

"Pằng!" Khương Nghiên bắn ra phát súng đầu tiên, xẹt qua người Lục Lãm, trúng vào bụi cỏ bên cạnh.

Lục Lãm tăng nhanh bước đi về phía trước, cách cô càng ngày càng xa, phát súng thứ hai bắn ra, vẫn không thể trúng mục tiêu.

Khương Nghiên có chút nóng nảy: "Lục Lãm, khó như vậy sao?"

Lục Lãm đột nhiên dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Khương Nghiên nắm lấy cơ hội, vung vàng bắn vào phần eo của anh, trúng mục tiêu!

Lục Lâm giơ súng lên đi về phía cô: "Ba cơ hội, em chỉ bắn trúng một lần, xin lỗi, anh muốn giành thắng lợi."

Toàn bộ ba viên đạn đều bắn trúng người Khương Nghiên, phẫn văng khắp nơi, cô bị loại khỏi trận đấu.

Hoàn toàn ok!

Dù sao cô cũng bắn trúng Lục Lâm, một phát là đủ rồi.

Trên đường về nơi đóng quân, Khương Nghiên đuổi theo Lục Lâm hỏi: "Có phải nên thực hiện lời hứa hay không?"

Lúc này Lục Lâm lại giả vờ mất trí nhớ: "Lời hứa gì cơ?"

Khương Nghiên bắt được cổ tay của anh, thở phì phò nói: "Quyết nợ là một việc rất thiếu đạo đức."

"Nhưng anh cũng không nhớ rõ vừa rồi đã mở miệng hứa với em cái gì."

Khương Nghiên có chút tức giận, mạnh mẽ hất văng tay của anh ra: "Vậy tại sao anh lại đột nhiên dừng bước, nếu như anh không dừng lại, căn bản em không bắn trúng được anh."

"Nếu như anh không muốn cho em cơ hội, anh hãy dứt khoát từ chối em, việc này khó khăn lắm à?"

Cô đẩy anh ra, thở hồng hộc đi về phía trước: "Đúng, em khuyên Ô Lê không nên miễn cưỡng cầu toàn, phụ nữ nên có tôn nghiêm và thể diện, nhưng chính mình lại không làm được..."

Cổ tay đột nhiên bị một bàn tay thô ráp giữ chặt, một giây sau, cô bị kéo về đến bên cạnh anh.

"Sợ em rồi."

Lục Lãm không đợi cô phản ứng lại, tay phải nắm hông của cô, tay trái từ gò má lướt qua tóc, giữ chặt gáy cô, chậm rãi đến gần, hôn một cái nhẹ nhàng lên trán cô.

Một thoáng lướt qua.

Khương Nghiên mở to hai mắt, còn chưa kịp tỉnh tể cảm nhận xúc cảm môi anh tiếp xúc da cô, anh đã buông cô ra.

Khương Nghiên hoảng hốt, cảm thấy tất cả những vì tinh tú lơ lửng trên trời đêm đều rơi xuống bên người, bùm bùm, nổ tung.

Về đến phòng thay quần áo nữ nơi đóng quân, Khương Nghiên nhìn khuôn mặt đỏ bừng trong gương, sờ sờ trán của mình, cảm giác ban nãy bây giờ mới quanh quẩn trên đầu quả tim, dư âm kéo dài.

Đây có được coi là thắng lợi nhỏ không nhỉ?

Được voi đòi tiên cũng chưa chắc là không thể.

Dù sao anh cũng không có cách bỏ rơi cô.

Tống Hi Văn đã thay sang quần áo thường, đứng trong bãi đỗ xe ngoài doanh địa, thấy Khương Nghiên đi ra, liền mở cửa xe: "Tiểu Nghiên, anh đưa em về nhà."

Khương Nghiên đi tới, xin lỗi: "Tổng biên tập, em nói sẽ dẫn anh đi giành hạng nhất, lại bỏ anh ở lại."

Tống Hi Văn không để ý: "Chỉ là trò chơi thôi mà, không cần tích cực như vậy, anh cũng không chạy được, trò chơi này quá tốn thể lực, loại người suốt ngày ngồi trong phòng làm việc như chúng ta, thật sự không chịu nổi."

Khương Nghiên cười nói: "Xem ra tổng biên tập phải vận động nhiều hơn rồi."

"Đúng thế, trò chơi này rất hay, sau này có thể thường xuyên tới đây chơi, rèn luyện thân thể, lại thú vị."

Đúng lúc này, bên cạnh có người nổ máy đi đến, cửa sổ xe mở ra, anh dừng xe, trực tiếp chặn trước xe Tống Hi Văn.

Là Lục Lãm.

Tống Hi Văn lễ phép chào hỏi với anh: "Lục tiên sinh, tạm biệt, lần sau có cơ hội thì chơi chung với nhau nhé."

Mặt Lục Lãm không thay đổi, giọng điệu lãnh đạm: "Ờ."

Không khí xấu hổ một lúc, dường như Lục Lãm không có ý định lái xe đi, anh không đi, Tống Hi Văn cũng không ra được.

"Lục tiên sinh, có thể phiền anh nhường đường một chút không?"

Lục Lãm rút một điều thuốc từ trong bao thuốc lá: "Hút xong tôi đi."

Tống Hi Văn:.....

Khương Nghiên lễ phép cười cười với Tống Hi Văn, khom người ghé vào cửa sổ, khẽ nói: "Đùa nhau đấy à?"

"Không."

"Vậy sao anh lại đối đầu với lãnh đạo em?"

Lục Lãm nhả khói vào mặt Khương Nghiên, ngẩng đầu nói: "Ánh mắt nào của em thấy anh đối đầu với anh ta?"

Khương Nghiên xua tan khói trắng tràn ngập xung quanh, đồng thời lấy tàn thuốc trong tay anh: "Anh đỗ xe chặn đường đi của người ta."

"Đâu có." Lục Lãm cũng bắt đầu cố chấp.

"Làm cảnh sát, sao anh lại ức hiếp nhân dân như vậy?"

Lục Lãm nhìn cô thở hổn hển, trong đầu dường như cũng có chút tức giận, nhưng lại không biết tức giận từ đâu, hôm nay thắng trận, còn khiến cho tên đàn ông kia mất mặt, rõ ràng là chuyện vui vẻ, nhưng vừa ra ngoài đã thấy hai người nói chuyện vui vẻ, tâm trạng Lục Lãm không khỏi chìm xuống.

Ức hiếp anh ta thì thế nào, Lục Lãm nghĩ thầm trong lòng.

Anh vẫn lái xe ra ngoài, nhưng vì mạnh miệng vững tâm, anh không dừng xe, mà là trực tiếp đem lái xe đi.

Dù sao cũng không thiếu người đưa cô về nhà.

Anh nhìn kính chiếu hậu, Khương Nghiên đứng lẻ loi trên đường cái, thân hình tiêu điều.

Cái gì mà sẽ cố gắng, hóa ra cái cô cố gắng chính là như vậy, hẹn anh không được thì hẹn một người đàn ông khác, hại anh hùng hực chạy tới, giả vờ có một cuộc gặp mặt tình cờ với cô, sau đó nói một câu: trùng hợp thật, thì ra em cũng ở đây.

Tự mình đa tình.

Một anh vừa rồi còn nhất thời tình trùng lên não mà hiến một nụ hôn, hóa ra vẫn chỉ là bạch nhãn lang.

Hết chương 29

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

32. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 30: Kiều Ngạo

Mặc dù Tống Hi Văn liên tục ngỏ lời, nhưng Khương Nghiên không dám ngồi xe của anh ấy về nữa, hôm nay đã bán đứng đồng đội ở nơi đóng quân, giờ này lại để đồng đội đưa về nhà, chỉ sợ tối nay cô ngủ cũng không yên ổn.

Hi vọng tổng biên tập Tống có thể công tư phân minh, không nên để cô khó xử!

Buổi tối mấy ngày sau, Khương Nghiên đang ngủ say, mơ màng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cánh tay trắng nõn như ngọc từ trong chăn thò ra, mò mẫm tìm điện thoại.

"Ai lại muộn như vậy..."

Giọng cô biếng nhác, trái ngược với tiếng cầu cứu dồn dập trong điện thoại.

"Cứu mạng, cứu cứu tôi, chồng tôi điên rồi, anh ấy muốn động thủ với con của tôi, cứu cứu tôi!"

Khương Nghiên chợt tỉnh táo: "Chị Ô, sao thế, chị đừng vội, cứ từ từ mà nói."

"Hôm nay con gái tôi thi không tốt, anh ấy lại uống rượu say, con gái tôi, bây giờ con nó đang trốn trong WC, anh ấy cứ đập cửa liên tục!" Trong

điện thoại truyền đến tiếng Ô Lê sợ hãi khóc nức nở: "Cứu cứu tôi! Cô cứu cứu tôi!"

"Chị nói địa chỉ cụ thể của nhà chị cho tôi biết đi."

"Nhà tôi ở, ở số 409 toà 4 chung cư Long Giang, á, anh ấy sắp vào được rồi!"

Khương Nghiên cúp điện thoại, không dám chậm chạp, vội vã thay quần áo, phóng ô tô chạy tới chung cư Long Giang, trên đường đi, cô gọi một cuộc điện thoại cho Khương Trọng Thần.

Cô tay trái gà không chặt, đến đây cũng không có cách, định gọi thêm trợ thủ.

Khương Trọng Thần đã đồng ý trong điện thoại, nhưng sau khi đến, lại phát hiện người tới không phải Khương Trọng Thần, mà là Lục Lãm.

Khi Khương Nghiên đến, anh cũng mới từ trên xe bước xuống, hai người cách một khoảng đêm đen mịt mù, nhìn nhau từ xa.

Cho dù cách nhau một khoảng, Khương Nghiên cũng nghe thấy anh phát ra một tiếng ngạo mạn từ trong mũi: "Hừ."

"Tại sao lại là anh?"

Lục Lãm đi về phía chung cư: "Anh nhận được điện thoại báo án của người dân, có nhà xảy ra bạo lực gia đình."

Khương Nghiên khẽ tự nhủ: "Tên Khương Trọng Thần kia, không muốn rời giường cứ việc nói thẳng, chị mày tìm người khác cũng được, đỡ mất công gọi điện cho mày."

"Có chuyện xảy ra không tìm cảnh sát thì em muốn tìm ai?" Anh bất mãn quay đầu lại: "Tìm tên lãnh đạo yếu ớt của em à?"

"Tổng biên tập Tổng trêu chọc gì đến anh." Khương Nghiên không hiểu: "Qua bao nhiêu ngày rồi? Sao anh vẫn còn ghi thù."

"Mắt kính của anh ta, cả cái gọng mảnh màu vàng nữa."

"Vậy thì sao."

"Chỉ những người bại hoại mới đeo gọng kính mảnh màu vàng." Lục Lâm lấy từ trong túi áo của mình một chiếc kính gọng đen đeo cao vút trên sống mũi: "Người chính trực cơ trí, đều dùng gọng kính làm bằng gỗ đánh bóng."

Khương Nghiên:.....

Cô nghi ngờ vì tính cách bảo thủ này của Lục Lâm, anh vô cùng hợp với việc đeo kính.

Hai người vừa mới đi vào hành lang tầng một toà bốn, đã nghe thấy tiếng khóc của phụ nữ và tiếng gào tức giận của đàn ông trên tầng.

Không kịp chờ thang máy, Lục Lâm dẫn đầu chạy lên tầng, Khương Nghiên cũng vội vã theo sau.

Cùng tầng có không ít nhà nghe được tiếng than khóc, lộ đầu ra hóng chuyện, nhưng lại không có ai đứng ra giúp đỡ.

Lục Lâm chạy một hơi đến tầng bốn, đứng ngoài nghe ngóng, sau đó gõ mạnh lên cửa một hộ gia đình, giận dữ hét lên: "Mở cửa!"

"Mở cửa!"

Lúc này có hàng xóm mở cửa phòng, một cụ bà mặc áo khoác nói với Lục Lâm: "Buổi tối ông chủ nhà này thường uống rượu say rồi gây ra chút động tĩnh, anh đừng xen vào việc của người khác."

Lục Lãm không để ý đến bà cụ, bắt đầu xô cửa, đồng thời lấy điện thoại ra báo cảnh sát.

"Ai gõ cửa đấy, cũng muốn ăn một quả dấm của ông đây có phải không?"

Cửa phòng mở ra từ bên trong, trong tay Lý Hoành còn giơ bình rượu lên, say khướt nói: "Anh là ai!"

"Tôi là..." Thấy xung quanh có không ít nhà đang hóng chuyện, ba chữ "Ông nội anh" Lục Lãm định phun ra lại phải nuốt vào.

"Tôi là cảnh sát đây." Anh tiến lên, qua vài ba chiêu thức đã chế ngự được anh ta.

Cửa phòng vệ sinh lung lay như sắp đổ được mở ra, Ô Lê mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh chật vật ôm con gái chạy ra.

Khương Nghiên vội vàng chạy tới, kiểm tra thương tích của Ô Lê.

"Chị sao rồi? Có ổn không?"

Ô Lê lắc đầu, tóc tai cô ấy rối bù, trên trán có vết bầm, khoe miệng cũng có vết máu, nhiều chỗ trên người bị thương.

Con gái cô ấy đã bị dọa đến khiếp sợ, như một chú thỏ nhỏ, cuộn tròn trong ngực của mẹ, ngây ngẩn cả người.

Khương Nghiên lại hỏi: "Con chị có bị thương không?"

Ô Lê vừa khóc vừa lắc đầu.

Khương Nghiên thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại, Lý Hoành đã bị Lục Lãm dạy dỗ một phen, không còn khí thế, cuộn người bên tường rầm rì: "Các người tự ý xông vào nhà dân, tôi phải báo cảnh sát!"

Lục Lâm nói: "Yên tâm đi, tôi đã báo cảnh sát rồi."

Khương Nghiên nhìn bốn phía, những vật dụng bày biện trong phòng khách đều bị Lý Hoàn đập phá, đĩa đựng trái cây và trái cây lăn xung quanh, bình hoa cũng bị đập tan, mảnh thủy tinh nhỏ văng khắp nơi, cả căn phòng trông rất hỗn độn, lộn xộn không chịu nổi, ngẩng đầu lại nhìn thấy ảnh cưới của hai người treo trên tường.

Lúc đó Ô Lê còn trẻ tuổi xinh đẹp, xấu hổ tựa vào Lý Hoàn mặc tây trang bên cạnh, vợ chồng ân ái, gắn bó suốt đời.

Mà hôm nay, cảnh đập vào mắt tràn đầy hoang vu.

Cảnh sát đến rất nhanh, đưa Lý Hoàn đi, Ô Lê cũng đến cục cảnh sát lấy lời khai, xem ra lại phải bận rộn đến nửa đêm rồi.

Lục Lâm bảo Khương Nghiên về nhà trước.

"Chuyện này giao cho bọn anh là được rồi, em về đi."

"Em cũng muốn tới xem một chút." Khương Nghiên cố chấp ngồi trên xe Lục Lâm: "Chị Ô vào cục cảnh sát một mình, còn dẫn theo trẻ con, chị ấy lại không có người thân ở Giang Thành, em đi theo, dễ dàng săn sóc."

"Em hóng hớt làm gì." Lục Lâm giữ chặt cửa xe: "Ngày mai em không phải đi làm à?"

"Em đang đi làm mà, phải sưu tập tài liệu, anh quên rồi à"

Lục Lâm nhìn đồng hồ trên tay: "Quên rồi."

"Thế nên?"

"Thời gian này là thời gian để gan bài độc, sau đó là túi mật bài độc, phổi bài độc, rồi đến đại tràng, ruột non..."

Trong khi Lục Lãm còn đang dong dài, Khương Nghiên đã tự giác thắt đai an toàn cho mình: "Thế nên?"

Thế nên, ông đây muốn nhanh về nhà để bài độc!

Cuối cùng Lục Lãm ngồi vào trong xe, khẽ lẩm bẩm: "Dù sao cũng đã xấu như vậy rồi, xấu hơn một chút..."

Quan trọng cái rằm.

Đã trải qua chuyện này, Ô Lê vì bảo vệ con mình, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, muốn ly hôn với chồng, Lý Hoành thì kiên quyết không đồng ý, đau khổ cầu xin trong phòng điều giải, thậm chí không tiếc quỳ xuống, mà những người hòa giải viên cũng đã làm hết phận sự khuyên giải chứ không khuyên ly.

Thà hủy mười tòa miếu, cũng không hủy một cuộc hôn nhân.

Khương Nghiên nhìn bộ dáng xoắn xuýt của Ô Lê, biết nội tâm cô ấy lại bắt đầu dao động.

"Chị đi theo tôi một chút." Cô không để ý đến những người xung quanh đang ngăn cản, kéo Ô Lê ra khỏi phòng giải thất.

Trên hành lang, một chậu ngọc lan trắng tỏa hương bốn phía, Khương Nghiên nói thẳng: "Có phải chị lại muốn tha thứ cho anh ta hay không?"

Ô Lê cúi đầu, nhú đầu lông mày, ánh mắt lóe lên: "Cảm ơn cô vẫn luôn giúp tôi, đi tới một bước này cũng không dễ dàng gì, tôi cảm thấy người cần được xin lỗi nhất chính là cô."

Khương Nghiên nhìn vào ánh mắt cô ấy: "Nếu như bây giờ chị muốn tha thứ, người cần xin lỗi không phải là tôi, mà là chính bản thân chị, và cả

con gái chị."

"Trong khoảng thời gian này, anh ấy không say rượu nữa, cũng không động thủ với tôi, mỗi ngày đều về nhà đúng giờ, người nấu cơm làm việc nhà cũng là anh ấy, thái độ với tôi cũng rất tốt..." Ô Lê chợt dạ nói: "Tôi nghĩ, nếu như anh ấy có thể luôn như vậy, đây chính là chuyện mà tôi mong chờ nhất."

"Chó không đổi được..." Khương Nghiên nói được một nửa, cảm thấy những lời này có vẻ khiếm nhã, nên đổi lại nói: "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, bây giờ anh ta biểu hiện tốt, chỉ vì bất đắc dĩ muốn níu kéo chị, chờ chị thật sự tin..."

"Nếu anh ấy muốn níu kéo tôi, tôi nên cho anh ấy thêm một cơ hội." Ô Lê lưỡng lự: "Dù sao tôi còn có con gái, tôi vẫn muốn cái nhà này có thể đầy đủ, để con có bố, dù sao, nhà là quan trọng nhất, người một nhà thật sự mới hoàn chỉnh."

Nhà là quan trọng nhất.

Đây là đạo lý mà Khương Nghiên đã phải bỏ ra máu và nước mắt rất nhiều năm mới lĩnh ngộ được, mà nay, được một người phụ nữ đã chịu nhiều tủi nhục nói ra, nghe thế nào cũng thấy không đúng cảm giác ấy.

Tất nhiên chuyện giữ vững gia đình đầy đủ rất quan trọng, nhưng điều kiện tiên quyết nhất định phải là người nhà thấu hiểu, tôn trọng lẫn nhau, nếu như không làm được điều này, không bằng hảo tự hảo tán.

"Chị đã có quyết định rồi?" Khương Nghiên hỏi.

Ô Lê cắn môi dưới, cuối xù xì gật đầu: "Tôi muốn thử lại một lần."

"Được thôi." Khương Nghiên gật đầu: "Sau này, đêm khuya, tôi không hy vọng nhận thêm bất kỳ cuộc điện thoại nào quấy rầy đến việc cơ thể bài

độc nữa."

Cô nói xong liền vội vã rời khỏi tòa án, một phút cũng không muốn ở lại đây, Ô Lê phía sau cô đơn đưa mắt nhìn theo cô, cơ thể lạc lõng thống khổ.

"Giống như người uống nước, lạnh ấm tự biết." Trên đường trở về, Lục Lãm nói sự thật trần trụi với Khương Nghiên: "Em cũng không thể nhúng tay vào cuộc đời của người khác được."

"Chẳng qua em cảm thấy rất thất vọng." Khương Nghiên sa sút tinh thần giải thích.

Lục Lãm dừng xe dưới nhà Khương Nghiên, nói: "Em và Lý Hoàn, không phải là đã sớm kết thành núi sao?"

Khương Nghiên nhìn anh, khó hiểu: "Dạ?"

Lục Lãm chậm điều thuốc, hút một hơi, chậm rãi nói: "Anh ta làm việc trong công ty bố em, dưới trướng cái gì mà tổng giám đốc quản lý, dường như còn khá cung kính với em."

Khương Nghiên hít sâu một hơi, khó tin nhìn về phía Lục Lãm: "Anh muốn em lấy việc công trả thù việc riêng, để Lưu tổng chinh anh ta?"

"Anh không nói gì cả." Lục Lãm nhún nhún vai: "Tùy theo ý của em thôi."

"Anh Lục Lãm thật là hư hỏng."

Lục Lãm nói: "Thời gian không còn sớm đâu."

Anh nói xong câu đó, Khương Nghiên đột nhiên cầm tay của anh.

Trên con phố ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có người đi qua đi lại, màn đêm yên tĩnh, vàng trắng sáng ần ắp sau đám mây.

Tay cô chợt lạnh, dịu dàng vuốt ve tay anh, xúc cảm này tựa như tơ lụa mềm mại. Không cần làm gì cả, chỉ cần đụng chạm như vậy, cũng đủ để hai người đốt lên ngọn lửa rung động trong lòng.

Hai người cứ tiếp xúc như vậy, cuối cùng Khương Nghiên rút tay về.

Gió đêm nay khá lạnh.

Khương Nghiên ấn xuống một cái nút, cửa sổ xe chậm rãi đóng lại, gió thổi không lọt.

Lục Lâm nhìn bốn phía xung quanh, không hiểu hỏi: "Tại sao phải đóng cửa sổ?"

Khương Nghiên hoàn toàn không có ý định che dấu: "Em muốn thân mật với anh một chút."

Lục Lâm trầm mặc ngồi lặng thinh, khẽ rũ mắt suy nghĩ. Lần đầu tiên Khương Nghiên để ý đến, lông mi của anh lại dài như vậy, nhẹ nhàng che đi ánh mắt.

Không khí yên tĩnh trong xe từ từ ấm lên, tiếng hít thở thưa dần, sắc mặt anh cũng dần ửng đỏ.

Khương Nghiên không yên phận, móng vuốt theo tay anh trượt lên, thấy Lục Lâm không có phản ứng gì, lá gan của Khương Nghiên lại càng lớn, tay theo vạt áo thò vào trong, mò tới làn da, cơ bụng anh là một khối da thịt chắc nịch, dịch lên trên là lồng ngực.

Cứng rắn như sắt.

Lục Lãm hít thở rối loạn, tim tăng tốc đập điên cuồng, cảm nhận được xúc cảm bàn tay mềm mại của cô dạo chơi trên cơ thể anh, thậm chí có chút không biết phải làm sao.

Hết sức không ổn.

Anh ổn định lại cảm xúc, trầm giọng nói: "Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ sờ..."

"Được ạ." Khương Nghiên rút tay ra.

"....."

Chuyện vừa xảy ra, còn cả cảm giác chưa thỏa mãn, nhất định là anh đã quá mệt mỏi.

Cô cười cười, không chút do dự xuống xe rời đi, cũng không quay đầu lại, chỉ để Lục Lãm ngồi trên xe một mình, cảm xúc phập phồng.

Người phụ nữ này, quá kiêu ngạo.

Hết chương 30

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

33. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 31: Tình Cờ Gặp Mặt

Điều khiến Khương Nghiên không tưởng được chính là Ô Lê vẫn ly hôn.

Khi phỏng vấn, cô ấy nói với Khương Nghiên: "Tôi cảm thấy cô nói rất đúng, nhà là quan trọng nhất, nhưng điều kiện tiên quyết là người nhà phải tôn trọng, thấu hiểu lẫn nhau, mà không phải từ từ thương tổn, sau khi thương tổn lại xin lỗi, sau đó lại tha thứ."

"Tôi hy vọng những chị em có hoàn cảnh giống tôi có thể thấy rõ thực tế, uất ức cầu toàn cũng vô dụng, nhân nhượng lùi bước cũng vô ích, bởi vì bạn càng lùi bước, bọn họ lại càng phát rồ."

"Hiện tại tôi đã ly hôn rồi, tiếp tục tìm một cương vị làm giáo viên tiểu học, bây giờ tôi sống đơn thân với con gái, con gái còn nhỏ, có thể không hiểu sự lựa chọn của tôi, nhưng tôi tin một ngày nào đó, con bé sẽ rõ."

Khương Nghiên định dùng Mosaic (1) cho Ô Lê, nhưng Ô Lê cảm thấy mình nên dừng cảm đứng ra, cho tất cả những người phụ nữ chịu đủ ức hiếp mà sợ hãi thêm một chút dũng khí, khiến cho các cô ấy biết, nhẫn nại không phải là biện pháp giải quyết tốt, cho dù là phụ nữ trung niên đã ly hôn, cũng có thể sống rất tốt.

Mà chồng của Ô Lê là Lý Hoành ở phương diện làm việc tuy khá tốt, nhưng Lưu tổng vẫn đuổi việc anh ta, không phải Khương Nghiên đã nói gì với ông. Mà vì sau khi tiết mục truyền ra ngoài, chuyện Lý Hoành có

khuyñh hưởng bạo lực khiến cả công ty nhốn nháo, các đồng nghiệp trăm triệu lần không nghĩ tới, một người bình thường luôn bày vẽ chính nhân quân tử ở công ty, sau khi về nhà cởi tây trang giày da, lại là một tên cầm thú như vậy.

Người như thế, dù công trạng có tốt hơn nữa, công ty cũng không dám tiếp tục dùng.

Đồng thời sau khi tiết mục về bạo lực gia đình truyền ra, trong một thời gian rất dài, ban tin tức nhận được không ít thư gửi và điện thoại, rất nhiều phụ nữ chịu bạo hành dừng cảm đứng dậy, nói về cuộc sống bất hạnh của họ.

Mà trước đó Mạnh Sa nói đến đề tài bàn luận cách thức tổ chức hôn lễ, trong cơn sóng dữ dội về mặt tối của gia đình, tựa như một hòn đá nhỏ ném vào biển sâu, mọi người vui sướng xem náo nhiệt, nhưng lại không có gì xảy ra.

Trong buổi họp của ban tin tức, Tống Hi Văn cố tình khen ngợi Khương Nghiên, hi vọng mọi người học tập theo Khương Nghiên, không bao giờ được quên, những điều quan trọng khi viết tin và lương tâm của mình.

Tối hôm đó, khi Khương Nghiên xử lý xong bài viết trang đầu, đứng dậy vào phòng vệ sinh trang điểm lại.

"Khương Nghiên, vẫn chưa tan việc à?"

Đúng lúc Khương Nghiên thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về, phía sau truyền tới giọng nói mềm mại của một người.

Khương Nghiên ngược mắt, người đang đến gần, chính là Mạnh Sa.

Qua chuyện này cô ta càng thêm khó chịu.

Mạnh Sa đến bên cạnh Khương Nghiên, cũng lấy túi trang điểm ra, trang điểm lại cho mình, da cô ta khá đẹp, nhưng trang điểm vào thật sự rất tệ, lông mày kẻ theo trào lưu một nét ngang đang được ưa chuộng, chỉ tiếc, cô thấy một nét ngang thẳng tắp như vậy, như hai cây kiếm, để ngang trên trán.

Thật sự xấu đến mức một lời khó nói hết.

Khương Nghiên rửa tay, đang định rời đi.

"Cô vẫn chưa tan việc à?"

"Đang chuẩn bị đi."

"Lần này, chị Nghiên thật sự nổi tiếng rồi. Vừa rồi tổng biên tập còn gọi riêng tôi đến phòng làm việc, nói tôi nên học tập cô." Mạnh Sa nhếch miệng, tô son môi: "Sau này có vấn đề gì, mong cô vui lòng chỉ giáo cho tôi nhé!"

Khương Nghiên cất mascara và son môi vào trong túi, nói: "Tất nhiên rồi, tôi rất nguyện ý dẫn dắt người mới, chỉ cần người đó có lòng cầu tiến."

Cô cất túi trang điểm đi, chuẩn bị ra khỏi phòng.

Mạnh Sa xé rách nụ cười giả tạo: "Khương Nghiên à, có câu một câu tôi không biết có nên nói hay không."

"Vậy cô đừng nói."

"....."

Mạnh Sa dừng một chút, vẫn nói: "Tôi phát hiện, cô trở về lại tăng cân rất nhiều."

Bước chân Khương Nghiên chợt dừng lại.

Mạnh Sa tiếp tục nói: "Nhất định là vì khí hậu Giang Thành nuôi người rất tốt, cô nhìn cô xem, trở về mới bao lâu, mặt lại to đùng như vậy!"

Khương Nghiên đã hiểu, cô ta đây là đang quanh co lòng vòng chửi cô đây mà.

Khương Nghiên không thèm để ý, khước miệng nở nụ cười thản nhiên: "Đúng thế, mặt to lên, nên mới đoạt được trang nhất. Không giống cô, chưa từng giành được trang nhất lần nào."

Sắc mặt Mạnh Sa biến sắc, thoáng cái đã sa sầm, tay siết chặt lấy túi trang điểm, nhưng vẫn miễn cưỡng giữ vững nụ cười, như đang diễn một trò hề.

Khương Nghiên biết mình đã đâm vào nỗi đau của Mạnh Sa, làm việc trong ban tin tức lâu như vậy, cho tới giờ cô ta vẫn chưa được viết trang nhất lần nào.

Khương Nghiên thông dong đi qua cô ta, xuống tầng, gió thu phe phẩy trên mặt, đầu óc của cô cũng tỉnh táo lại rất nhiều, mệt mỏi được quét sạch.

Đoàn Nam lái một con Ferrari màu đen rất phong cách, đỗ dưới tòa nhà của đài truyền hình chờ Khương Nghiên.

Khương Nghiên ngồi vào trong xe, cúi đầu tìm kiếm gì đó trong xe Đoàn Nam.

"Thần khí giúp nhỏ mặt của em đâu?"

"Đây." Đoàn Nam vừa lái xe, vừa đưa tay xuống ngăn để đồ lộn xộn giúp Khương Nghiên tìm thần khí làm nhỏ mặt.

"Cô ta lại dám nói em béo, nói mặt em to!" Cô vô cùng tức giận, vừa rồi ở trước mặt Mạnh Sa còn giữ vững phong độ ung dung của một nữ

vương, giờ phút này đã tan thành mây khói.

Ánh mắt Đoàn Nam liếc về phía Khương Nghiên: "Ai chọc giận em thế?"

"Đồng nghiệp trong công ty em, trước có xảy ra chút mâu thuẫn, giờ lại nói bóng nói gió bảo mặt em to."

Đoàn Nam giơ tay vuốt vuốt đầu của cô: "Không phải tức giận, chẳng qua cô ta đang ghen tị với Nghiên Nhi xinh đẹp của anh thôi."

Khương Nghiên lấy gương ra, mở gương, soi mặt của mình: "Thật sự rất béo ọ?"

Ánh mắt Đoàn Nam lại liếc cô một cái, lòng cô tràn đầy lo lắng, dùng thần khí làm nhỏ mặt để nâng khuôn mặt trứng ngỗng nhỏ nhắn.

Từ nhỏ cô đã rất thích đẹp, thích mặc váy công chúa màu hồng kiểu Châu Âu, cao ngạo giống nàng công chúa nhỏ. Sau này lớn lên, mặc được nhiều loại trang phục, vẻ đẹp của cô lại càng thêm sắc sảo.

Đoàn Nam nhìn cô lớn lên, theo dõi từng giai đoạn của cô, từ nàng công chúa nhỏ biến thành nữ vương như hôm nay.

"Với dáng người ma quỷ của em, ở trong hộp đêm, sẽ trở thành Vương Hậu của cả vũ trường!"

"Không dám nhận." Khương Nghiên cười nói: "Em nhận lấy nửa câu đầu là được, cảm ơn anh Đoàn."

Đoàn Nam được ăn thịt càng thêm rục rở, trong khu đô thị mà anh ấy sống có rất nhiều người nước ngoài phong lưu, tiếp xúc với nhiều loại phụ nữ, anh cũng không phải đàn ông đa tình, nhưng anh đối xử với phụ nữ thật

sự rất tốt, mua túi xách mua quần áo, mấy vạ hay vài chục vạ, mắt cũng không nháy một lần.

Nhưng người có thể thật sự khiến anh ấy hạ mình dụ dỗ, người con gái nâng niu trong lòng bàn tay, không phải bạn gái của anh, mà là Khương Nghiên.

Người ngoài nhìn vào Khương Nghiên, thấy cô cao ngạo như nữ thần, không dám đến gần. Nhưng thật ra, tính tình Khương Nghiên khá đơn thuần, lại dễ dụ dỗ, một câu nói, một việc vui, là có thể khiến cô tươi cười rạng rỡ, vui sướng thật lâu.

Thế nên Đoàn Nam tuyệt không nghi ngờ, đàn ông vừa cứng nhắc vừa thẳng thắn còn hay nói lời nói ác độc như Lục Lầm, tại sao có thể ở bên Khương Nghiên lâu như vậy.

Không phải vì tính tình anh tốt, mà bởi vì Khương Nghiên tốt.

Người khác không biết Khương Nghiên tốt đến đâu, nhưng Đoàn Nam biết, vậy nên Đoàn Nam điên cuồng ghen tỵ với Lục Lầm.

Ghen tỵ với anh, nhưng không ghét anh.

Dù sao anh cũng là người nằm trên đầu quả tim của Khương Nghiên.

Khương Nghiên cúi đầu lướt điện thoại, đang vô cùng chăm chú tìm bí quyết giúp làm thon mặt.

"Em đừng suy nghĩ nhiều." Đoàn Nam thờ ơ nói: "Dù em có thành con mèo béo cũng có sao đâu?"

"Em mà biến thành con mèo béo, anh Lục Lục sẽ không cần em nữa." Khương Nghiên cau mày lẩm bẩm.

"Anh ta không cần em thì anh Đoàn cần em."

"Anh nói cứ như không ai thèm lấy em vậy." Khương Nghiên không phục: "Em mà gả cho anh, chắc trở thành vợ thứ mười tám nhỉ?"

"Vợ thứ mười tám?" Đoàn Nam ra vẻ ngạc nhiên: "Em quá xem thường anh Đoàn rồi, bây giờ mà xếp thứ bậc của em, ít nhất cũng phải đứng hàng thứ năm mươi tám."

"Á!" Khương Nghiên đưa tay túm lấy tóc Đoàn Nam: "Em muốn thay mặt đảng, thay mặt nhân dân tiêu diệt dư nghiệt phong kiến là anh!"

"Đừng nghịch, anh đang lái xe đấy!" Đoàn Nam nói nghiêm túc.

Khương Nghiên không trêu anh ấy nữa.

"Anh dẫn em đi ăn một bữa đại tiệc nhé." Đoàn Nam lái xe lên cầu: "Đầu bếp nổi tiếng của Michelin đang đi lưu động khắp thế giới, đúng lúc đến Giang Thành, anh đã đặt được chỗ, hôm nay cố tình tới đây đón em đi nếm thử."

Nhà hàng được trang trí theo tiêu chuẩn nhà hàng năm sao, tuần nam mỹ nữ, quần áo chỉnh tề, những phím đàn Piano trắng đen nhẹ nhàng vẽ lên một giai điệu du dương.

Một chai Lafite 78 năm, đỏ tươi, qua ly thủy tinh phản chiếu khuôn mặt tinh xảo của Khương Nghiên.

Đoàn Nam cắt nhỏ gan ngỗng trong đĩa, động tác vừa thông dong vừa tinh tế, không vội không chậm, thưởng thức món ăn ngon.

Khương Nghiên chú ý tới, Đoàn Nam ăn cái gì cũng rất chậm, chậm đến mức cho dù chỉ là miếng thịt nhỏ, anh cũng phải nhai kỹ thưởng thức thật lâu, thế nên, khi đĩa thức ăn của Khương Nghiên không còn bao nhiêu thì Đoàn Nam vẫn chưa ăn xong.

Trông cô không được nhã nhặn bằng anh.

Người đàn ông Đoàn Nam này, trở thành phật sống trong lòng Khương Nghiên.

Khuyển mã thanh sắc, đăng thanh Cổ Phật. (2)

Có trời mới biết, anh là quái vật gì.

Đoàn Nam lấy điện thoại ra, đưa cho Khương Nghiên: "Cho em xem này, đây là ảnh tuần trước bọn anh mở đại hội thể dục thể thao cho bọn trẻ ở trường tiểu học Hy Vọng."

Đoàn Nam đầu tư cho tiểu học Hy Vọng, làm việc từ thiện, không phải quảng chút tiền là xong, anh thường xuyên tự mình đi, xuống nông thôn thăm hỏi.

Trên màn hình điện thoại, Đoàn Nam mặc áo thể thao màu đỏ, bên dưới cũng mặc quần thể thao, đứng cùng với bọn trẻ nông thôn có nước da đen nhẻm, từng khuôn mặt tươi cười sáng rực rỡ như ánh mặt trời.

Tay trái Khương Nghiên cầm đĩa, đầu ngón tay phải lướt trên màn hình điện thoại.

Có ảnh chụp Đoàn Nam thi tiếp sức với bọn trẻ, anh lao về đích, khuôn mặt dữ tợn; cũng có ảnh anh đang chơi bóng rổ, tấm cuối cùng, anh vừa ngã vào vũng bùn, một đám trẻ con kéo anh ra.....

Chỉ qua những hình ảnh mang trạng thái tĩnh, Khương Nghiên vẫn có thể cảm nhận được không khí ngay lúc đó vui vẻ, náo nhiệt như thế nào.

Bức ảnh sinh động nhiễm sang cả Khương Nghiên, cô đẩy điện thoại về phía anh, không nhịn được nói: "Mọi người chơi thật là vui, lần sau nếu anh lại đi, nhớ dẫn em theo."

Đoàn Nam giải thích: "Lần này anh cũng định gọi em đến, nhưng em lại đang bận rộn vụ việc viện dưỡng lão."

Khương Nghiên đặt dao xuống: "Nói đến chuyện này, lúc nào em cũng phải viết một bài báo về anh mới được, viết về việc anh đầu tư cho tiểu học Hy Vọng, kêu gọi xã hội chú ý."

Đoàn Nam nghe vậy, ngồi thẳng người, ho nhẹ một tiếng: "Thanh niên liên kết với doanh nhân, thời đại của lương tâm, nên đưa tin cho chuẩn xác."

"Anh thôi đi." Khương Nghiên không nhịn được cười: "Mới khen anh hai câu, anh đã bay lên trời rồi."

Qua ba tuần rượu, Lafite hết non nửa chai.

Khương Nghiên đứng dậy, tự rót cho mình một cốc nước ấm uống cho tỉnh rượu.

Xoay người một cái, lại thấy vị trí gần cửa sổ bên cạnh, có hai người phụ nữ đang ngồi.

Khương Nghiên nhìn qua, một người trẻ tuổi, mặc quần bó, ngọt ngào thanh thuần.

Khương Nghiên suy nghĩ một lúc lâu, chợt nhớ ra, không phải là người phụ nữ xem mặt với Lục Lãm hôm trước sao?

Nhưng ngay sau đó ánh mắt của cô lại rơi trên một người phụ nữ khác.

Người đó ước chừng năm mươi tuổi, mặc bộ sườn xám màu xanh phi thúy, tóc búi cao, tư thế ngồi đoan trang tao nhã, cử chỉ vừa thông dong vừa bình thản.

Rõ ràng chính là mẹ của Lục Lãm, phu nhân Thẩm Chi.

Hết chương 31

(1): Mosaic là một hiệu ứng làm mờ hình ảnh, thường dùng để che dấu thông tin người phỏng vấn trên truyền hình.

(2): Câu này na ná với câu "Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn" của Việt Nam.

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

34. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 32: Sợ Bà

Mẹ Lục Lầm là phu nhân Thẩm Chi năm nay đã năm mươi ba rồi, nhưng vì chăm sóc khoa học, da vẫn khá nhẵn nhụi, vết chân chim trên khoé mắt cũng rất nhạt, khuôn mặt trang điểm tinh tế, cổ đeo dây chuyền đắt tiền, nhưng không lộ vẻ tục tũ.

Từ mắt đến lông mày, thấp thoáng dáng vẻ Lục Lầm.

Khương Nghiên biết, Thẩm Chi đã sớm ly hôn với bố Lục Lầm, Lục Lầm đi theo bố, mà Thẩm Chi mang theo con trai nhỏ, bắt đầu quá trình gây dựng sự nghiệp khó khăn, bây giờ đã có một công ty thời trang kinh doanh khá phát đạt.

Tuy quy mô không lớn, danh tiếng chỉ trong phạm vi thành phố Giang Thành, nhưng là một người phụ nữ trung niên đã ly hôn, còn phải nuôi con nhỏ, bắt đầu từ con số không để gây dựng sự nghiệp, từ cửa hàng vỉa hè, cho đến bây giờ có một khu sản xuất riêng, tạo ra thương hiệu của chính mình.

Phần quyết đoán này, người thường khó có được.

Ba năm trước đây, Khương Nghiên nhìn thấy Thẩm Chi đều phải đi đường vòng, tránh bà từ xa. Cho đến hiện tại, gặp lại bà, trong lòng cũng có chút kiêng kỵ.

Sợ bà.

Không vì gì khác, chỉ vì bà là mẹ Lục Lâm.

Đúng lúc Khương Nghiên cúi đầu, vội vã chuẩn bị rời đi, lại không may va vào một người đàn ông, nước trong cốc hắt lên áo của anh ta.

"Đi đứng kiểu gì vậy!"

"Tôi xin lỗi."

Trước ngực áo sơ mi trắng của người đàn ông ướt một mảng lớn, may mà nước cô lấy là nước lọc, không phải rượu hay nước gì khác.

"Bây giờ phải làm sao!" Giọng người đàn ông kia đầy sự khó chịu: "Uớt hết cả rồi."

Khương Nghiên vội vàng lấy khăn giấy bên cạnh đưa cho anh ta, áy náy nói: "Tôi vô cùng xin lỗi, anh để tôi đền cho anh bộ quần áo mới nhé, hay là cầm đi giặt, thế nào cũng được hết."

Người đàn ông kia thấy thái độ xin lỗi của Khương Nghiên rất chân thành, dù sao cô cũng không cố ý, nếu như tính toán chi li, lại thành ra không rộng lượng, anh ta xua xua tay: "Thôi được rồi, lần sau cô nhớ cẩn thận một chút."

"Xin lỗi anh lần nữa." Khương Nghiên cúi người, thể hiện cử chỉ đoan trang của con nhà gia giáo.

Người đàn ông kia tự nhận mình xui xẻo, vừa lau vạt áo, vừa ngồi về vị trí của mình.

Anh ra vừa mới tránh ra, ánh mắt Thẩm Chi không còn vật cản mà rơi trên người Khương Nghiên, khuôn mặt lập tức hiện lên vẻ kì quái.

Bà đã nhìn thấy cô, Khương Nghiên không thể chuồn êm, như thế rất không lễ phép. Cô sáng khoái bước đến, khuôn mặt nở nụ cười ấp ấp như

gió xuân, nói với Thẩm Chi: "Con chào dì Thẩm ạ."

Sắc mặt Thẩm Chi rét lạnh như băng.

Bà lấy khăn lau miệng, không thèm để ý tới Khương Nghiên, quay sang ân cần với Hạ Y Y: "Y Y, con nếm thử món gan ngỗng này chưa, mùi vị thế nào."

"Ngon lắm ạ, con cảm ơn dì Thẩm."

Khương Nghiên cảm thấy bầu không khí xung quanh khá ngượng ngịu, sắc mặt ửng hồng mất tự nhiên.

Thẩm Chi cố tình lơ cô, để cô phải khó xử.

"Dì Thẩm, hai người từ từ thưởng thức, con đi trước ạ." Cô lễ phép nói xong, xoay người chuẩn bị đi.

Hạ Y Y quan sát Khương Nghiên, đột nhiên mở miệng nói: "Tôi nhớ ra cô rồi."

Khương Nghiên nín thở.

Đến đây đi, dù là bão táp cũng được.

Hạ Y Y nhận ra Khương Nghiên, vội vàng tố cáo với phu nhân Thẩm Chi: "Dì Thẩm, hôm đó chính cô ta đã phá hỏng buổi hẹn hò của con với anh Lục Lãm."

Nghe vậy, lúc này Thẩm Chi mới ngẩng đầu lên, mắt phượng hẹp dài liếc nhìn Khương Nghiên.

Bà đã lăn lộn trong thương giới vài thập niên, dùng nhiều thủ đoạn, trải qua nhiều phong vân, tất cả đều dồn vào một cái liếc mắt kia, như dùng dao găm, "Phập phập phập", đâm vào người vào mặt Khương Nghiên.

Cô không khỏi rùng mình một cái.

"Dì, chuyện hôm đó là hiểu nhầm thôi ạ." Khương Nghiên rất miễn cưỡng mới có thể nói ra lời này, lời lẽ lần này rất khách sáo, mang theo ý cam chịu, cầu xin Thẩm Chi có thể bỏ qua cho cô.

Hạ Y Y còn rất trẻ, không kiềm chế được tâm tình, kích động nói: "Cô phá hỏng buổi hẹn hò của tôi và anh Lục Lãm, mang anh ấy đi, bây giờ lại nói là hiểu nhầm, thật là có ý có tứ!"

Khương Nghiên nhếch môi, không nói được lời nào, không giải thích gì, cái gì nên làm cô đã làm rồi, cũng không cảm thấy phải xin lỗi ai, thái độ khiêm nhường nhẫn nhịn, chỉ là cho Thẩm Chi mặt mũi.

Vì bà là mẹ Lục Lãm.

"Đúng là có ý có tứ." Lúc này, phía sau truyền đến tiếng cười lạnh của Đoàn Nam: "Lúc hẹn hò, người đàn ông lại đi cùng phụ nữ khác, cái này là kiểu hẹn hò gì."

Hạ Y Y lập tức đứng lên, vẻ mặt kích động, chỉ vào Khương Nghiên: "Là cô ta không biết xấu hổ!"

Sắc mặt Đoàn Nam trầm xuống, nhưng ánh mắt vẫn thông dong như cũ: "Nếu như nhà vị tiểu thư này xảy ra trộm cắp, chắc chắn cô sẽ không đi truy cứu kẻ trộm, mà ngược lại lại chất vấn người nhà tại sao không trông coi nhà cho tốt, logic của vị tiểu thư này, rất có ý có tứ đấy."

Hạ Y Y giận đến môi phát run, không thốt được nên lời.

Chuyện đến đây là đủ rồi.

Khương Nghiên giật ống tay áo của Đoàn Nam, xoay người đi về, đến lúc này, Thẩm Chi mới chậm rãi mở miệng: "Cây cần vỏ, người cần mặt,

ban đầu Khương tiểu thư làm chuyện như vậy, tôi rất hiếu kì, tại sao cô còn có thể xuất hiện trước mặt Lục Lâm thế."

Khương Nghiên bỗng khựng lại.

Tim đột nhiên bị xé toạc, phần phật, gió lạnh rót vào, cả người cô lạnh như băng.

Cô quay đầu nhìn về phía Thẩm Chi, gần từng chữ từng chữ, tựa như móc tim từ trong máu thịt ra ngoài: "Dì Thẩm, con không sai."

"Phóng viên Khương tiếng tăm lừng lẫy." Thẩm Chi cười lạnh: "Nếu đã tự vấn mình không sai thì cô chạy cái gì?"

Khương Nghiên im lặng không nói.

"Ban đầu tôi đã bắt chấp mưa to mà cầu xin cô, cầu xin cô bỏ qua cho con tôi, nhưng cô, phóng viên Khương, cô đã làm gì?" Ánh mắt Thẩm Chi tựa như dao sắc tựa như tên nhọn, dường như muốn khoét một lỗ sâu trên người cô mới cam tâm.

"Con chỉ là.. Chỉ là làm việc mà con nên làm..." Cô nặn ra từng câu từng chữ trong hàm răng.

"Phóng viên Khương, cô đã hủy hoại cả đời con tôi."

Con người Khương Nghiên bỗng trừng lớn, hô hấp dồn dập: "Con không nghĩ đến..."

"Bây giờ cô nói xin lỗi còn có ích gì?" Thẩm Chi cay nghiệt nói: "Chỉ cần nghĩ đến bộ dáng đối trá của cô, tôi đã hận đến mức muốn đâm dao lên người cô rồi."

Cơ thể Khương Nghiên run lên bần bật, siết chặt tay, khớp xương trắng bệch như muốn nứt toác.

"Suýt chút nữa con tôi đã chết rồi! Tất cả là vì cô." Giọng Thẩm Chi run rẩy, lạnh lẽo đến thấu xương.

"Nửa đêm tỉnh giấc, cô có được yên ổn không!"

Từng câu từng chữ, như đâm nát tim.

Ba năm qua, bức tường trong tim cô đã dần phục hồi khi được đắp gạch lấp ngói, nay lại bị mấy chữ ngăn ngui của Thẩm Chi, phá hủy hoàn toàn.

Khương Nghiên bị nước lũ vỡ đê trào lên cuốn trôi, hoàn toàn rơi vào khoảng thời gian tuyệt vọng không thể xoay chuyển kia, đó là phần tối tăm nhất trong tâm hồn cô.

Là phần mà cô không muốn đối mặt nhất, nhưng rồi lại phải đối mặt.

Cơ thể Khương Nghiên mềm nhũn, hoàn toàn không thể kiểm soát, tâm trạng đã cắn nuốt tim cô.

Chân cô mềm oặt, suýt chút nữa đã phải quỳ xuống, may có Đoàn Nam nhanh chóng bảo vệ.

"Chúng ta đi thôi." Anh đỡ Khương Nghiên rời đi.

Nước mắt Khương Nghiên rơi xuống, cô vùng vẫy, như một đứa trẻ không nghe lời: "Con không sai!"

Cho dù bị bắt vào thang máy, cô vẫn tuyệt vọng hét to với Thẩm Chi: "Con không sai!"

"Tĩnh!"

Cửa thang máy đóng lại, ngăn cách thế giới Tu La đáng sợ kia ở bên ngoài.

"Con không sai, nhưng... Con xin lỗi."

Cả người cô không còn sức lực dựa vào bả vai Đoàn Nam, nước mắt chảy ròng, miệng vẫn luôn máy móc lặp ba chữ kia: "Con xin lỗi."

"Khương Nhi, nhìn anh này." Đoàn Nam cầm bả vai của cô, ép cô nhìn thẳng anh: "Tình tảo lại đi em."

Văng trán anh kiên định, ánh mắt đanh thép.

Ánh mắt tan rã của Khương Nghiên dần dần tụ lại, nước mắt trong suốt vẫn chảy xuống từ khóe mắt cô.

Thế giới này, nếu thật sự có thể nói rõ đúng sai thì đâu còn nhiều người đau khổ như vậy.

"Con xin lỗi." Cô nhắm chặt mắt lại, nghiêng người sang một bên, máy móc lặp ba chữ: "Con xin lỗi."

Cửa thang máy mở ra lần nữa, Đoàn Nam đỡ cô đi ra ngoài, đến gần cửa xe, anh lấy điện thoại ra, gọi một cuộc điện thoại.

"Bác sĩ Hoàng, bây giờ có thời gian không?"

"Có, vẫn là bệnh nhân kia à."

"Bây giờ chúng tôi sẽ đến." Đoàn Nam cúp điện thoại, đặt Khương Nghiên vào xe, cài dây an toàn. Đúng lúc đóng cửa xe, bên kia phố, Lục Lâm đột nhiên dừng bước, nhìn sang bên này.

Hai mắt người phụ nữ trong xe sững đỏ, vệt nước trên mặt chưa tan, nhẹ nhàng ghé vào bả vai Đoàn Nam.

Bàn tay Đoàn Nam chậm rãi vỗ vào lưng của cô, khẽ an ủi cô.

Hai tay Lục Lãm chột nắm thật chặt.

Đúng lúc này, Đoàn Nam nghiêng đầu, nhìn thấy anh.

Hai người đàn ông cách một con phố, liếc mắt nhìn nhau từ xa. Ánh mắt Đoàn Nam lạnh như băng, vài giây sau, anh nhấn nút hạ cửa sổ xe, ngăn lại tầm mắt của Lục Lãm.

Xe gầm lên một tiếng, lái đi.

Lục Lãm ngẩng đầu nhìn nhà hàng sừng sững cao ngất, chột hiểu ra gì đó, anh sai bước đi vào.

Trong phòng ăn, Hạ Y Y đang an ủi Thẩm Chi vẫn trong trạng thái kích động.

"Dì Thẩm, dì đừng tức giận với loại đàn bà kia, cẩn thận lại hại đến cơ thể."

Thẩm Chi hít sâu, cố gắng áp chế cơn sóng đang cuộn cuộn trong lòng, khuôn mặt miễn cưỡng nở nụ cười: "Đúng rồi, không thể để cô ta phá hỏng bữa tối của chúng ta." Bà nhìn đồng hồ: "A Lãm chắc đang trên đường đến rồi, con chờ một chút."

"Con không sốt ruột đâu ạ." Hạ Y Y ra vẻ quan tâm hiểu chuyện nói: "Công việc của anh Lục Lãm bận rộn, chậm một chút cũng không sao."

"Thằng nhóc kia, trước đây sống với bố của nó, quen tự do rồi, chờ nó đến, dì sẽ mắng cho nó một trận." Thẩm Chi ngồi ngay ngắn, uống một ngụm hồng trà.

"Dì Thẩm, lời vừa rồi dì nói với ả kia, là có ý gì ạ? Trước đây cô ta quen anh Lục Lãm ạ?" Hạ Y Y tò mò hỏi: "Cô ta đã làm chuyện gì có lỗi với anh Lục Lãm đúng không dì?"

Tay cầm chén sứ của Thẩm Chi khựng lại một chút, sầm mặt, lẩm bẩm nói: "Chuyện của quá khứ rồi."

Chuyện đã qua, không đề cập tới cũng được.

Thấy Thẩm Chi không muốn mở miệng, Hạ Y Y cũng không dám hỏi nữa, trong lòng chôn xuống một mầm mống nghi ngờ.

Tiếng đàn trong nhà hàng đàn đến một khúc chậm rãi, cửa thang máy mở ra, Lục Lầm vội vã đi vào.

"Ấy, vừa nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đã đến rồi." Thẩm Chi thấy Lục Lầm, khuôn mặt lộ ra nét cười hiền lành.

Hạ Y Y vội vàng đứng lên, đón anh: "Anh Lục Lầm."

Lục Lầm không nghĩ tới Hạ Y Y cũng ở đây, lúc mẹ gọi điện thoại cho anh, chỉ nói muốn tụ họp với anh, đã rất lâu không gặp, nên nhớ anh.

Sắc mặt Lục Lầm càng thêm khó coi, nghĩ đến bộ dáng sống không bằng chết trong xe của Khương Nghiên, anh cũng có thể đoán được vừa rồi chỗ này đã xảy ra chuyện không vui gì.

"A Lầm, đến đây ngồi." Thẩm Chi vẫy tay với Lục Lầm.

Lục Lầm đến gần, giọng đầy sự khó chịu hỏi: "Mẹ, vừa rồi mẹ gặp được Khương Nghiên đúng không?"

"Đây là Y Y, các con làm quen đi." Thẩm Chi không trả lời câu hỏi của anh.

"Mẹ đã nói gì với Khương Nghiên?"

"Lần trước gặp mặt, con cư xử không lễ phép, mẹ đã mời Y Y ra ngoài, hi vọng con sẽ xin lỗi con bé."

Hạ Y Y vén sợi tóc ra sau, vẻ mặt xấu hổ, như đào xuân sau cơn mưa.

"Rốt cuộc mẹ đã nói gì với Khương Nghiên..."

"Khương Nghiên, Khương Nghiên, trừ Khương Nghiên ra, đầu óc con còn có cái gì, có thể có chút tiền đồ cho mẹ được hay không!"

Thẩm Chi vẫn kiềm chế tâm tình, cố gắng không phá hỏng bữa cơm tối nay: "Nếu con còn muốn làm con trai mẹ thì ngồi xuống, ăn một bữa cơm thật ngon với bọn mẹ đi."

Lục Lãm vẫn không nhúc nhích.

Lúc này Hạ Y Y đứng lên, kéo cánh tay Lục Lãm: "Anh Lục Lãm, anh không nhìn thấy đấy thôi, vừa rồi ả đàn bà kia khiến dì tức giận như nào, hơn nữa cô ta còn câu kết làm bậy với người đàn ông khác, anh không nên vì một con hồ ly tinh, mà tranh chấp với dì."

Không ai nghĩ đến, Lục Lãm lại đẩy một cái, hất cô ta ra.

Dứt khoát.

"Anh Lục Lãm."

"Hồ ly tinh." Anh lăm bậm ba chữ kia, chậm rãi ngược mắt nhìn về phía Hạ Y Y, ánh mắt lạnh lùng như lưỡi dao.

"Đáng tiếc tôi không muốn động thủ với phụ nữ, nếu không ba chữ kia, đủ để cô chết một lần rồi."

"Lục Lãm, không muốn ăn cơm thì cút đi!"

Thẩm Chi đặt mạnh khăn ăn xuống bàn, tức đến điên người.

Lục Lãm xoay người bước đi, lửa giận thiêu đốt lồng ngực, nhìn đường không rõ, còn suýt chút nữa va vào phục vụ mặc áo đuôi tôm bùng thức ăn lên.

Khuôn mặt u ám lạnh lùng của anh khiến đáy lòng người phục vụ không khỏi dâng lên một cơn ớn lạnh, theo bản năng định nói xin lỗi với anh, nhưng Lục Lãm đã đi về hướng cửa thang máy, không quay đầu lại một lần.

Đằng sau, Thẩm Chi đứng lên, tâm trạng kích động nói với Lục Lãm: "Ban đầu cô ta bỏ con, không nói tiếng nào đã đi, khiến con sống như cái xác không hồn, cô ta từng quan tâm đến con sao? Từng hỏi thăm con một tiếng sao?"

Lục Lãm bực tức quay đầu lại, gằn từng chữ: "Đây là do ai làm hại?"

Tay Thẩm Chi không nhịn được run rẩy: "Lục Lãm, con như vậy, không thấy... có lỗi với ai sao!"

"Con không thấy... có lỗi với ai cả, đây là chuyện của con với cô ấy."

Hết chương 32

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lữ Hỏa
www.dtv-ebook.com

35. Xuân Phong Lữ Hỏa - Chương 33

Lúc đó, tiếng nhạc trong trẻo chậm rãi phát ra từ quán rượu đầu đường.

Tiểu Ưông đi tới, ngồi bên cạnh Lục Lãm, vẫy tay với phục vụ: "Cho một cốc bia ướp lạnh."

Trong tay người đàn ông bên cạnh nắm chặt điện thoại, mắt nhìn màn hình tối om, không có bất kỳ phản ứng gì.

Tiểu Ưông nhìn thấy bên cạnh anh để mấy chai rượu lộn xộn, trong gạt tàn cũng có vài mẫu đầu lọc thuốc.

"Đại đội trưởng Lưu bên tổ truy sát nói gặp anh uống rượu giải sầu ở đây." Tiểu Ưông gấp một đĩa đồ nhắm, nói với Lục Lãm: "Uống rượu một mình không thú vị đâu."

Tiểu Ưông cầm cốc bia lên, chạm chạm vào chén rượu của anh, bia vàng óng, uống một hơi cạn sạch.

"Ba năm trước em từng đến Nepal làm nhiệm vụ, có đi gặp chị dâu."

Giọng điệu Tiểu Ưông bình thản, nói về chuyện năm xưa: "Ban đầu cục định phái anh đi, nhưng khi đó tâm trạng anh không tốt, nghe thấy hai chữ Nepal, suýt chút nữa đã tấn cho đồng chí truyền đạt mệnh lệnh một trận."

Lục Lãm trầm mặc, con người cuộn cuộn gợn sóng.

"Khi quay về em đã nói với anh, không gặp được chị dâu, nhưng thật ra là lừa anh thôi, em đã đi gặp chị ấy."

Tiểu Uông ném một hạt lạc vào trong miệng, tiếp tục nói: "Hoàn cảnh sống của chị dâu không tốt chút nào, ở trong một ngôi nhà được sửa sang lại từ nhà máy hóa chất bỏ hoang, đó là khu làm việc của họ, đi vào trong, mùi hóa học gay mũi nồng nặc ập vào mặt, hun đến mức em tìm không thấy Bắc Nam đâu cả."

"Nhưng dường như chị dâu đã sớm quen rồi, chị ấy dẫn em đi thăm phòng làm việc, mời em ăn thịt dê hầm và phô mai sữa đặc lên men, vô cùng khó ăn."

"Khi đó, cách lúc hai người chia tay, cũng chưa đến nửa năm, anh con mẹ nó như kẻ điên vậy, vừa nghe thấy Trung Đông, vừa nghe thấy ai đi đánh giặc, anh lại đứng lên liều mạng với người ta, khoảng thời gian đó, đồng nghiệp trong cục không dám thảo luận đến tin tức quốc tế nữa, chỉ sợ lại chạm đến chuyện đau thương của anh."

"Vậy mà chị ấy lại sống rất tốt, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, còn rất hợp với cuộc sống ở đây, khi đó, em thật sự rất bất bình thay anh, quả thật Trương Vô Kỵ mẹ nó nói rất đúng, phụ nữ xinh đẹp không đáng tin."

Lục Lãm không nói một lời, vẻ mặt dịu lại.

Cô sống tốt, trong lòng anh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Uông tiếp tục nói: "Một ngày trước khi đi, chị dâu dẫn em đến thị trường mua bán tự do, nói muốn mua cho em chút đặc sản mang về, chia cho các đồng chí trong cục."

"Hoa hồng Tây Tạng, quả dừa, mật ong, tinh dầu... Chị dâu mua cho em rất nhiều, để em mang về, đúng rồi còn có thịt dê khô, không phải anh thích ăn thịt dê nhất sao, chị ấy mua cho em mười túi to, nói để em mang về ăn, em không thích mùi tanh của thịt dê chút nào, nên không cần, thật lâu sau chị ấy không nói chuyện, nhưng cuối cùng cũng không miễn cưỡng em."

"Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì." Lục Lầm đành phải cắt ngang, anh không muốn nghe nữa, nghe xong không chịu nổi, khoảng thời gian cô rời đi, là ba năm tối tăm nhất cuộc đời anh, thần hồn nát thần tính, không dễ dàng chạm vào.

Tiểu Ưông không nhanh không chậm, tiếp tục kể: "Khu chợ tự do quá nhiều người, em cùng chị dâu bị tách ra, xách theo túi lớn túi nhỏ, đến khi tìm được chị ấy, chị dâu đứng trước một quầy hàng điêu khắc tượng gỗ của Ả rập, nhìn một bức tượng con nai, ra sức lau nước mắt."

Tim Lục Lầm chợt run lên, giống như bị rút cạn tất cả dưỡng khí trong phổi, tay cầm chén run bần bật.

"Lần đầu tiên em nhìn thấy chị ấy khóc không thành tiếng, liên tục lau, lau cũng không hết nước mắt."

Tiểu Ưông kể xong chuyện xưa, bóng đêm đã đậm.

Lúc này, Lục Lầm khàn giọng nói, như tiếng đàn violon đã bị vứt đi tấu một đoạn hợp âm khô khốc.

"Anh con mẹ nó đã sớm tha thứ cho cô ấy."

Đó là người con gái mà anh đã khảm vào trong cơ thể, tan vào trong máu thịt, hòa vào tính mạng anh!

Tất cả sức lực thời niên thiếu của anh, tất cả nhiệt huyết, chỉ giành riêng cho cô, cô là mối tình đầu của anh, cũng là người cuối cùng.

Năm anh hai mươi ba tuổi đã muốn cô, từ nay về sau, bất kể là cơ thể hay tâm hồn, đời này chỉ có cô.

Yêu bằng cả tính mạng!

Lục Lãm còn nhớ rõ, năm ấy anh vừa mới lên năm hai, vào rừng rậm nguyên sơ huấn luyện dã chiến, bạn cùng lớp được về trước anh mấy ngày, anh phải đi theo đội của trường ở lại trong núi mấy ngày, tiến hành huấn luyện đặc biệt.

Ngày đó là một buổi trưa hè oi ả ẩm thấp, anh mặc áo ba lỗ màu đen, đeo balô quân đội màu xanh biếc, xuống xe buýt. Ngoài trời mưa to tầm tã, giọt mưa dày đặc rơi xuống mái hiên rồi chảy xuống mặt đất, mặt đất bốc hơi mù mịt.

Anh đứng trong bến xe chờ rất lâu, mưa to không ngớt. Đội trưởng bảo anh đến giờ tan tầm ban trưa hãy đến giáo vụ để khai báo, Lục Lãm không muốn đợi, dứt khoát lao vào trong mưa to.

Ướt thì ướt đi, dù sao lúc còn trong rừng nguyên sơ đã dầm mưa dãi nắng bao ngày, cũng không cảm thấy gì, cơ thể anh rất tốt, không sợ ngã bệnh.

Anh đeo túi hành lý nặng trĩu, chạy như điên trong mưa, đến khi chạy đến cổng trường học, nhận ra có gì đó không đúng, dường như có người đang theo dõi anh từ phía sau.

Anh đột nhiên xoay người, cảnh giác nhìn phía sau.

Chỉ thấy trong mưa to, có một cô bé mặc chiếc váy dài màu xanh, cầm một chiếc ô trang trí hoa li ti, bình tĩnh đứng đằng sau anh, đứng cách anh

khoảng hai mét.

Anh bỗng quay đầu lại, cô bị dọa giật lùi về phía sau.

Da của cô trắng vô ngần, so với sữa tươi, so với hoa Sơn Chi còn trắng hơn, một đôi mắt hạnh đen láy sáng ngời.

Cô đứng trong mưa to, duyên dáng yêu kiều, nhìn anh.

Mép váy đã bị mưa to thấm ướt, dán lên bắp đùi thon dài của cô, cô đi một chiếc tất dài sáng màu, khiến người ta có cảm giác như gặp được cô em hàng xóm thơ ngây.

Mưa to theo mắt Lục Lầm, rơi xuống, Lục Lầm lau mặt, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Mà cô bé kia vẫn luôn đuổi theo, cố gắng chạy đến bên cạnh anh, che ô cho anh.

Lục Lầm khó hiểu liếc cô một cái: "Cô..."

Cô giải thích: "Anh cảnh sát, em là tình nguyện viên của đội tình nguyện khoa báo chí Đại học Truyền thông bên cạnh, hôm nay đến lượt em đi tình nguyện, giúp các bạn sinh viên không mang ô của các trường xung quanh về nhà."

Lúc đó, cô mỉm cười trong veo, thuần khiết.

Nhưng nhìn quần áo cô đã ướt đẫm, dán vào người trông rất đáng thương, bao quanh cơ thể gầy nhỏ của cô, sắc váy rất nhạt, gần như trong suốt, có thể nhìn thấy đường viền áo ngực màu trắng của cô.

Da đầu Lục Lầm căng lên, mất tự nhiên mà dời ánh mắt, nói: "Cảm ơn, tôi không cần."

Anh xoay người bỏ chạy, Khương Nghiên cũng đuổi theo, không chịu buông tha, đuổi theo anh xuyên qua nửa trường học.

Có thể tưởng tượng, một cô gái nhỏ mặc quần áo xinh đẹp cầm ô, tội nghiệp đuổi theo anh trong mưa to.

Đổi lại sang bất kỳ người đàn ông nào khác, cũng không chịu nổi.

Lục Lãm cũng là đàn ông, đơn thuần, thiện lương, vừa cứng rắn vừa ngay thẳng.

Anh chưa nói xong, xoay người lại, cầm ô trong tay Khương Nghiên, một tay khác trực tiếp đặt lên bờ vai cô độc của cô, bao bọc lấy cô, dẫn cô đi về ký túc xá.

Anh che chở cô rất cẩn thận, cái ô nghiêng về phía cô, tránh để quần áo cô ướt đầm. Cơ thể cô như không xương, chột rùng mình một cái.

Trước đó, Lục Lãm chưa từng tiếp xúc với cơ thể con gái, chưa bao giờ biết, cơ thể con gái lại mềm như vậy, cô bám trên người anh, tựa như cây thân leo, bám chặt vào anh.

Cơ thể anh gồng cứng, khuôn mặt đỏ bừng như thiêu như đốt.

Nhất định do thời tiết hôm nay quá nóng.

Anh không biết cơ thể của con gái có được tự ý chạm vào hay không, chạm vào rồi, sẽ là của anh.

Đến dưới ký túc xá, Lục Lãm nói cảm ơn cô, mặc dù đi cùng nhau, nhưng Lục Lãm vẫn phải cố gắng lắm mới che được cho Khương Nghiên, không để cho cô bị mưa to giội vào người.

Khương Nghiên lấy một bảng kê khai ra, đưa cho Lục Lãm: "Anh cảnh sát, anh có thể điền giúp em vào đây không, về em còn phải làm báo

cáo."

Lục Lãm nhận lấy bản kê khai, ánh mắt quét từ trên xuống dưới.

Họ tên, số tuổi, số điện thoại...

Anh rất sáng khoái điền vào, nhưng một dòng cuối cùng...

Có độc thân hay không?

Thấy anh chần chừ, Khương Nghiên thò người lại gần, chỉ vào dòng kẻ ghi độc thân hay không, nghiêm túc nói: "Anh, dòng nào cũng phải điền đấy."

Lục Lãm gập quyển mới tin cô.

Xe chạy trên quốc lộ hoang vắng ven rừng, bờ ruộng xung quanh có cỏ dại mọc tràn lan, gió lớn thổi phàn phật, cách đó không xa, có một tòa nhà đen kịt âm u, dưới tầng mây xám xịt, cảm giác vô cùng áp lực.

Xe chạy nhanh dần, trên tấm bảng màu trắng trước cổng sắt có một dòng chữ, viết là: nhà tù số ba Giang Thành.

Sau khi Khương Nghiên xuống xe, cô không đi vào, mà dựa bên cạnh xe, nhìn cổng lớn trước nhà tù.

Gió lớn gào thét, bãi đất hoang mênh mông rộng rãi xung quanh đầy cỏ dại và cỏ lau, bị gió gột rửa, ngã trái ngã phải, những bãi cỏ dại này không được ai xử lý, sinh trưởng tràn lan, ngược lại với nhà tù ngay gần trật tự này.

Đoàn Nam từ trong xe đi ra ngoài, gió lớn thổi vù vù bên tai anh, anh đi đến bên cạnh Khương Nghiên, theo ánh mắt của cô nhìn về phía cổng

lớn nhà tù.

Đoàn Nam nhú mảy, vượt cổ áo: "Mỗi lần tâm trạng không tốt, đều phải đến đây canh gió lạnh suốt nửa ngày."

"Nơi này trống trải, không có ai, gió lại lớn, tựa như dao sắc, có thể thổi bay toàn bộ buồn phiền. "

"Thế à." Đoàn Nam bĩu môi: "Nếu thần kì như vậy, ban đầu em chạy làm gì, tới đây khóc lớn một trận, quay đầu buồn phiền sẽ không còn nữa."

"Em khóc cũng vô dụng."

Đoàn Nam trầm mặc một lúc lâu, buông tiếng thở dài, kéo Khương Nghiên vào trong lồng ngực của mình, vỗ vỗ gáy cô: "Nếu không có, vậy thì đi thôi."

Khương Nghiên gật đầu, xoay người ngồi trở lại vào trong xe.

Rất nhanh, Đoàn Nam cũng lên xe, thắt chặt dây an toàn cho mình, nhìn cô một chút, nhân tiện dướn người sang, thắt dây an toàn cho cô.

"Em nên tâm sự với anh ta."

"Tâm sự chuyện gì ạ."

"Tâm sự về chuyện năm xưa, tâm sự về em trai anh ta."

Tay Khương Nghiên run rẩy, nhưng Đoàn Nam không chút lưu tình tiếp tục nói: "Nếu em muốn ở bên anh ta, vậy thì phải bước qua thử thách này."

Khương Nghiên nhìn về phía anh, trong con người có chút mong chờ: "Liệu anh ấy có tha thứ cho em không?"

"Em muốn nghe đáp án của anh à?"

Khương Nghiên gật đầu.

"Không biết." Khi Đoàn Nam phun ra hai chữ này, ánh sáng trong con người của Khương Nghiên tắt dần, càng ngày càng tăm tối.

"Bởi vì cho đến giờ anh ta chưa từng trách em."

Đoàn Nam tiếp tục nói: "Nhiều năm như vậy, anh ta cũng không quên em, em trở về, anh ta lại vui mừng hơn bất kì ai khác."

"Em có một chuyện, có lẽ cần đến sự giúp đỡ của anh."

Đoàn Nam nói: "Nếu muốn anh làm người đứng giữa hòa giải, vậy phải trả anh phí tai nạn lao động trước..."

"Đầu xuân rồi, ban tin tức muốn về nông thôn khảo sát báo cáo cuộc sống của trẻ con, em nghĩ nên giúp đỡ trường tiểu học Hy Vọng, sưu tầm tài liệu, tốt nhất là có thể phỏng vấn đến các bạn nhỏ."

Đoàn Nam ngẩn người, nhìn về phía cô: "Em lại muốn chuồn đi à?"

Khương Nghiên lắc đầu liên tục: "Chỉ là em muốn cho mình một chút thời gian thôi."

Hết chương 33

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

36. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 34: Ấp Ủ

Thành phố đã lên đèn, một cuộc hành động truy lùng của cảnh sát Giang Thành tiến triển rất thuận lợi, hai tên nghiện ma túy chụp vải đen trên đầu, bị cảnh sát áp giải từ trong khách sạn ra, trên người còn mặc đồ ngủ.

Thời gian diễn ra vào sau nửa đêm, trên đường gần như không còn một bóng người, có chăng cũng chỉ là mấy kẻ say rượu, tay xách chai rượu, xiêu vẹo đi lại cuối phố.

Chuyện xảy ra quá chóng vánh, khi cảnh sát phá cửa xông vào, hai tên nghiện còn đang chìm đắm trong mộng đẹp, bất ngờ từ Thiên Đường rơi xuống Địa Ngục.

Gió lạnh đến run người, Lục Lãm đi ra khỏi khách sạn, trong tay cầm điện thoại: "Trên giường còn có hai cô gái, có chút phiền phức rồi."

Đầu bên kia truyền đến tiếng Tần Lâm: "Bất kể như thế nào, bên "Lão Trùng" còn chưa có động tĩnh, tin tức "Xà Cốt" sa lưới không được để lộ."

"Tôi biết rồi, tìm bừa một cái cớ, giam giữ hai cô gái kia lại, nhưng không thể quá lâu, thời gian cấp bách, sáng sớm ngày mai mở cuộc họp, chúng ta sẽ thương lượng đối sách."

Hai cô gái mặc quần áo rách nát trên giường cũng bị mang ra khỏi khách sạn, lên xe cảnh sát.

Tra hỏi từ khuya đến sáng, cuối cùng cũng moi được trong miệng tên nghiện một cuộc giao dịch vào nửa tháng sau, tên cầm đầu đúng là "Lão Trùng" mà bọn anh đã theo dõi từ lâu.

Cơ hội này, ngàn năm mới có một, Lục Lâm cùng các đồng nghiệp khác một đêm không ngủ, sáng ngày thứ hai lập tức mở cuộc họp, bước đầu sắp xếp vài phương án truy bắt.

"Theo khẩu cung của tên "Xà Cốt" vừa sa lưới, phong cách của "Lão Trùng" rất nhất quán, địa điểm giao dịch đặt ở nông thôn, như vậy cho dù có xảy ra chuyện, cũng có thể mượn địa hình mà tẩu thoát."

Lục Lâm đặt cuốn sổ tay ghi chép khẩu cung xuống, tay chống lên bàn, nhìn về phía nhóm cảnh sát đã mời một: "Địa điểm giao dịch vào nửa tháng sau là thôn La Sơn, cách Giang Thành 30 cây số, thời gian giao dịch có thể thay đổi, đến lúc đó "Lão Trùng" sẽ liên lạc với "Xà Cốt", "Xà Cốt" nguyện ý lấy công chuộc tội, để chúng ta truy bắt "Lão Trùng" về quy án."

"Thời gian đang rất gấp, trong vòng ba ngày, mỗi người phải đưa ra cho tôi một phương án truy bắt có thể thực hiện."

Sau khi tan họp, Tần Lâm pha một cốc cà phê nóng, đi vào phòng trực ban, đi ngang qua phòng kho, anh ấy dừng lại bước chân.

Qua khe hở của nhà kho thấp thoáng truyền đến ánh sáng, anh ấy mở cửa ra, Lục Lâm phản xạ có điều kiện, cơ thể chột giật nảy lên một cái.

"Đội trưởng Lục, anh đang làm gì ở đây thế?!"

Lục Lâm bị dọa giật mình, thấy là Tần Lâm, anh trấn tĩnh lại, tựa vào cái giá để đồ bên cạnh, nói: "Gửi tin nhắn."

"Anh gửi tin nhắn mà sao khiến mình như kẻ trộm thế." Tần Lâm đi đến, bật đèn lên, kiểm tra kết cấu từng góc nhà kho.

"Nếu không biết còn tưởng anh đang giấu người yêu ở đây đấy!" Tần Lâm mở cái hòm trống rỗng bên cạnh ra, tò mò kiểm tra xem bên trong có giấu người hay không.

Lục Lãm hít sâu một hơi, tiếp tục cúi đầu nhìn màn hình.

"Không phải chỉ nhắn một cái tin thôi sao, cần gì núp trong cái phòng tối đen như mực này làm gì."

Lục Lãm cắt điện thoại đi, lời lẽ hùng hồn: "Ấp ủ tình cảm."

Tần Lâm cười cười: "Tra hỏi cả đêm qua, lúc này anh không mau chạy về nhà ngủ lấy sức, còn trốn ở đây ấp ủ tình cảm, anh làm mình như tình thánh ấy!"

Lục Lãm nhìn đồng hồ, bây giờ đã là ba giờ sáng.

"Anh gửi cái gì đấy." Tần Lâm tò mò bu lại gần.

Màn hình điện thoại hiện lên người nhận là Nghiên Nhi, khung chat không có chữ gì, chỉ có một icon hình con chim.

Khoé miệng Tần Lâm co quắp: "Anh gửi gà cho người ta hả, có nhất thiết phải hơn nửa đêm trốn ở đây ấp ủ tình cảm không?"

Lục Lãm giương mắt nhìn, vỗ vỗ điện thoại vào tay: "Không phải là gà, đây là chim đà điểu."

"Hơn nửa đêm anh lại gửi chim đà điểu cho người ta, anh muốn làm gì thế?"

Lục Lãm cười mà không nói.

Tần Lâm chỉ vào Lục Lãm gào to: "Hạ lưu!"

Lục Lãm vẫn mỉm cười.

Tần Lâm là một người đàn ông bốn mươi mấy tuổi, cách suy nghĩ và cách nói chuyện rất bộc trực: "Anh cứ dứt khoát viết cho cô ấy một bài thơ, trước đây lúc tôi theo đuổi vợ tôi, trước mặt mọi người viết một bài thơ tặng cho cô ấy, hôm sau đã nên đôi rồi."

Khoé mắt Lục Lãm cong lên, tò mò hỏi: "Anh còn có thể làm thơ à?"

"Thập niên 80 90, nếu trong bụng không chuẩn bị chút mực nước, làm sao có được người yêu?"

Lục Lãm thật sự cảm thấy hứng thú với cái này: "Anh viết thơ như thế nào?"

"Nghe này." Tần Lâm Thanh hăng giọng, giọng trầm bổng du dương.

"Em yêu mùa xuân, tôi yêu mùa thu, mùa thu giống như tôi, mùa xuân giống như em....."

Khóe miệng Lục Lãm co quắp: "Đây là anh viết à."

"Dĩ nhiên không phải tôi viết, đây là thi nhân Bùi người Hungary, Bùi gì gì ấy, viết thơ cho mối tình đầu của ông ta."

"Anh đọc thơ tình của người ta để theo đuổi vợ, thật không biết xấu hổ."

"Không cần quan tâm thơ của ai, có ích là được, năm đó tôi đọc bài thơ này cho bà xã, cảm động đến rối tinh rối mù, hôm sau cô ấy đã đến gặp tôi."

Lục Lãm:.....

"Anh xem thử mấy ngày qua anh gửi cho người ta bao nhiêu tin nhắn, gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, người ta có từng để ý đến anh không?" Tần Lâm khinh bỉ nói: "Trước đây cô gái ấy theo đuổi anh, anh lại xa cách với người ta, bây giờ người ta không để ý đến anh nữa, biết sốt ruột rồi hả? Thế loại như anh gọi là gì nhỉ, tự làm tự chịu!"

Lục Lâm:.....

Trời hửng sáng, đường phân cách bình minh dẫn kéo lên, gà trống trong thôn gáy liên tục không ngừng.

Chỉ cần thoáng có tiếng động cũng khiến cô nhanh chóng tỉnh lại, trở về lâu như vậy, đồng hồ sinh học cũng trở nên lười nhác hơn rất nhiều.

Quả nhiên, người trong hoàn cảnh thoải mái rất dễ trở nên lười biếng.

Khương Nghiên đưa tay mò mẫm điện thoại trên đầu giường, mơ mơ màng màng nhìn đồng hồ, trên màn hình lại xuất hiện một chữ Lục.

Tin nhắn của Lục Lâm, thời gian gửi là 3:23.

Nhìn thấy thời gian này, tim Khương Nghiên như bị đâm, có chút đau lòng.

Muộn như thế còn chưa ngủ, anh tu tiên đấy à?

Nội dung tin nhắn, là icon một con gà.

Kéo lên nhật ký nhắn tin, bắt đầu từ tuần trước, Lục Lâm kiên nhẫn gửi tin nhắn cho cô, mỗi ngày tin, không có nội dung rõ ràng, chỉ là icon trong điện thoại, có đôi khi là một con chuột, có đôi khi là một cái cây nhỏ, hôm nay lại gửi một con gà cho cô.

Đồ ngốc đồ ngốc, ngốc ơi là ngốc.

Khương Nghiên soạn một dòng chữ, định gửi đi cho anh, nhưng xoắn xuýt một lúc lâu, rốt cuộc vẫn phải xóa bỏ tin nhắn.

Cô ôm gối, cau mày suy nghĩ thật lâu, soạn xong tin lại xóa, xóa xong lại soạn, cứ như thế mấy lần, sắc trời đã hoàn toàn sáng rồi.

Đoàn Nam ở trong sân gọi to một tiếng: "Khương Nhi, em dậy chưa, xuống ăn sáng đi!"

Khương Nghiên khẽ cắn răng, rốt cuộc vẫn phải để điện thoại xuống.

Thôi, cứ từ từ.

Mặt trời đã lên đến lưng chừng núi, núi non hùng vĩ kéo dài ngàn dặm, sương mù sáng sớm tràn ngập trong không khí cũng bị ánh nắng mặt trời xua tan.

Sân rất rộng, có mấy con gà nhàn nhã dạo chơi, chậm rãi đi lại, ngoài cửa có ngỗng trắng mang theo bầy ngỗng con của mình, vênh đuôi đi tới, bộ lông trên mình bóng mượt, có lẽ vừa từ hồ nước đi ra ngoài.

Ngoài phố có người phụ nữ bưng bát cơm, vừa ăn sáng, vừa ngó dáo dác vào trong sân, tò mò nhìn khách đến từ thành phố.

Trong không khí tràn ngập mùi hương mát mẻ sau cơn mưa, dưới tàng cây có để một bàn gỗ nhỏ, trên bàn có mấy bát cháo trắng và rau xào.

Vương Hoài Xuân uống ừng ực ừng ực hết bát cháo ngô, không ngại nóng, cầm bánh bao trắng trong tay, cắn một miếng lớn nhai nuốt, khuôn mặt đỏ bừng, tràn đầy năng lượng của người trẻ.

Vân Thái lại khá rụt rè, ăn từng muỗng từng muỗng cháo nhỏ.

Chú Vương bê một đĩa dưa muối củ cải, từ trong phòng đi ra, hỏi: "Các vị phóng viên, có quen ăn mấy món này không?"

Vương Hoài Xuân vội vàng nói: "Có thể no bụng là được chú ạ, cái gì cháu cũng ăn được."

"Vây thì tốt rồi." Chú Vương cười nói: "Tối hôm qua ngủ ngon không?"

Khương Nghiên ngồi bên cạnh điều chỉnh ống kính máy ảnh, đáp lại: "Cháu ngủ ngon lắm ạ, nhưng sáng nay gà gáy hơi sớm."

"Cái này thì không còn cách nào rồi, gà trong thôn dậy sớm hơn người rất nhiều, mặt trời còn chưa ló mặt gà đã gáy, mọi người đành chịu thiệt rồi, buổi tối đi ngủ sớm một chút."

Khương Nghiên nói: "Những cái này là chuyện nhỏ, có thể khắc phục ạ."

Chú Vương là một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, nhà ông có ba tầng, nghe nói trong thành phố có phóng viên đến muốn phỏng vấn bọn trẻ của trường tiểu học Hy Vọng, ông xung phong nhận việc, tiếp nhận sắp xếp chỗ nghỉ cho bọn họ, là một thôn dân rất nhiệt tình.

"Đoàn tổng là một người lương thiện, xây dựng tiểu học Hy Vọng, giải quyết giúp mấy thôn chúng tôi vấn đề giáo dục cho bọn trẻ." Chú Vương cười nói: "Đồng chí phóng viên phải đưa tin thật tốt đấy nhé."

Đoàn Nam khẽ mỉm cười: "Lại nói, khi xây trường học, chú Vương cũng đã đóng góp hết sức mình, lần này còn chiêu đãi bạn bè của tôi, lần sau vào thành phố, tôi sẽ làm ông chủ mời bữa cơm, chú đừng từ chối nhé."

"Đoàn tổng khách khí quá."

Trò chuyện một lúc, chú Vương cất ghế về phòng, Khương Nghiên đi đến bên cạnh Đoàn Nam, hỏi: "Nhà của chú Vương rất có khí chất."

Căn nhà ba tầng này ở phía sau trường tiểu học, mặc dù không sánh bằng biệt thự xa hoa trong thành phố, nhưng trong nông thôn cũng được coi là khá giả, đặc biệt là nội thất bên trong, đồ đạc đều tinh xảo, trên mặt đất trải thảm nhung.

"Thời còn trẻ chú Vương lên thành phố làm ăn, bây giờ có chút tài sản nên về quê dưỡng lão, mấy người con đều đi học ở nước ngoài, bây giờ chỉ có chú và vợ sống trong thôn La Sơn."

"Bảo sao em thấy lời nói và cử chỉ của chú không giống nông dân bình thường trong thôn."

Vương Hoài Xuân cơm nước xong, rửa bát của mình, đi ra hỏi: "Chị Nghiên, hôm nay nhiệm vụ của chúng ta là gì ạ?"

Khương Nghiên đặt camera xuống, cất giá ba chân, nói: "Chúng ta cùng Đoàn tổng đến trường tiểu học Hy Vọng nhìn một chút, được không, Đoàn tổng."

Đoàn Nam khẽ mỉm cười: "Bất cứ lúc nào cũng chờ đợi quý cô."

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Đoàn Nam lái ô tô chở đoàn người Khương Nghiên đến trường tiểu học Hy Vọng, đường núi gập ghềnh xóc nảy, vậy mà Vương Hoài Xuân và Vân Thái vẫn có thể ngủ được.

"Em định trốn đến bao giờ?" Anh ấy hỏi Khương Nghiên.

"Em đâu có trốn, đây là công việc."

"Điện thoại không nhận, tin nhắn không đáp trả, như thế mà còn không gọi là trốn à?"

Khương Nghiên im lặng, một lúc sau, chậm rãi nói: "Em chỉ chưa nghĩ kỹ, cảm thấy mình vô cùng tội tệ..."

Đoàn Nam lái xe, ánh mắt hờ hững liếc về phía cô, rất ít khi thấy được vẻ mặt lo sợ hoang mang của cô.

"Lục Lâm là người vừa kiêu ngạo vừa sĩ diện, vậy mà lại gọi cho anh rất nhiều cuộc điện thoại."

"Anh ấy gọi cho anh rồi à?" Khương Nghiên kinh ngạc: "Anh ấy nói gì thế?"

"Đương nhiên là hỏi tung tích của em."

"Vậy anh đã nói gì?"

"Anh nói với anh ta, đôi ta bỏ trốn, để cho anh ta sớm hết hy vọng."

"....."

Hết chương 34

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

37. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 35: Nhập Vai

Mấy ngày sau, phòng họp đội cảnh sát.

Lục Lãm đứng cuối bàn dài, hơn mười người cảnh sát chia ra đứng hai bên, vì lần này là một vụ trọng án, nên bên cạnh còn có cục trưởng Lưu ngồi dự thính.

Cảnh sát Uông đứng lên, chào Lục Lãm và cục trưởng Lưu: "Theo khẩu cung của nghi phạm “Xà Cốt”, cấp trên của gã, cũng chính là tên “Lão Trùng” mà chúng ta vẫn ẩn núp truy bắt hơn hai năm nay, nhà ở thôn La Sơn, nửa tháng sau sẽ diễn ra liên tiếp mấy cuộc giao dịch, tiến hành ở quê của tên đó, thứ nhất là vì địa hình quen thuộc, thứ hai là để che dấu tai mắt."

"Lần giao dịch này số tiền phạm tội rất lớn, số lượng ma túy rất nhiều, “Xà Cốt” giao nộp, “Lão Trùng” sẽ đích thân ra mặt tiến hành giao dịch, điều này giúp chúng ta bắt được cả người lẫn tang vật, đây là cơ hội kết án “Lão Trùng” tốt nhất."

Lục Lãm nhìn về phía một đồng chí cảnh sát khác: "Cảnh sát Chu, người anh cài vào thôn La Sơn, có thể điều tra ra thân phận “Lão Trùng” hay không?"

Cảnh sát Chu đứng dậy, chào: "Báo cáo đội trưởng Lục, cục trưởng Lưu, người nằm vùng nắm rõ, đã tra xét kỹ lưỡng mỗi hộ gia đình, nhưng vẫn không tra được chính xác ai mới là “Lão Trùng”."

Cục trưởng Lưu vẫy tay: "Điều này cũng không trách cậu được, nếu như bị chúng ta tra ra, thật uổng công “Lão Trùng” đã bưng bít nhiều năm như vậy."

Cảnh sát Tần Lâm nói: "Mặc dù thôn La Sơn không nhỏ, nhưng mỗi nhà đều biết lẫn nhau, một đám người lạ hoắc chúng ta tùy tiện xông vào thôn, sợ rằng có tai mắt nhìn thấy, rút dây động rừng, việc bố trí hành động tiếp theo, càng phải cẩn thận."

Lời vừa nói ra, mọi người im lặng, đúng thật, lần giao dịch ma túy này lại đặt ở thôn La Sơn, khó khăn gia tăng, bởi vì trong thôn không thể so với thành phố, đi trên đường không ai nhận ra ai. Mạng lưới quan hệ trong nông thôn rất dày đặc, chồng chéo lên nhau, nhà ai có chuyện, ngày hôm sau cả thôn đều biết.

Còn nữa, trong thôn xuất hiện gương mặt xa lạ, rất nhanh cũng sẽ bị “Lão Trùng” biết, thế nên nếu như cảnh sát muốn điều tra cả thôn mà không bị người khác biết, đây tuyệt đối là điều không thể.

Lúc này, Cảnh sát Chu tiếp tục nói: "Nhưng, người bên kia có tin tình báo mới nhất, nghe nói gần đây trong thôn La Sơn có phóng viên đài truyền hình Giang Thành vào thôn, điều tra thăm hỏi về cuộc sống trẻ em."

Lục Lãm nghe vậy, lập tức hỏi: "Có bao nhiêu người?"

"Không nhiều lắm, đại khái khoảng ba bốn người gì đó."

Lục Lãm trầm tư chốc lát, nói: "Lập tức liên lạc với đài truyền hình Giang Thành, để cho bọn họ tăng thêm người vào thôn."

Tần Lâm nói: "Có tăng thêm phóng viên cũng không thay đổi được gì đâu."

Lục Lãm nhìn về phía anh ta: "Ai nói muốn tăng thêm phóng viên."

Trường tiểu học Hy Vọng xây ở nơi tiếp giáp giữa hai đỉnh núi, cách trấn không xa, giao thông cũng rất tiện lợi, lái xe mất khoảng một tiếng đồng hồ, ngoài thôn có hai đứa trẻ đi bộ, đường như muốn chờ đến bốn mươi phút hoặc một giờ kia.

Trường học có ba tòa nhà trắng, một tòa ba tầng là khu dạy học, bên cạnh là tòa nhà của trường cấp hai, một... tòa còn lại là ký túc xá và phòng làm việc. Ngoài khu dạy học còn có một sân vận động nhỏ, cả vòng rộng khoảng 100 mét, lần trước sau khi tối chức đại hội thể dục thể thao, Đoàn Nam đã bỏ vốn tu sửa lại đường chạy và sân bóng rổ, trước đây là đất trộn xi măng đỏ quạch, phòng ngừa bọn nhỏ té ngã.

Cuối sân vận động có xây một cột cờ, lá cờ đỏ rực đón gió bay phấp phới.

Khi Khương Nghiên xuống xe, trường vẫn đang vào học, cô đi lối nhỏ bên cạnh, có thể nghe thấy trong phòng học truyền đến tiếng đọc chậm của các bạn nhỏ, giọng nói trong trẻo lọt vào tai:

"Nhìn kìa, nhìn kìa, gió đông đến rồi, mùa xuân cũng đang bước đến gần. "

Vương Hoài Xuân cầm máy ảnh, đi sau Đoàn Nam và Khương Nghiên, Đoàn Nam vừa đi vừa nói với cô: "Phần lớn giáo viên ở đây tốt nghiệp khoa chính quy hoặc gần tốt nghiệp tới đây thực tập, lâu có thể kiên trì một hai năm, nhưng là đa số chỉ hai ba tháng, không thể kiên trì được nữa."

"Sau đó Đoàn tổng không tiếc gì mà chi ra số tiền lớn cầu tài, trả lương cao cho giáo viên, lúc này mới có nhiều người ở lại." Hiệu trưởng là một giáo viên hơn năm mươi tuổi đã về hưu, chất phác phúc hậu, ông cười

nói: "Đồng chí phòng viên, mọi người phải đưa tin thật tốt về Đoàn tổng đây, anh ấy là người tốt."

Khương Nghiên quay đầu lại nhìn về phía Đoàn Nam: "Anh đỏ mặt rồi kìa."

Đoàn Nam xua xua tay: "Khen ngợi qua là được, không cần đưa tin đâu."

"Không được, Xuân Nhi, thế nào cũng phải cho anh ấy lên đầu báo." Khương Nghiên quay đầu nói với Vương Hoài Xuân đang cầm máy ảnh: "Ống kính của chúng ta phải hướng đến những doanh nhân trẻ."

"Ôi, thật là ngượng ngùng." Đoàn Nam chấp tay trước ngực: "Người xuất gia, xun cúi đầu."

Khương Nghiên đi đến trước cửa phòng học, các bạn nhỏ đang học tiết ngữ văn, không giống như Khương Nghiên suy nghĩ, mọi người đều sẽ thật sự nghe giảng.

Về mặt các bạn hàng trên rất chăm chú, nhưng phía sau cũng có học sinh ngủ gật, hoặc nô đùa hoặc nói chuyện.

Thấy bên cửa sổ có phóng viên, giáo viên không nhin được để sách trong tay xuống, gõ gõ bụi giảng, nói: "Mấy bạn đang ngủ phía sau, tất cả xốc lại tinh thần cho thầy! Không được phép ngủ! Mau mở sách giáo khoa ra, đọc trang 34."

Mấy bạn nam phía sau mơ mơ màng màng ngãng đầu, lười biếng lật sách giáo khoa ra, nhưng cuối cùng vẫn bằng mặt không bằng lòng, khuôn mặt lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Các bạn học sinh nhìn thấy bên ngoài có phóng viên, bắt đầu riu rít bàn tán, ngó dáo dác như nhìn thấy Tây Dương Kính, vì không muốn quấy

rầy giờ học bình thường của thầy giáo, Khương Nghiên chụp vài tấm rồi đi ngay.

"Trường học nào cũng giống nhau." Đoàn Nam rút tay trong túi quần, đi đến bên cạnh Khương Nghiên: "Trẻ con nông thôn so với trẻ con trong thành phố còn khó thuần phục hơn."

Khương Nghiên nhìn thao trường, nói: "Trước đây khi em đọc tin tức về trường học ở nông thôn, căn bản một nghìn bài thì bài nào cũng viết các bé ngồi học rất nghiêm chỉnh, đáng vẻ chăm chú nghe thầy giáo giảng, hôm nay tự mình đến xem, mới biết được hóa ra không phải như vậy."

"Thế nên mắt thấy mới là thật, trước mắt tình trạng giáo dục ở nông thôn phần lớn đều thế này, cũng không nhất định trẻ con nhà nghèo có thể sớm biết làm việc nhà, vẫn còn nhiều..."

Bùn loãng cũng không thể trát tường, lời này nói ra dường như không được thích hợp cho lắm, Đoàn Nam tìm các giải thích khác: "Chỉ cần là học sinh, nhất định sẽ có trẻ thích học, cũng có trẻ không thích học, ban đầu anh đi học, cũng hận không thể ngày ngày trốn học, nghe thầy giáo giảng chẳng khác gì nghe mẹ hát rũ, để anh ngồi trong phòng học ngây ngốc cả ngày, chán muốn chết luôn."

"Em nhớ được một chuyện, khi đó anh là học sinh trốn học tiêu biểu, có một lần anh leo tường ra ngoài, em còn phải che giấu thầy giáo giúp anh."

"Kết quả em lựa chọn chính nghĩa mà vạch trần anh, không hề nhìn đến tình nghĩa bạn bè gì cả."

Nhớ lại chuyện cũ, khoe miệng Khương Nghiên khê nhếch, hợp tình hợp lý nói: "Nói thật là một trong những yêu cầu căn bản cần rèn luyện hàng ngày của phóng viên đấy."

Đúng lúc này, điện thoại Khương Nghiên vang lên.

"Điện thoại của lãnh đạo."

"Ừ."

Khương Nghiên đến dưới cột cờ đỏ, nhắc máy, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Tống Hi Văn: "Tiểu Khương, có một chuyện rất quan trọng anh cần thông báo cho em."

Nghe giọng Tống Hi Văn nghiêm túc như vậy, Khương Nghiên cũng không khỏi đứng nghiêm chỉnh lại: "Mời lãnh đạo nói ạ."

Một lúc sau, Khương Nghiên chỉ nói năm chữ: "Thật mẹ nó kích thích."

"Hà?"

"Em nói, có thể có nguy hiểm hay không?"

"Ừ, anh cũng lo lắng vấn đề này, nhưng bên trên đã đưa ra công văn chỉ thị, chúng ta có nghĩa vụ phải phối hợp với cảnh sát truy bắt đối tượng tình nghi." Tống Hi Văn nói: "Chuyện này em không cần nhúng tay vào, làm tốt công việc của mình theo kế hoạch là được, không nên tham dự vào, quá nguy hiểm."

"Vâng, em biết rồi." Khương Nghiên suy nghĩ một chút, hỏi: "Tống biên tập, anh có biết cục cảnh sát phái ai đến không?"

"Cái này thì anh cũng không rõ lắm."

Khương Nghiên thấp thỏm không yên cúp điện thoại.

Trưa hôm sau, sau khi ăn cơm ở trường học xong, Vương Hoài Xuân lái xe, đưa nhóm Khương Nghiên lên trấn trên trước, đi đón mấy người

"Đồng nghiệp" mới mà đơn vị phải đến.

"Phải nhớ lời chị nói..., tai mắt trong thôn rất đông, không được lỡ miệng."

Trên đường, Khương Nghiên dặn dò Vương Hoài Xuân và Vân Thái: "Mấy người này cũng là thực tập sinh của đơn vị chúng ta, tới đây học hỏi."

Vương Hoài Xuân có chút hưng phấn mà nói: "Chị yên tâm, miệng em rất kín."

Vân Thái vẫn còn có chút lo lắng: "Nếu không may bị lộ thì phải làm sao ạ, dù sao bọn họ cũng không phải là phóng viên thật."

"Để họ cầm máy ảnh và giả đờ làm chân chạy việc là được."

"Em cảm thấy dường như rất nguy hiểm."

"Chúng ta đã hiểu rõ mục đích chủ yếu khi bọn họ đến đây, chúng ta có thể đến thăm hỏi thôn dân và trẻ con, có thể hỏi được tin tức liên quan đến vụ án của họ cvô cùng quan trọng." Khương Nghiên nói: "Về phần hành động sau đó, không phải là chuyện của chúng ta, mọi người chỉ cần nhớ kỹ một điều, làm tốt nhiệm vụ của chính mình, coi bọn họ như đồng nghiệp thật sự, còn nữa, không được ra mặt, bảo vệ tốt bản thân là quan trọng nhất."

Hai người gật đầu.

Xe dừng trước cửa nhà khách của trấn trên, họ đứng dưới tán cây hòe bên cửa khoảng mười lăm phút, có ba người từ trong nhà đi ra.

Ban đầu trong lòng Khương Nghiên khá thấp thỏm, lăm lăm không biết có phải là anh hay không, trong cục có nhiều cảnh sát như vậy...

..... Thật trùng hợp.

Người dẫn đầu mặc một chiếc áo khoác bóng chày, vạt áo trang trí rất nhiều mảnh ghép hình vuông, tầng tầng lớp lớp.

Hôm nay trông Lục Lãm rất trẻ trung.

Trong lúc giật mình Khương Nghiên còn tưởng rằng bạn học Lục thời đại học đã trở lại.

Quả nhiên là anh.

Hai nhân viên cảnh sát phía sau cũng mặc thường phục, đều là khuôn mặt quen thuộc, tên tùy tùng Tiểu Uông của Lục Lãm thì khỏi phải nói rồi, ngoài ra còn có một nữ cảnh sát, là Hạ Vi, lúc trước trực ban vào giao thừa với Khương Trọng Thần, sau khi xảy ra chuyện cậu còn rất che chở chị gái nhỏ nhé.

Trong tích tắc khi anh sai bước ra, Khương Nghiên nhanh chóng chuẩn bị tâm lý thật tốt, như nghênh đón kẻ địch chính diện, nụ cười còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời: "Cảnh sát với..."

Lời còn chưa dứt, Lục Lãm đi tới, đặt tay lên hông của cô, nhẹ nhàng nhấc lên, gót chân Khương Nghiên cách mặt đất, cả người nhào vào lồng ngực anh, chặt chẽ dán chặt lên người anh.

"Nào, biết em nhớ ông đây lắm mà."

Khương Nghiên chột mở to hai mắt, ngửa đầu nhìn Lục Lãm.

Lục Lãm rũ mắt, trông mắt dịu dàng như muốn chảy nước.

Vương Hoài Xuân và Vân Thái bị dọa đến suýt đánh rơi máy ảnh trong tay.

Tiểu Uông ho khan một tiếng, giải thích: "Đội trưởng Lục nói, không chỉ đóng giả làm phóng viên, để đảm bảo không bị lộ việc, anh ấy còn

muốn hy sinh nhan sắc của mình, đóng giả vợ chồng với đồng chí Khương Nghiên."

Vương Hoài Xuân nhìn Lục Lầm trước mặt đang ôm chặt lấy eo Khương Nghiên, chỉ kém điều khám cô vào trong cơ thể.

Cậu thể hiện vẻ mặt kính nể, giơ ngón tay cái lên khen: "Đồng chí cảnh sát không chỉ chuyên nghiệp bình thường, mà còn chuyên nghiệp hơn, một giây nhập vai, làm tôi suýt chút nữa tin là thật."

Hết chương 35

TẦN HOAN - XUÂN PHONG LỰU HỎA

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

38. Xuân Phong Lựu Hỏa - Chương 36: Tân Hôn

Đường núi xóc nảy, ven đường thỉnh thoảng có đàn bò hoặc đàn dê con cùng thôn dân đi ngang qua, đứng ở giao lộ ngắm nhìn.

Xe đi chậm lại, gặp khúc cua, phải ấn còi để dò đường. Khương Nghiên cầm lái, ngựa quen đường cũ, Lục Lãm ngồi trên ghế phó lái, không nói một lời.

Nhưng sau xe lại rất náo nhiệt, Tiểu Uông và bọn Vân Thái trò chuyện vô cùng vui vẻ, Vân Thái đang dạy Tiểu Uông dùng máy ảnh: "Đây là dấu gạch chéo tự động điều chỉnh tiêu điểm, nó sẽ tự động điều chỉnh tiêu điểm và xung quanh tiêu điểm, dấu gạch chéo sẽ thay đổi tùy từng khung ảnh, nhưng không bằng nút hỗ trợ chức năng bên cạnh, nó sẽ điều chỉnh tiêu điểm dễ dàng hơn, thế nên khi chúng ta muốn chụp ảnh một đám đông, sẽ phải sử dụng nút hỗ trợ điều chỉnh tiêu điểm bên cạnh."

Tiểu Uông cái hiểu cái không cầm máy ảnh lên: "Phải chú ý nhiều như vậy à, trước đây tôi cứ nghĩ chỉ cần chụp một cái là xong việc rồi."

Hạ Vi ngồi bên cạnh nhắc nhở: "Cậu cẩn thận một chút, đừng để bị va đập, nhìn ống kính này, cậu mà làm hỏng thì phải bán thân bồi thường đấy."

"Sao tôi dám để chuyện đó xảy ra, cho dù tôi bán thân cũng không thể bán thân, tôi là người có nguyên tắc đấy!"

Vân Thái che miệng cười trộm, Tiểu Uông thấy thế, trong lòng cũng hân hoan rạo rực, gò má hai bên ửng hồng.

Thừa dịp mọi người nói chuyện vui vẻ, Lục Lãm hỏi cô: "Sao không trả lời tin nhắn của anh."

Khương Nghiên không nói gì, anh vẫn chưa biết vì sao à, chuyện ở nhà hàng Tây hôm đó, mẹ của anh không nói cho anh biết à.

Cô không để ý đến anh, trong lòng vẫn còn hờn dỗi.

"Khương Nghiên."

Cô vẫn không nói lời nào.

"Ông đây đang gọi em đấy."

Lại còn ông đây ông đây, anh giỏi lắm.

Anh nhìn ra đằng sau, thấy mấy người phía sau nói chuyện rất hăng say, anh ghé sát vào cô, khẽ gọi: "Vợ ời."

Không khí đột nhiên yên tĩnh.

Mọi người đồng thời ngừng nói chuyện, một tiếng "Vợ ời" trong bầu không khí yên tĩnh, vô cùng rõ ràng.

Lục Lãm cứng ngắc quay đầu lại, bốn người phía sau nháy nháy mắt, không chớp mắt nhìn anh chăm chăm.

Đám người này, không phải đang nói chuyện rất hăng say sao.

Lục Lãm cảm thấy có chút khô nóng, đỏ mặt kéo cổ áo, ho nhẹ một tiếng: "Đóng vai vợ chồng, chủ yếu là vì nhiệm vụ, một xe sáu người chúng

ta, đài truyền hình không dừng lại cử nhiều phóng viên như vậy, tôi làm người nhà, theo vợ tới đây, thế là hợp lý rồi."

Tiểu Uông nói: "Không đúng, nếu như thân phận chúng ta là thực tập sinh, tới đây quan sát học hỏi, sẽ không phải lo vấn đề nhân số quá đông."

Không khí lắng đọng mười mấy giây, Hạ Vi quyết định, bấp đôi lãnh đạo, cô ấy phải ôm cho bằng được.

"Lấy số tuổi của đội trưởng Lục, nói là thực tập sinh, có vẻ miễn cưỡng." Mặt cô ấy không đổi sắc nghiêm túc bởi thêm một câu: "Đội trưởng Lục suy nghĩ chu toàn, chúng tôi lấy làm hổ thẹn."

Một tiếng "Vợ ời" nhỏ như muỗi kêu trước đó khiến trong lòng Khương Nghiên rất hưởng thụ, sắc mặt dần dần dịu lại, cô hỏi Lục Lâm: "Tại sao lại là anh?"

"Đương nhiên phải là anh."

Khương Nghiên ngẫm nghĩ, cũng đúng, anh là đội trưởng đội cảnh sát, vụ án lớn như vậy, nên là anh.

"Thế thì thật là trùng hợp."

Tiểu Uông lập tức chen miệng vào: "Chị dâu, đáng ra phải là cảnh sát Tần dẫn đội đi nắm vùng, nhưng đội trưởng Lục từ bên đài truyền hình biết chị cũng ở đây, nên anh ấy xung phong nhận việc..."

"Uông Nhi, đơn xin nghỉ phép năm cậu trình lên từ hai ngày trước tôi đã suy nghĩ kỹ càng, bây giờ đã có thể cho cậu câu trả lời chắc chắn..."

"Anh ấy xung phong nhận việc muốn rút khỏi! Nhưng vụ án lớn như vậy, trong cục bọn em trừ đội trưởng Lục thì không ai có thể gánh được trách nhiệm nặng nề lần này!" Trán Tiểu Uông toát mồ hôi hột.

Khương Nghiên cười cười, nhìn về phía Lục Lâm: "Trông anh dọa đồng chí Uông nhà người ta kìa, Uông Nhi, đừng sợ, có chị dâu ở đây rồi."

Tiểu Uông cảm động đến phát khóc.

Thoáng cái người đã nhiều hơn, mặc dù trong nhà chú Vương còn có thể ở được, nhưng nhiều người như vậy sẽ quấy rầy đến người ta, chung quy không nên ở lại, cuối cùng có vài hộ dân xung phong nhận việc cung cấp chỗ ở cho các phóng viên.

Phần lớn trẻ con trong thôn La Sơn đều học trong tiểu học Hy Vọng mà Đoàn Nam xây dựng, miễn học phí, vì vậy bọn họ đối đãi với Đoàn Nam như ân nhân, mà bạn của ân nhân, tự nhiên cũng muốn chiêu đãi thật tốt.

Đến bữa tối, chú Vương hỏi: "Ba phóng viên vẫn đang bận à?"

Vân Thái giải thích: "Vâng, chú Vương, mấy người này là phóng viên thực tập trong toà soạn, hôm trước vừa mới đến thực tập, chủ biên sắp xếp bọn họ đến đây học hỏi ạ."

"Hoá ra là như vậy." Chú Vương gật đầu, nhìn về phía Lục Lâm: "Thế, đồng chí này cũng là phóng viên thực tập à?"

Lục Lâm gấp một cái cánh gà vào bát của Khương Nghiên, nghe vậy, mặt anh không đổi sắc nói: "Cháu không phải là người của đài truyền hình."

"Vậy..."

Khương Nghiên vội vàng nói: "Anh ấy là... Người nhà của cháu."

Chú Vương chợt hiểu ra, khó trách hai người này thân cận với nhau không giống những người khác.

"Phóng viên Khương trông trẻ tuổi như vậy, bây giờ mới hai mươi mấy, thế mà đã kết hôn rồi."

Khương Nghiên rất vui vẻ, thích nhất được nghe người ta khen cô trẻ tuổi.

"Chúng cháu mới kết hôn ạ." Mày cô cong cong: "Tên quý này, một ngày cũng không dời được khỏi cháu, nên phải bám theo tới đây."

Khóe miệng Lục Lãm co quắp, không chút lưu tình vạch trần cô: "Cô ấy sắp 27 rồi."

Chú Vương cười nói: "Phóng viên Khương trẻ tuổi, hai người mới cưới, thế có phải chia phòng ngủ không?"

Mọi người nghĩ thầm trong lòng, sao lại quên mất chuyện này rồi, hai người đóng vai vợ chồng, lại là chồng vượt ngàn dặm xa xôi theo vợ tới đây, dĩ nhiên sẽ không có lý do để chia phòng.

Thế này có khác gì tự lòi đuôi đâu.

Lại thấy Lục Lãm bưng chén rượu, nghiêng đầu hỏi Khương Nghiên: "Em lại muốn chia phòng ngủ theo mọi người à?"

Khương Nghiên ngẩn người, lập tức phản ứng lại, sắc mặt ửng hồng: "À, đương, đương nhiên phải chia phòng ngủ chứ!"

"Anh đây không đồng ý."

"Đừng mà anh." Sắc mặt cô càng thêm hồng, véo một cái vào hông anh: "Đây là nhà người ta, anh còn định làm gì."

"Anh định làm gì chẳng lẽ không em không biết à?"

"Cái người này..." Khương Nghiên đỏ mặt, thở hổn hển, dứt khoát đứng dậy rời đi, người bên cạnh nhìn vào, chính là bộ dáng vừa xấu hổ vừa tức giận của cô vợ nhỏ.

Tiểu Ưông tấm tắc cảm thán, kỹ thuật diễn của chị dâu, tuyệt thật đấy.

Chú Vương vội vàng nói: "Không sau đâu, chú hiểu mà, thế này đi, Tiểu Lục, chú sắp xếp lại cho các cháu một lần nữa, thêm giường thêm chăn, cháu ngủ trong phòng phóng viên Khương nhé."

"Cháu cảm ơn chú Vương."

"Cảm ơn gì chứ."

Sau khi ăn cơm xong, Lục Lãm đi ra khỏi phòng, chỉ thấy Khương Nghiên một đứng một mình bên cạnh chuồng gà, trong tay nắm vốc gạo, vung cho gà ăn, còn cười khanh khách chọc gà gáy.

Thật ngốc.

Lục Lãm dạo bước, thông thả đến bên người cô.

Khương Nghiên thấy anh, đề phòng nhìn nhìn xung quanh, khẽ hỏi: "Chưa lộ đúng không."

"Cuộc đời như vở kịch, tất cả chỉ dựa vào kỹ thuật diễn."

Vừa rồi nếu không phải Lục Lãm phản ứng nhanh, cô thật sự không phải qua cửa như thế nào.

Cô thở phào nhẹ nhõm, nói: "Anh suy nghĩ rất chu toàn, Tiểu Ưông và Hạ Vi thì được, nhưng anh thật sự không giống thực tập sinh, ban nãy chú Vương cũng nghi ngờ rồi, đóng giả làm vợ chồng lại là ý kiến hay."

Lục Lãm phản ứng một lúc, mặt tối sầm, nhìn về phía Khương Nghiên: "Ông Nhi chỉ nhỏ hơn anh một tuổi."

Ngụ ý, trông anh có vẻ già lắm à?

"Cái này còn phải nói à, Tiểu Uông nhỏ hơn anh một tuổi, cũng rất cực khổ, người ta làm việc mấy năm, chẳng khác gì lúc mới tốt nghiệp, trẻ trung phơi phới."

"Mỗi tháng cậu ta đều phải chi đến mấy ngàn để mua mỹ phẩm dưỡng da, lúc nào cũng mặt nạ, anh có thể so sánh với thằng nhóc đàn bà đấy à?"

"Người ta biết chăm sóc bản thân, không có gì là không tốt." Khương Nghiên đưa tay vuốt ve tóc mai của Lục Lãm: "Anh nhìn anh xem, đầu đã có vài sợi tóc bạc rồi."

Lục Lãm cảm nhận được đầu ngón tay mềm mại của cô vuốt ve bên tai, lành lạnh, rất thoải mái.

Khương Nghiên kiễng chân, nhìn xuống đầu anh, tay kéo kéo tóc anh: "Sao anh lại có nhiều tóc trắng như vậy?"

Cô đau lòng, đôi mày lá liễu nhíu chặt: "Anh còn chưa đến ba mươi tuổi mà lại nhiều tóc trắng như vậy, em biết công việc của anh rất vất vả, nhưng cẩn thận, ai không quen còn tưởng anh là ông chú trung niên đấy."

"Ai lại nghĩ như vậy..."

Tay Khương Nghiên khựng lại, im lặng rút về.

Sắc trời tối dần, ánh đèn trong thôn sáng nhẹ, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng chó sủa truyền đến từ khe núi.

Đêm đầu hạ, sao rải ngập trời, Tiểu Uông và bọn Vân Thái ngồi trong sân hóng mát, chú Vương thấy mọi người nói chuyện rôm rả, cũng bê một

cái ghế lại gần tham gia cuộc vui.

Lục Lãm nháy mắt với Tiểu Ưng, Tiểu Ưng vội vàng nói: "Chú Vương, nghe Đoàn tổng nói những năm 90 chú từng buôn bán trên biển, kinh nghiệm phong phú, chú có thể kể cho chúng cháu không ạ?"

"Không có gì hay để nói đâu." Chú Vương xua xua tay.

"Chú nói một chút đi ạ, chắc chắn có rất nhiều kinh nghiệm đặc biệt." Vân Thái cũng nói.

Không từ chối được, chú Vương bảo vợ đi làm chút mồi nhắm rượu, cầm chén rượu trắng đã cũ: "Được rồi, chú sẽ kể một chút, thật ra thì cũng không có gì hay để nói, coi như cho người trẻ tuổi các cháu lời khích lệ."

Mọi người xúm lại gần, chăm chú nghe chú Vương kể chuyện xưa.

"Những gì chú trải qua khá khó khăn, những năm 80 không được mùa, ao nuôi tôm nhà chú đổi thành trồng hoa màu, kế sinh nhai bị cắt đứt, trong nhà còn có một người cha già, ông cụ nằm liệt giường, chú không có cách nào khác, đành phải đổi sang nuôi ngỗng, mượn người thân 600 đồng, mua một lồng ngỗng về, nhưng đúng năm ấy lại xuất hiện mùa đông lạnh khắc nghiệt nhất trong trăm năm qua, bầy ngỗng chết hết, chú phải ký giấy, nợ nần chồng chất, ông cụ nhà chú cũng không qua được mùa đông năm đó, ra đi, sau đó chú lại nuôi lợn, bán thịt sấy, còn đi đánh giày da, có lần đi vào ban đêm, không cẩn thận ngã xuống hố trong núi, chân bị què." Chú Vương vỗ vỗ đùi phải của mình: "Chân giả đây này."

Bảo sao Khương Nghiên nhìn thấy tư thế đi của chú Vương có chút kỳ lạ, nhưng không nghĩ rằng đây là do chú lắp chân giả.

"Gần ba mươi mà chú vẫn chưa lấy được vợ, thân mang nợ nần, không có cô gái nào bằng lòng gả." Chú lại tiếp tục nói: "Người trong thôn đều nói, cuộc đời của chú, thế là xong rồi, nhưng ông đây hết lần này đến lần

khác không tin, năm 95, ông đây đi Thâm Quyển, đến Thiên Kiều mở cửa hàng bán áo ngực cho phụ nữ, dần dần phát đạt."

Tiểu Ưông kinh ngạc: "Bán áo ngực... Áo ngực..."

Vân Thái đỏ mặt, mà chú Vương lại vẩy vẩy tay: "Chuyện này có gì đâu, phụ nữ nào mà chả phải mặc áo ngực?"

Khương Nghiên cười nói: "Chú nói đúng ạ, chuyện này không có gì, chú Vương là người làm việc lớn, làm việc lớn sẽ không câu nệ chuyện nhỏ."

Hôm nay tâm trạng chú Vương rất tốt, uống một hớp rượu trắng, tiếp tục nói: "Lúc ấy ở Thiên Kiều có rất nhiều cửa hàng, nhưng chú là người làm ăn tốt nhất, áo ngực chú bán kiểu dáng rất đẹp, lại tiện lợi, các cô gái trẻ rất thích, mỗi tối, cửa hàng của chú phải có một nhóm cô gái đến chọn lựa."

"Nhờ vào việc buôn bán áo ngực mới phát đạt đấy."

Tiểu Ưông thở dài nói: "Chú giỏi thật, cháu nghe mà cũng muốn từ chức đi buôn bán đây."

"Chú Vương, trước đây chú thất bại nhiều lần như vậy, tại sao chú vẫn còn nghị lực như vậy ạ?" Vân Thái hỏi.

Chú Vương cười cười, cầm chén rượu trong tay, nói với Vân Thái: "Cô gái nhỏ, cháu nhìn xem, nếu như chú buông tay, cái chén này sẽ như thế nào?"

Vân Thái nói: "Nó sẽ rơi xuống mặt đất, sẽ vỡ ạ."

"Các cháu cảm thấy sao?"

"Dĩ nhiên sẽ vỡ ạ." Vương Hoài Xuân nói.

"Vậy chúng ta thử nhìn một chút nhé."

Chú Vương khẽ buông tay, cái chén rơi xuống mặt đất, nhưng không vỡ.

"Ôi? Chuyện gì vậy?" Tiểu Uông nhặt cái chén lên nhìn một chút: "Đây không phải là chén thủy tinh ạ?"

"Cái chén này làm từ thủy tinh cứng nhất." Chú Vương cười nói: "Thế nên, nếu cháu không thử, mãi mãi sẽ không biết bản thân mình được làm từ gì, phải ép mình đến bức đường cùng, lúc đó mới có thể mở ra một con đường mới, ban đầu khi chú mới đến Thâm Quyển, trên người chỉ có 10 đồng 5 hào, dựa vào số tiền này, bây giờ chú đã thành lão tổng."

Lục Lâm nhìn chú Vương, dường như chú rất hưởng thụ ánh mắt kính nể của mọi người, cũng rất thích chia sẻ kinh nghiệm gây dựng sự nghiệp của mình.

Lục Lâm hỏi: "Chú Vương, trong thôn này, có bao nhiêu nhà cũng ở lại buôn bán làm ăn giống như chú ạ?"

Chú Vương xua xua tay: "Không có mấy đâu, chỉ có chú và một số ít, còn lại đều vào thành phố sinh sống rồi, làm gì còn ai muốn ở lại nơi hoang vu hẻo lánh này."

"Vậy tại sao chú vẫn ở lại đây ạ?"

Chú Vương nói: "Không phải chú không nghĩ đến, nhưng quê nhà còn quá nghèo khó, chú muốn về thôn góp chút sức xây dựng, mở một trang trại, đưa kinh tế quê hương phát triển."

"Chú thật sự là một doanh nhân có lương tâm."

"Người làm ăn phải dựa vào quyết đoán." Chú Vương vỗ vỗ chân của mình: "Chú phải rất biết ơn cái chân gãy này, không có nó, còn lâu chú mới hiểu được cách sống. Trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra."

Table of Contents

Mục lục

- [1. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 1: Trở Về](#)
- [2. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 2: Mỗi Tình Đầu](#)
- [3. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 3: Để Ý](#)
- [4. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 4: Gửi Gắm](#)
- [5. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 5: Thiên Nhai](#)
- [6. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 6: Đường Lộn Xộn](#)
- [7. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 7: Ban Đêm](#)
- [8. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 8: Ngoài Lạnh Trong Nóng](#)
- [9. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 9: Thân Cận](#)
- [10. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 10: Đi Đạo Phố](#)
- [11. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 11: Vừa Lòng](#)
- [12. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 12: Nghiện](#)
- [13. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 13: Mưa To](#)
- [14. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 14: Đêm Tối](#)
- [15. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 15: Không Đau](#)
- [16. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 16: Chung Tình](#)
- [17. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 17: Bánh Ngọt](#)
- [18. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 18: Bạc Thang](#)
- [19. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 19: Hẹn Hò \(1\)](#)
- [20. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 19+2: Hẹn Hò \(2\)](#)
- [21. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 19+3: Hẹn Hò \(3\)](#)
- [22. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 20: Đêm Khuya](#)
- [23. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 21: Dã Chiến](#)
- [24. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 22: Ghen](#)
- [25. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 23: Giao Thừa](#)
- [26. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 24: Động Thủ](#)
- [27. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 25: Năm Mới](#)
- [28. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 26: Dưới Ánh Trăng](#)

- [29. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 27: Muốn Hôn](#)
- [30. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 28: Khách Sáo](#)
- [31. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 29: Hôn Em](#)
- [32. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 30: Kiêu Ngạo](#)
- [33. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 31: Tình Cờ Gặp Mặt](#)
- [34. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 32: Sợ Bà](#)
- [35. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 33](#)
- [36. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 34: Ấp Ủ](#)
- [37. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 35: Nhập Vai](#)
- [38. Xuân Phong Lưu Hỏa - Chương 36: Tân Hôn](#)